

BUDAPEST FŐVÁROS HELYI ESÉLYEGYENLŐSÉGI PROGRAMJA (2017-2022)

**KÉSZÍTTETTE: A BUDAPEST ESÉLY NONPROFIT KFT.
KÉZIRAT LEZÁRÁSA: 2016. NOVEMBER 7.**

TARTALOMJEGYZÉK

BUDAPEST FŐVÁROS HELYI ESÉLYEGYENLŐSÉGI PROGRAMJA (2017-2022).....	1
Vezetői összefoglaló	4
1. Bevezetés.....	5
1.1 Az esélyegyenlőségi program tartalma, szerkezete, tervezett megvalósítása.....	5
1.2 A Fővárosi helyi esélyegyenlőségi program szükségessége	5
1.3 A helyi esélyegyenlőségi program jogi és szakmai alapjai	6
1.4 A FHÉP városfejlesztési stratégiai dokumentumokból levezethető, általános céljai, alapelvei....	8
<i>A megkülönböztetés tilalma, egyenlő bánásmód</i>	<i>10</i>
<i>Az emberi méltóság tiszteletben tartása.....</i>	<i>10</i>
<i>Partneri kapcsolat, együttműködés.....</i>	<i>10</i>
<i>Társadalmi szolidaritás</i>	<i>10</i>
<i>Méltányos és rugalmas elbánás.....</i>	<i>10</i>
1.5 A 2010-15-ös esélyegyenlőségi ciklus előrehaladása, legfontosabb eredményei	11
1.5.1 A Program megvalósításának nemzetközi eredményei, Budapest esélyegyenlőségi képviselője a nemzetközi szakmai fórumokon	11
1.5.2 Esélymegerősítő fővárosi projektek végrehajtása.....	11
1.5.3 Esélyegyenlőségi mainstream, (horizontális) megjelenítés megvalósítása	12
1.5.4 Az Esélyegyenlőségi Program társadalmi dialógusa, transzparenciája.....	12
1.5.5 A fővárosi lakossági érzékenyítése az esélyegyenlőségi célcsoportok vonatkozásában	13
1.5.6 Fővárosi szakemberek érzékenyítése, képzése az esélyegyenlőségi célcsoportok vonatkozásában	13
1.5.7 Fővárosi szolgáltatások a munkáltatók számára, befogadó munkahelyi gyakorlatok kialakítása érdekében	13
1.5.8 Akadálymentesítéssel kapcsolatos feladatok végrehajtásának monitorozása.....	14
1.6 A FHÉP készítésének módszerei, folyamata	15
2. Helyzetelemzés, problémafeltárás	17
2.1 A főváros fő területi, gazdasági, demográfiai és társadalomstatisztikai jellemzői, fővárosi társadalmi folyamatok.....	17
2.1.1 Budapest szerepköre, hazai és nemzetközi kapcsolatai	17
2.1.2 Népeség, népmozgalom.....	18
2.1.3 Képzettség.....	20
2.1.4 Foglalkoztatottság.....	21
2.1.5 Jövedelmi viszonyok, szegénység	23
2.1.6 Lakáshelyzet.....	24

2.1.7 Egészségi állapot.....	26
2.1.8 Kultúra és Sport	27
2.2 A védett tulajdonságú csoportok helyzetének elemzése.....	29
2.2.1 Nők.....	29
2.2.2 Gyermek, fiatalok.....	32
2.2.3 Kisgyermeket nevelők.....	33
2.2.4 Szenior és időskorúak	35
2.2.5 Roma/cigány származásúak.....	36
2.2.6 Fogyatékossgal élő/tartósan egészségkárosodott emberek.....	38
2.2.7 Mélyszegénységben/szegregátumokban élők.....	39
2.2.8 Hajléktalan emberek.....	40
2.2.9 Migránsok (bevándorlók és menekültek)	42
2.2.10 Szexuális és nemi kisebbségek.....	43
2.3 Helyzetértékelés, fő esélyegyenlőségi problémáponok meghatározása célcsoportok szerinti bontásban.....	46
2.3.1 Nők	46
2.3.2 Gyermek, fiatalok.....	47
2.3.3 Kisgyermeket nevelők	48
2.3.4 Szenior és időskorúak.....	48
2.3.5 Roma/cigány származásúak	49
2.3.6 Fogyatékossgal élő/tartósan egészségkárosodott emberek	49
2.3.7 Mélyszegénységben/szegregátumokban élők	50
2.3.8 Hajléktalan emberek	50
2.3.9 Migránsok (bevándorlók és menekültek).....	51
2.3.10 Szexuális és nemi kisebbségek.....	51
3. STRATÉGIA.....	53
3.1 A középtávú célok (2020-ig) és azok összefüggései	53
3.2 A megvalósítást szolgáló középtávú beavatkozások	54
3.2.1 Mainstreaming beavatkozási irányok.....	54
3.2.2 A beavatkozási irányok keretrendszere célcsoportok és szakmai ágazatok szerinti bontásban.....	54
3.3 Összefoglaló áttekintés – beavatkozási irányok mátrixa.....	61
3.4 A stratégia megvalósíthatóságának főbb kockázatai	64
mellékletek	65
1. SZ. MELLÉKLET JAVASLAT AZ ESÉLYEGYENLŐSÉGI PROGRAM BEAVATKOZÁSI AKCIÓTERV KIJELÖLT FELADATAINAK 2017-20. ÉVI INTÉZKEDÉSI RENDJÉRE.....	65
2. SZ. MELLÉKLET 2017-20-AS BEAVATKOZÁSI AKCIÓTERV 2017. ÉVI MEGVALÓSÍTÁSÁRA VONATKOZÓ JAVASLAT, FORRÁSOLDALI CÍMZÉSSEL.....	65

VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ

Az esélyegyenlőség területén 2011 óta megváltozott az önkormányzatok számára előírt feladatok tervezésének és végrehajtásának környezete, e tény azonban nem jelenti azt, hogy a Fővárosi Önkormányzatnak ne lennének jogszabályokból, korábban felvállalt szerződéses kötelezettségeiből vagy jövőbeli forráselérésre vonatkozó érdekeiből fakadó feladatai ezen a területen. A végrehajtás alatt lévő és a tervezett pályázati kötelezettségek miatt, illetve az Egyenlő Bánásmód Hatóság ezzel kapcsolatos állásfoglalására reagálva a Fővárosi Közgyűlés határozott a Főváros 2017-22 közötti időszakra vonatkozó helyi esélyegyenlőségi programjának elkészítéséről.

A határozat nyomán elkészült jelen program részben az esélyegyenlőséggel foglalkozói uniós irányelvekre, és a nyomukban született hazai joganyagokra, részben a főváros Budapest 2030 – Hosszú Távú Városfejlesztési Konceptiójára, valamint a Budapest 2020 – Integrált Városfejlesztési Stratégia vonatkozó fejezeteire alapoz. A program elkészítésében a 2010-től 2015-ig végrehajtott, előző helyi esélyegyenlőségi program szakmai alapjaira és eredményeire is támaszkodtunk.

A Fővárosi helyi esélyegyenlőségi program (továbbiakban: FHEP) készítésével a Főváros célkitűzése, hogy Budapest rendelkezzen a vonatkozó, hatályos jogszabályoknak megfelelő aktuális, átfogó, a hosszú távú beavatkozási irányok meghatározását, továbbá a középtávú beavatkozási akciótervet tartalmazó, a kiemelt esélyegyenlőségi célcsoportokra fókuszáló esélyegyenlőségi programmal, amely reflektál:

- a fővárosi hátrányos helyzetű és védett tulajdonságú társadalmi csoportok helyzetére, szolgáltatásokhoz való hozzáférési esélyeikre,
- az egyes önkormányzati szakmai ágazatok fejlesztési terveire,
- a horizontális esélyegyenlőségi elvek érvényre juttatására a fővárosi döntéshozatalban,
- a hatályos ITS Antiszegregációs tervében meghatározott javaslatokra és feladat-kijelölésre, illetve
- azokra a konkrét szempontokra és előírásokra, amelyeket az Európai Unió pályázatok hatályos Esélyegyenlőségi Útmutatói tartalmaznak.

A program elkészítése során a Budapest Esély néhány szakértője foglalkozott a szakmai anyagok összegyűjtésével, szerkesztésével, és társadalmi egyeztetésre való előkészítésével. A fejezetek végső formája széles körű társadalmi egyeztetés eredménye, amely két ütemben zajlott. A helyzetfelmérés és problémafeltáró fejezetek egyeztetésére 2016 tavaszán, míg a stratégiai részek egyeztetésére ugyanez év őszén került sor. Az egy-egy hónapig tartó online egyeztetés mellett összesen 7 egyeztető napot tartottunk, egyet a kerületek, öt alkalmat a fővárosi társadalmi szervezetek számára, míg külön alkalommal a Migrációs Kerekasztal résztvevőit hívtuk össze. Az egyeztetésre minden kerület esélyegyenlőségi referense, több mint 300 civil szervezet volt hivatalos, az egyeztetés során összegyűjtött véleményeket a Budapest Esély szakértői építették be az anyagba.

Az így elkészült FHEP három fő fejezetet tartalmaz. A *Bevezető* c. fejezet rámutat az esélyegyenlőségi program szükségességére és hasznára, számba veszi az anyag készítése során használt szakmai és jogszabályi alapokat, ezen belül részletesen kitér a hosszú távú városfejlesztési koncepcióból és a kapcsolódó középtávú stratégiából következő célokra és alapelvekre. E mellett a fejezet beszámol az előző időszak előrehaladásáról, legfontosabb eredményeiről, és jelen FHEP készítésének folyamatáról is. A *Helyzetfelmérés és problémafókusz* c. fejezet két nagyobb egységből áll. Az aktuális FHEP helyzetfelmérése az előző időszak hat veszélyeztetett célcsoportját a mélyszegénységben élők, a migránsok és a szexuális és nemi kisebbségek csoportjaival kiegészítve elemzi, e mellett kitér a budapesti lakosság némely általános demográfiai és társadalomstatistikai mutatójának elemzésére is, így a népesedési, képzettségi, foglalkoztatási és egészségügyi mutatókra. A fejezet második fele a helyzetfeltárás alapján ragadja meg az ágazati és célcsoport szinten jelentkező legégetőbb problémákat. A *Stratégia* c. fejezet a célcsoportokat érintő, országosan általános és a fővárosi problémagócokra egyaránt hangsúlyt helyez, ugyanakkor a beavatkozási irányok meghatározásakor a Fővárosi Önkormányzati hatáskörbe tartozó fő problémákra fókuszál. A fejezetben megfogalmazott középtávú beavatkozási irányok egy része egy-egy ágazathoz (szociális, sport, kulturális, egészségügyi, városüzemeltetés, -fejlesztés), más részük több ágazathoz kötődik, e mellett az anyag horizontális beavatkozásokat, illetve a kerületek számára javaslatokat is kínál. A középtávú beavatkozási irányokból következő egyéves cselekvési program első, 2017-re vonatkozó tervét a melléklet tartalmazza.

1. BEVEZETÉS

1.1 Az esélyegyenlőségi program tartalma, szerkezete, tervezett megvalósítása

A FHEP a Budapest 2020 – Integrált Városfejlesztési Stratégia által javasolt, fővárosi közgyűlési határozatok által megadott, 2017–2022 közötti időszakra vonatkozik. A program elkészítésében a 2010-től 2015-ig végrehajtott, előző helyi esélyegyenlőségi program szakmai alapjaira és eredményeire is támaszkodtunk.

A FHEP szerkezete három fejezetből és két jól elkülöníthető egységből áll: az első egység (1. Bevezetés, 2. Helyzetfelmérés és problémafókusz) az általános célokat, előző időszak eredményeit és a helyzetfelmérést tartalmazó, megalapozó szakasz, míg az erre alapozó, második egység (3. Stratégia) a középtávú beavatkozási irányokat jelöli ki. A középtávú beavatkozási irányokhoz igazodó rövid távú cselekvési programot 2017. évtől kezdődően a melléklet tartalmazza. Az éves időszakot átfogó cselekvési programok az előző év novemberéig készülnek el, a következő év során végrehajtandó tevékenységekhez kapcsolódó feladatokat, felelősöket, ütemezést és a szükséges források tervezését is tartalmazzák.

A megalapozó szakasz *Bevezető* c. fejezete rámutat a FHEP, mint a Főváros által önként vállalt feladat elvégzésének szükségességére és hasznára, számba veszi az anyag készítése során használt szakmai és jogszabályi alapokat. Ezen belül részletesen kitér a hosszú távú városfejlesztési koncepcióból és a kapcsolódó középtávú stratégiából következő célokra és alapelvekre. E mellett a fejezet beszámol az előző időszak előrehaladásáról, legfontosabb eredményeiről, és jelen FHEP készítésének folyamatáról is.

A *Helyzetfelmérés és problémafókusz* c. fejezet két nagyobb egységből áll. Az aktuális FHEP helyzetfelmérése az előző időszak hat veszélyeztetett célcsoportját a mélyszegénységben élők, a migránsok és a szexuális és nemi kisebbségek csoportjaival kiegészítve elemzi, e mellett kitér a budapesti lakosság némely általános demográfiai és társadalomstatistikai mutatójának elemzésére is, így a népesedési, képzettségi, foglalkoztatási és egészségügyi mutatókra. A fejezet második fele a helyzetfeltárás alapján ragadja meg az ágazati és célcsoport szinten jelentkező legégetőbb problémákat, amelyekben prioritást állít.

A Program a helyzetfeltárás keretében a vizsgált célcsoportok vonatkozásában az országosan általános, valamint a fővárosi problémagócokra, azok belső összefüggései miatt, egyaránt hangsúlyt helyez, ugyanakkor a beavatkozási irányok meghatározásakor a Fővárosi Önkormányzati hatáskörbe tartozó fő problémákra fókuszál. A FHEP második egységében megfogalmazott középtávú beavatkozási irányok egy része egy-egy ágazathoz (szociális, sport, kulturális, egészségügyi, városüzemeltetés, -fejlesztés), más részük több ágazathoz kötődik, e mellett az anyag horizontális beavatkozásokat, illetve a kerületek számára javaslatokat is kínál.

A FHEP elkészítésének és megvalósításának koordinációját, közfeladatként, a Budapest Esély Nonprofit Kft. végzi. A megvalósítás során a Főváros Polgármesteri Hivatalának ügyosztályai, a Fővárosi Civil Iroda is közreműködik, a megvalósító partnerek közé elsősorban a fővárosi intézmények és társadalmi szervezetek tartoznak. Az egyes beavatkozások megvalósulhatnak fővárosi saját forrásból, hazai vagy uniós finanszírozású projektek keretében, míg némely, a Főváros számára kötelezően is előírt, szolgáltatásokat közfeladatként a Budapest Esély, vagy más fővárosi tulajdonú szervezet lát el. A FHEP készítése és megvalósítása során a koordinátor szervezet folyamatos, széleskörű egyeztetést valósít meg, amelybe a Főváros és intézményeinek képviselőin, illetve a partnerként szereplő társadalmi szervezeteken túl bevonja a kerületi esélyegyenlőségi referenseket, és a főváros égisze alatt működő szakmai csoportokat, szakértői teameket is. A végrehajtást a koordinátor szervezet saját belső ellenőrzésének szabályai szerint monitorozza, éves beszámolójában, illetve a főváros foglalkoztatásáról szóló monitori jelentésben az eredményekről a Közgyűlésnek is rendszeresen beszámol.

1.2 A Fővárosi helyi esélyegyenlőségi program szükségessége

Az esélyegyenlőség területén 2011 óta megváltozott az önkormányzatok számára előírt feladatok tervezésének és végrehajtásának környezete, így a Fővárosi Önkormányzat első ránézésre kikerült a jogszabály kötelezettjei közül, amit az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV.

törvény a következőképp fogalmaz meg: „31. § (1) A község, a város és a főváros kerületeinek önkormányzata (a továbbiakban: települési önkormányzat) évente ötévente öt évre szóló helyi esélyegyenlőségi programot fogad el.”¹

E tény azonban nem jelenti azt, hogy a Fővárosi Önkormányzatnak ne lennének jogszabályokból, korábban felvállalt szerződéses kötelezettségeiből vagy jövőbeli forráselérésre vonatkozó érdekeiből fakadó feladatai ezen a területen.

- az európai uniós pályázati kiírások során általános, a horizontális szempontok szerinti elvárása a helyi esélyegyenlőségi program megléte, aminek hiányában az így beadott pályázatok már a formai ellenőrzésen sem juthatnak át. (Ebtv. 31. § (6) szerint: „A települési önkormányzat az államháztartás alrendszeréből, az európai uniós forrásokból, illetve a nemzetközi megállapodás alapján finanszírozott egyéb programokból származó, egyedi döntés alapján nyújtott, pályázati úton odaítélt támogatásban csak akkor részesülhet, ha az e törvény rendelkezéseinek megfelelő, hatályos helyi esélyegyenlőségi programmal rendelkezik.”)
- Emellett az önkormányzat korábbi pályázatainak eredményeként végrehajtott vagy végrehajtás alatt álló projektjeiben (BKISZ, KEOP I., KEOP II., KEOP III.) vállalta az esélyegyenlőségi program működtetését a projekt időtartama és fenntartási ideje erejéig, amely kötelezettség a 2018. december 31-én zárul és 5 éves fenntartási időszakot előíró KEOP II esetében 2023. december 31.

Az előző időszakban, 2010-15 között, a Fővárosban már működött ilyen helyi esélyegyenlőségi program, amely a fentebb részletezett pályázatokon való indulás alapfeltételeként is funkcionált. Fentiekre tekintettel a Fővárosi Közgyűlés 2015-ben két határozatot fogadott el, amelyek az előző ciklus beszámolójának elfogadásáról, és új esélyegyenlőségi terv készítésére kötelezettség vállalásáról szólnak, ezek adják jelen, 2017-22 közötti időszakra szóló Fővárosi helyi esélyegyenlőségi program jogalapját:

- 1771/2015.(12.02.) A Fővárosi Közgyűlés elfogadja a fővárosi foglalkoztatási folyamatokról és a Fővárosi Települési Esélyegyenlőségi Programról szóló beszámolót.
- 1772/2015.(12.02.) Felkéri a főpolgármestert, hogy dolgozza ki Budapest Helyi Esélyegyenlőségi Programját a 2017-2022 közti időszakra.

1.3 A helyi esélyegyenlőségi program jogi és szakmai alapjai

Jelen FHEP készítésekor figyelembe vettük a készítéskor hatályos, helyi esélyegyenlőség szempontjából releváns jogszabályokat, így különösen Magyarország Alaptörvényét. Az Alaptörvény Szabadság és felelősség c. fejezetének XV. cikke szerint „... (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja. (3) A nők és a férfiak egyenjogúak. (4) Magyarország az esélyegyenlőség megvalósulását külön intézkedésekkel segíti. (5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékosággal élőket...”

A FHEP készítéséhez az Alaptörvény rendelkezéseivel összhangban megszületett, Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (továbbiakban: Ebtv.) ad útmutatót. Az Ebtv. 31. § (2) bekezdése szerint, „...a helyi esélyegyenlőségi programban helyzetelemzést kell készíteni a hátrányos helyzetű társadalmi csoportok oktatási, lakhatási, foglalkoztatási, egészségügyi és szociális helyzetéről, illetve a helyzetelemzésen alapuló intézkedési tervben meg kell határozni a helyzetelemzés során feltárt problémák komplex kezelése érdekében szükséges intézkedéseket. A helyzetelemzés és az intézkedési terv elfogadása során figyelembe kell venni a települési kisebbségi önkormányzatok véleményét. A programalkotás során gondoskodni kell az esélyegyenlőségi program és a települési önkormányzat által készítendő egyéb fejlesztési tervek, koncepciók, továbbá az integrált településfejlesztési stratégia antiszegregációs célkitűzéseinek összhangjáról.”

A fentiek alapján jelen FHEP nem fed le a kerületek által végzendő feladatokat, de szükségszerűen a létező és létrejövő kerületi esélyegyenlőségi programokkal összhangban készül. E mellett, a 769/2013.(04.24.)

¹ A Fővárosi Önkormányzat a települési esélyterv készítése alatt, 2016-ban állásfoglalást kért ez ügyben az Egyenlő Bánásmód Hatóságtól. Az EBH állásfoglalása szerint a 31§ (1) bekezdésben jelzett „város” kategóriába értelmezendő, így a települési esélyterv készítésének kötelezettsége rá is vonatkozik.

Főv. Kgy. határozatban foglaltak szerint figyelembe veszi a Főv. Kgy. 767/2013.(04.24.) határozatával elfogadott Budapest 2030 hosszú távú városfejlesztési koncepciójában a települési esélyegyenlőségre vonatkozóan írtakat.

A FHEP készítése és működtetése során figyelembe vett további kapcsolódó joganyagok:

Főbb uniós és nemzetközi irányelvek, joganyagok:

- Az Európa Tanács 2000/78/EK irányelve (2000. november 27.) a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról;
- Az Európa Tanács 2000/43/EK irányelve (2000. június 29.) a személyek közötti, faji- vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról;
- Az Európa Tanács 2004/113/EK irányelve a nők és férfiak közötti egyenlő bánásmód elvének az árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférés, valamint azok értékesítése, illetve nyújtása tekintetében történő végrehajtásáról;
- Az Európai Parlament és a Tanács 2006/54/EK irányelve (2006. július 5.) a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról;
- A Miniszteri Bizottság CM/Rec(2010)5. sz. ajánlása a tagállamok felé a szexuális irányultság, illetve nemi identitás alapján történő diszkrimináció leküzdését célzó intézkedésekről;
- Az Európa Tanács Helyi és Regionális Önkormányzatok Kongresszusa 380. sz. határozat (2015) A leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű (LMBT) emberek jogainak biztosítása: az európai városok és régiók felelőssége;
- Az ENSZ Gyermekjogi egyezménye;
- A menekültek helyzetére vonatkozó 1951. évi július hó 28. napján elfogadott egyezmény valamint a menekültek helyzetére vonatkozóan az 1967. évi január hó 31. napján létrejött jegyzőkönyv;
- Az Európai Parlament és a Tanács 2011. december 13-i 2011/95/EU irányelve a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról;
- Az Európai Parlament és a Tanács 2004/38/EK irányelve (2004. április 29.) az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról;
- Az ENSZ Fogyatékosokkal élő személyek jogairól szóló egyezménye.

Főbb hazai jogszabályok:

- 1969. évi 8. törvényerejű rendelet a faji megkülönböztetés valamennyi formájának kiküszöböléséről New Yorkban 1965. december 21-én elfogadott nemzetközi egyezmény kihirdetéséről;
- 1982. évi 10. törvényerejű rendelet a nőkkel szembeni megkülönböztetés minden formájának felszámolásáról 1979. december 18-án New Yorkban elfogadott egyezmény kihirdetéséről;
- 1993. évi LXXIX. törvény a közoktatásról;
- 1993. évi III. törvény a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról;
- 1997. évi XXXI. törvény a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról;
- 1998. évi XXVI. törvény a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról;
- 2003. évi CXXV. törvény az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról;
- 2007. évi XCII. törvény A fogyatékosokkal élő személyek jogairól szóló egyezmény és az ahhoz kapcsolódó Fakultatív Jegyzőkönyv kihirdetéséről;
- Az Alaptörvény Szabadság és felelősség c. fejezetének XV. cikke;
- A helyi esélyegyenlőségi programok elkészítésének szabályairól és az esélyegyenlőségi mentorokról szóló 321/2011. (XII. 27.) Korm. rendelet;
- 2011. évi CLXXIX. törvény a nemzetiségek jogairól;
- A helyi esélyegyenlőségi program elkészítésének részletes szabályairól szóló 2/2012. (VI. 5.) EMMI rendelet;
- 2012. évi I. tv. a munka törvénykönyvéről;
- 327/2012. (XI. 16.) Korm. rendelet a megváltozott munkaképességű munkavállalókat foglalkoztató munkáltatók akkreditációjáról, valamint a megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatásához nyújtható költségvetési támogatásokról;

- A menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény;
- A harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény;
- A szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény.

Jelen FHEP kidolgozása során figyelembe vettük továbbá azokat a hatályos fővárosi dokumentumokat, amelyeknek egyes fejezetei az esélyegyenlőséggel, illetve diszkrimináció valamely formájának megelőzésével és kezelésével kapcsolatos helyzetképet, megállapításokat vagy javaslatokat tartalmaznak. Ezek az anyagok a hasonló témával foglalkozó országos koncepciókra építenek, illetve a fentebb hivatkozott joganyagok alapján készültek. Az anyagok egyes, vonatkozó fejezetei tartalmilag, szerkesztett formában az Esélyegyenlőségi Programba beépítésre kerültek, így a következők:

- Budapest 2030 – Hosszú Távú Városfejlesztési Koncepció;
- Budapest 2020 – Integrált Városfejlesztési Stratégia, különösen a 2., stratégiai kötete Anti-szegregációs program c. fejezete;
- Budapest Főváros Szociális Szolgáltatástervezési Koncepciója és felülvizsgálati dokumentumai;
- Monitoring jelentés a főváros 2014. évi munkaerő-piaci helyzetéről és a fővárosi munkaerő-piaci és esélyegyenlőségi aktivitásairól.

1.4 A FHEP városfejlesztési stratégiai dokumentumokból levezethető, általános céljai, alapelvei

A FHEP készítésével a Főváros célkitűzése, hogy Budapest rendelkezzen a vonatkozó, hatályos jogszabályoknak megfelelő aktuális, átfogó, a hosszú távú beavatkozási irányok meghatározását, továbbá a középtávú beavatkozási akciótervet tartalmazó, a kiemelt esélyegyenlőségi célcsoportokra fókuszáló esélyegyenlőségi programmal, amely reflektál:

- a fővárosi hátrányos helyzetű és védett tulajdonságú társadalmi csoportok helyzetére, szolgáltatásokhoz való hozzáférési esélyeikre,
- az egyes önkormányzati szakmai ágazatok fejlesztési terveire,
- a horizontális esélyegyenlőségi elvek érvényre juttatására a fővárosi döntéshozatalban,
- a hatályos ITS Antiszegregációs tervében meghatározott javaslatokra és feladat-kijelölésre, illetve
- azokra a konkrét szempontokra és előírásokra, amelyeket az Európai Unió pályázatok hatályos Esélyegyenlőségi Útmutatói tartalmaznak.

A *Budapest 2030 – Hosszú Távú Városfejlesztési Koncepció* meghatározza a főváros jövőképét, átfogó és hosszú távú fejlesztési céljait, melyek alapján Budapest jövőképe egy hazai és európai szinten meghatározó, aktív, a Kelet-közép-európai térségben gazdasági vezető szerepet betöltő, a kreatív és magas hozzáadott értékű szektorokban kiemelkedő teljesítményt nyújtó város képe. A jövőkép szerinti Budapest adottságait és helyzeti potenciálját tekintve híd szerepet tölt be a környező tájak, civilizációk között, különböző kultúrák, gazdaságok és emberek találkozhelye, sokszínű, egyedi karakterű főváros, amely magas életminőséget és esélyegyenlőséget biztosít lakóinak². A jövőképre alapozva a városfejlesztési koncepció célja, hogy Budapest legyen:

- az európai városhálózat erős tagja, amelyre jellemző
- az érték- és tudásalapú, fenntartható gazdaság,
- a javuló életminőség, harmonikus együttélés
- a harmonikus, sokszínű városi környezet.

Ezen belül társadalmi területű, konkrét célok:

- A kulturális sokszínűség megőrzése és fejlesztése,
- A humán szolgáltatások optimalizálása,
- Az igényekhez igazodó, rugalmas lakásstruktúra megteremtése,
- Befogadó, támogató és aktív társadalom megteremtése.

² Budapest 2030 – Hosszú Távú Városfejlesztési Koncepció

A középtávú stratégiai célok³ a koncepció átfogó céljai közül a főváros népességmegtartó erejének javítását, valamint nemzetközi pozíciójának megerősítését emeli ki. Ennek érdekében kiemelt, horizontális célként jelenik meg a kezdeményező, együttműködő városfejlesztés, azaz „a városfejlesztés kezdeményező szerepének erősítése, az együttműködésben, kooperációban rejlő lehetőségek hatékonyabb kihasználása, mely horizontális célként mind a tematikus, mind a területi célok alá tartozó kezdeményezésekben érvényesül”. E mellett az esélyegyenlőség területéhez érintőlegesen kapcsolódik két tematikus cél:

- „Intelligens városműködés: a városi, városrészi közszolgáltatások hatékonyságának javítása a kooperáció, valamint a környezettudatos és innovatív megoldások alkalmazásával.
- Sokszínű, értékőrző, zöld nagyvárosi környezet: élhetőbb, a társadalmi igényeknek megfelelő városi környezet feltételeinek kialakítása, a gazdasági prosperitást, társadalmi kohéziót és régió túlmutató szerepkört egyaránt szolgáló infrastruktúrák fejlesztésével.”

E célok különösen a közszolgáltatások hatékonyságának javítása, kooperáció, élhetőbb, társadalmi igényeknek megfelelőbb városi környezet, illetve társadalmi kohézió ösztönzésének rész céljain keresztül köthető esélyegyenlőségi vonatkozásokhoz. E mellett a helyi esélyegyenlőségi program kérdésköréhez erősen kapcsolódik a *nyitott, szolidáris és aktív budapestiek* cél, amely „az egyéni és közösségi öngondoskodás, felelősségvállalás, az esélyegyenlőség, valamint Budapest befogadó jellegének erősítése” irányába kíván hatni. Ez a stratégiai cél három alcélon (prioritáson) keresztül valósul meg:

Szociális célú infrastruktúrák megújítása, bővítése

„A fővárosi önkormányzat fontosnak tartja, hogy a különleges figyelmet igénylő, vagy hátrányos helyzetű csoportokról (gyermekek, időskorúak, fogyatékos vagy egészségkárosodott emberek, szegénységben élők, hajléktalanok, stb.) a lehetőségeihez mérten gondoskodjon, ebben az ellátó intézményhálózati rendszerét fejlessze, modernizálja.”

Esélyegyenlőségi program

„A fővárosi önkormányzat 2016-ban elkészíti esélyegyenlőségi programjának felülvizsgálatát, mely alapján elkészülnek a rövid távú akciótérvek. A tervezés integrálja a megkezdett programokat, illetve az előkészített projekteket is. Az esélyegyenlőségi program célja, hogy hozzájáruljon a különböző társadalmi csoportok egyenlő esélyű városhasználatához, ezáltal a társadalmi integrációhoz. Ennek érdekében ösztönzi a társadalmi csoportok közötti párbeszéd kialakulását, támogatja egyes hátrányos helyzetű csoportok beilleszkedését. A fővárosi önkormányzat a foglalkoztatás támogatása érdekében, a helyben lévő munkáltatók számára is biztosít különböző szolgáltatásokat... Emellett az intézményi és civil segítő szervezetek módszertani koordinációját is ellátja...” Az alcél kiemelt területei, illetve a 2014-ben kidolgozott Szociális Városrehabilitáció Tematikus Fejlesztési Program kapcsolódó céljai:

- A hajléktalanság komplex kezelése az illetékes hatóságok, intézmények, civil és egyházi szervezetek bevonásával.
- Munkaerő-piaci szolgáltatások, foglalkoztatási esélyek javítását célzó integrált beavatkozások, munkáltatók, szolgáltatók, illetve a fővárosi munkaerőpiac befogadó szemléletének erősítése.
- Közszolgáltatási rendszerek integrált, összehangolt működése.
- Városi területek, épített környezet fizikai megújítása.
- Közösségek erősítése, közösségfejlesztés, bizalom erősítése.
- Helyi gazdaságfejlesztés a foglalkoztatás bővítése érdekében.
- Integrált, differenciált fővárosi lakáspolitikai rendszer kialakítása.
- Bűnmegelőzés, drogreprevenció, közbiztonság javítása.
- Tolerancia, elfogadás erősítése, diszkrimináció csökkentése.
- E mellett folytatni kell a fizikai és infokommunikációs akadálymentesítést a már meglévő intézmények, közterületek szolgáltatások és információs eszközök esetében. Ez horizontális célként minden beruházási tevékenység esetében is érvényesül.

Befogadás, népességmegtartás és társadalmi aktivitás támogatása

„A társadalmilag pozitív migrációs folyamatok támogatásához a befogadó környezet erősítése szükséges. A főváros támogatja a kulturális sokszínűséget népszerűsítő programokat, különösen melyek növelik a kisebbségi

³ Budapest 2020 Integrált Településfejlesztési Stratégia, idézetek: 11-12.p.

csoporthoz tartozók elfogadását, megbecsülését. A program célja, hogy létrehozza a főváros vezetésével azokat az együttműködési platformokat, melyek a társadalmi együttélés kérdéseit megvitatják, azonosítják a problémáival érintett területeket, és részt vesznek a megoldást jelentő projektek kidolgozásában, megvalósításában. A népességszám stabilizálásához kapcsolódó lépés az aktív korúak és a szakképzett lakosság elvándorlásának mérséklése az itt maradáshoz elősegítő környezet megteremtésével.” Ez alapján az ifjúság, illetve a családalapítási és családos korú nemzedék élethelyzetének javítása, családbarát szolgáltatások biztosítása, illetve az aktív idős kor támogatása, idősbárát szolgáltatások elérhetővé tétele egyformán fontos.

A konkrét célok megfogalmazása során e mellett a FHEP gondot fordít az Ebtv. vonatkozó rendelkezéseire⁴, így kiemelt figyelmet fordít:

- az egyenlő bánásmód, az esélyegyenlőség és a társadalmi felzárkózás követelményének érvényesülését segítő intézkedésekre,
- az oktatás és a képzés területén a jogellenes elkülönítés megelőzésére, illetve az azzal szembeni fellépésre, továbbá az egyenlő esélyű hozzáférés biztosításához szükséges intézkedésekre,
- a közszolgáltatásokhoz, valamint az egészségügyi szolgáltatásokhoz való egyenlő esélyű hozzáférés biztosításához szükséges intézkedésekre,
- olyan intézkedésekre, amelyek csökkentik a hátrányos helyzetűek munkaerő-piaci hátrányait, illetve javítják foglalkoztatási esélyeiket.

A FHEP-ben a fenti, hosszú- és középtávú városfejlesztési dokumentumokból következő célok ezért kiegészülnek a helyzetfelmérés által felvetett problémák megoldása érdekében megfogalmazott célokkal. A célok megvalósítása, illetve a problémák kezelése során a FHEP alapelvei a következők:

A megkülönböztetés tilalma, egyenlő bánásmód

A Főváros a szolgáltatások nyújtása során megelőzi és megakadályozza a szolgáltatást igénybe vevők hátrányos megkülönböztetését. Ez kiterjed a fővárosi fenntartású szolgáltatások teljes körére, illetve javaslatként megfogalmazódik a kerületek, mint szolgáltatásokat fenntartók számára. A hatályos jogszabályokkal összhangban a megkülönböztetés tilalma kiterjed bárminemű, különösen koruk, nemük, nemi identitásuk vagy szexuális orientációjuk, családi állapotuk, nemzeti vagy etnikai származásuk, fogyatékoságuk vagy egészségi állapotuk, vallásuk miatti diszkrimináció tilalmára.

Az emberi méltóság tiszteletben tartása

A Főváros a szolgáltatások nyújtása során tiszteletben tartja a szolgáltatást igénybe vevők emberi értékeit, méltóságát, egyediségét. A Főváros szolgáltatóként, illetve szolgáltatás fenntartójaként saját és a szolgáltatást igénybe vevők érdekeit figyelembe véve, azokat összeegyeztetve olyan feltételeket, körülményeket alakít ki, amelyek ezeknek az alapvető értékeknek a megőrzéséhez és megerősítéséhez hozzájárulnak. Ez kiterjed a fővárosi fenntartású szolgáltatások teljes körére, illetve javaslatként megfogalmazódik a kerületek, mint szolgáltatásokat fenntartók számára.

Partneri kapcsolatot, együttműködés

A Főváros mint szolgáltató, illetve szolgáltatás fenntartója a szolgáltatás nyújtásának keretei között is a partnerség elvének érvényesítésére törekszik. Ennek érdekében átlátható szerződéses viszonyokat alakít ki, szem előtt tartva a kölcsönös előnyök egyidejű biztosítását.

Társadalmi szolidaritás

A Főváros számára egyik lakó sem értékesebb a másikonál. A Fővárosnak érdeke ezért a lakók közötti, illetve a lakók és intézmények/civil szervezetek, továbbá az intézmények és civil szervezetek közötti együttműködés és szolidaritás erősítése, amely nagyban elősegítheti a hátrányos helyzetű csoportok esélyegyenlőségének érvényesülését.

Méltányos és rugalmas elbánás

A megkülönböztetés tilalma, az egyenlő bánásmód elve nem alkalmas az összes létező egyenlőtlenség megszüntetésére, amely a helyi társadalom tagjait érheti. A Főváros ezért olyan pozitív, méltányos és rugalmas intézkedéseket dolgoz ki, amelyek elősegítik az érintettek esélyegyenlőségének javulását, megőrzését.

⁴ A jogszabály 31. § (3) bekezdése szerint a helyi esélyegyenlőségi program elkészítése során kiemelt figyelmet kell fordítani a felsorolt területekre.

1.5 A 2010-15-ös esélyegyenlőségi ciklus előrehaladása, legfontosabb eredményei

A Fővárosi Közgyűlés 1558/2010 (VIII.26.) számú határozatával fogadta el Budapest Főváros a 2010-től 2016-ig időszakra Helyi Esélyegyenlőségi Programját. A Program kidolgozása a Budapest Esély Nonprofit Kft. szakmai műhelyében folyt, a Program végrehajtását a 2010-től 2015-ig terjedő időszakban (egyéb feladatai mellett) a Budapest Esély koordinálta. A 2010-15 közötti időszakban megvalósított, részben vagy egészében a Főváros által finanszírozott, legfontosabb feladatokat és azok eredményeit a következő alfejezetek részletezik.

1.5.1 A Program megvalósításának nemzetközi eredményei, Budapest esélyegyenlőségi képviselete a nemzetközi szakmai fórumokon

Budapest 2010-15 között számos nemzetközi szakmai fórumon tudta megjeleníteni esélyegyenlőségi politikáját:

- 2010-ben az Euro Cities éves brüsszeli ülésén a Főváros képviseletében a Budapest Esély szakembere felkért előadóként vett részt, ezután jelen volt a 6th Annual Meeting of the OECD LEED Forum on Partnership and Local Governance fórumon.
- A Fővárosi helyi esélyegyenlőségi program, mint elveiben és módszertanában követendő jó gyakorlat 2011-ben bekerült az Európai Bizottság által kiválasztott legjobb európai gyakorlatok közé, és megjelent az Compendium on Practice on Non-discrimination/ Equality Mainstreaming (Összefoglaló európai antidiszkriminációs és esélyegyenlőségi gyakorlatokról) című kötetben.
- Az URBACT II. ROMA-NET projekt vezetője a Fővárosi Önkormányzat volt, melyben nyolc európai város vett részt. Az URBACT nagyvárosok budapesti konferenciája során a roma workshop vendéglátója a Főváros képviseletében a Budapest Esély volt.
- Budapest a Budapest Esélyen keresztül bekapcsolódott a jelentős nemzetközi szervezeteket összefogó Metropolis Net európai partnerség munkájába.
- Budapestet a Budapest Esély képviselte a hét európai országot összefogó Learning Cities for Migrants Inclusion (LeCiM) projektben, ahol a szervezet képviselője Bécsben, Pármában és Brüsszelben tartott előadást, illetve Bolognai tanulmányúton vett részt. E mellett megszervezésre került a fővárosban az első magyarországi LeCiM workshop, ennek nyomán alakult ki a ma is működő Migrációs Kerekasztal elődpartersége.
- Budapestet a Budapest Esély képviselte a kilenc európai országot összefogó Guide! projektben, ahol a szervezet képviselője Berlinben, Dublinban és Tamperében tartott előadást. A projektben a hátrányos helyzetűekkel foglalkozó szociális szakemberek számára hat, különböző kompetenciát fejlesztő tananyag került kidolgozásra és bevezetésre.

1.5.2 Esélymegerősítő fővárosi projektek végrehajtása

Budapest Főváros Önkormányzata kijelölt szakmai szervezetén, a Budapest Esély Nonprofit Kft.-n keresztül számos sikeres esélymegerősítő projektet valósított meg Európai Unió források hatékony felhasználásával:

- „Beindító” projekt: A "Beindító" Fővárosi Roma Gyakornoki Program célja a tehetséges, fiatal romák munkaerő-piaci beilleszkedésének elősegítése volt, munkagyakorlat lehetőségének biztosítása által. A Program keretében harmincöt érettségizett, illetve diplomás roma fiatal 6 hónapos gyakorlatot szerzett Budapest közszolgálatában.
- Roma-Net I. és II. Programok: A Roma-Net Programok az URBACT Program részeként valósultak meg. Az URBACT olyan, tapasztalatcserét és tanulást támogató európai program, amely a fenntartható városfejlesztést segíti. Az URBACT lehetővé teszi a városok számára, hogy Európa-szerte megosszák a legjobb gyakorlati példákat és tapasztalatokat minden, várospolitikában érintett szakemberrel. A Roma-Net projektek célja a romák társadalmi befogadásának elősegítése volt, az ezért a célért dolgozó civil szervezetek és intézményi szereplők összefogásával és az érintett szereplők minél szélesebb körű bevonásával, már a tervezés folyamatától kezdve.

- Guide! projekt: A nemzetközi együttműködésben megvalósuló projekt célja az volt, hogy nemzetközi tudásmegosztás keretében segítse elő a munkaerő-piacon tartósan kívül rekedt, hátrányos helyzetű társadalmi csoportokba tartozó emberekkel foglalkozó segítők, tanácsadók ismereteinek, képességeinek fejlesztését, olyan tanácsadási és- tréningmódszerek kidolgozása révén, amelyek alkalmazhatóak a különböző tanácsadói szerepekben, illetve különböző nemzeti és kulturális háttér esetén is.
- „LeCiM” projekt: A projekt célja volt a szakképzési és felnőttképzési tevékenységek hatásának maximalizálása a közepes méretű közép-európai városokban, a migránsok integrálása érdekében. A program a bevált jó gyakorlatok feltárására és átvételére alapult, 7 európai ország összesen kb. 15 szervezetének közreműködésével.
- Család velem, karrier előttem projekt: A projekt célja volt a munka és a magánélet összeegyeztetésének segítése a gyermeket nevelők számára innovatív atipikus foglalkoztatási módszerekkel. Ennek keretében valósult meg a kisgyermekesek, gyermeket nevelők felkészítése a munkavállalásra, a családi és munkahelyi kötelezettségek hatékony összehangolására, a munkáltatók ösztönzése és támogatása az atipikus foglalkoztatási formák (részmunkaidő, munkaerő kölcsönzés, osztott munka) innovatív bevezetésére, a projektrésztvevők piaci munkahelyen való elhelyezkedésének segítése komplex eszközökkel, valamint innovatív önszegtítő játszótér létrehozása.
- Sarok-Pont projekt: A projekt célja a hajléktalan emberek társadalmi beilleszkedésének elősegítése és munkaerő-piaci esélyeinek növelése volt, komplex munkaerő-piaci szolgáltatások (mentorálás, önismeret, kulcskompetenciák fejlesztése és személyiségfejlesztés, csoportos terápiák, munkavállalási- és pályaválasztási tanácsadás, álláskeresési technikák) és szakképzések biztosításával, annak érdekében, hogy a projektrésztvevők képessé váljanak az önálló életvezetésre, újra álláskeresővé váljanak, képesek legyenek munkahelyüket hosszú távon megőrizni, önálló lakhatásukat önerőből fenntartani.
- Út a piaci munka világába projekt: A konzorciumi együttműködésben megvalósult projekt célja egy új, munkáltató-orientált foglalkoztatás-fejlesztő rendszer kidolgozása és "próba üzembe helyezése" volt az aktív korú, inaktív személyek nyílt munkaerőpiacra segítéséért. A sokszínű munkáltatói érdekek megjelenítéséhez és figyelembevételéhez a nonprofit munkaerő kölcsönzés kidolgozása és a szolgáltatások következetes, módszertanilag kidolgozott innovációja adott alapot.
- Családbarát Újbuda Program: A projekt célja a XI. kerület, Újbuda családbarát szemléletének fejlesztése volt, melyhez a szakmai-módszertani segítséget a Fővárosi Önkormányzat képviselőjében a Budapest Esély biztosította. A projekt konzorciumi partnerségben valósult meg, a XI. kerületi Önkormányzat vezetésével. A megvalósítók a cél elérésének érdekében az önkormányzat intézményei mellett bevonták a kerületben működő vállalkozások és civil szervezetek egy részét is a munkába.

1.5.3 Esélyegyenlőségi mainstream, (horizontális) megjelenítés megvalósítása

Az Esélyegyenlőségi Program stratégiai célja volt, hogy az esélyegyenlőségi prioritásoknak a főváros egyéb ágazati stratégiai anyagaiban is meg kell jelenniük. A 2010-2015-ös időszakban az egyenlő bánásmód, társadalmi integráció szempontjai bekerültek a különböző fővárosi ágazatok által kidolgozott szakmai anyagokba, így a következőkbe: Fővárosi Hajléktalanügyi Konceptió, Szociális Szolgáltatástervezési Konceptió, Autizmussal Élőket Segítő Konceptió, Budapest 2030 – Hosszú Távú Városfejlesztési Konceptió, Budapest 2020 – Integrált Városfejlesztési Stratégia.

1.5.4 Az Esélyegyenlőségi Program társadalmi dialógusa, transzparenciája

A 2010-2015 közötti időszakban a Főváros képviselőjében a Budapest Esély számos esélyegyenlőségi rendezvényt szervezett, illetve szakmai partnerei további 80 rendezvényén vett részt a helyi esélyterv bemutatásával. Közreműködött négy tematikus szakmai munkacsoport (a Fővárosi Autizmus Konceptiót kidolgozó, az antidiszkriminációs hálózat, Szociális Városrehabilitáció Tematikus Fejlesztési Program tervezését végző és a budapesti migránsok érdekében civil-önkormányzati együttműködést létrehozó munkacsoport) munkájában. A 2011-ben megrendezett „Esélyháló” konferencián több mint 90 civil, egyházi szervezet és intézmény 112 szakembere vett részt, akik részvételével kiépült az „Esélyháló” információs és konzultációs lista, amelynek a kerületek esélyegyenlőségi referenseinek egy része azóta is tagja. Az Esélyhálóra építve az elmúlt években szakmai műhelymunkában vettek részt a fővárosi kerületek esélyegyenlőségi referensei, szakértői.

A Főváros által szervezett és támogatott esélyegyenlőségi rendezvényekről, kiadványokról a 2010-2015-ös időszakban közelítőleg 150 cikk jelent meg online vagy papíralapú lapokban, a rádiós-tévés megjelenések száma a félszázat meghaladta (ebből 30 országos sugárzású adókon). A fővárosi esélyegyenlőségi rendezvények, aktualitások események e mellett rendszeresen megjelentek a szociális szakmai és civil levelező listák, valamint a Főváros hírei között (Budapest Hírlevél).

A Budapest Esély esélyegyenlőségi információs szolgáltatásainak részeként fenntartott saját honlapok (www.pestesely.hu , www.szinegal.hu , www.egymasralepnitilos.hu , www.sociallabel.hu) havi látogatottsága átlagosan meghaladta a 6.000-et a 2010-2015-ös időszakban.

A Budapest Esély központjában létrehozott Esély-Galériában 2010-13 között számos kiállítás került megrendezésre, hátrányos helyzetű alkotók munkáiból, illetve hátrányos helyzetű csoportokkal foglalkozó alkotásokból. 2010 óta az alkotók között szerepeltek többek között az Igazgyöngy Alapítvány fiatal festőművészei, Czibi Róbert festőművész, Csécsei Ilona amatőr fotós, Rácz Gyöngyi grafikus, illetve a Helyi esélyegyenlőségi program érzékenyítő elemeként működő Egymásra lépni tilos! kampány éves alkotói pályázatainak legjobb alkotói, 2010-12 között összesen 3 alkalommal, összesen mintegy 40 alkotó mutatkozott be.

1.5.5 A fővárosi lakossági érzékenyítése az esélyegyenlőségi célcsoportok vonatkozásában

2010-ben indult az Egymásra lépni tilos! című, oktatási és kommunikációs célú antidiszkriminációs kampány, melynek üzenete: tiszteld a másik emberi értékeit. Egy kilencedikes diák szavaival élve: „Ne ítélj és ne utáld!” A kampány keretében esélyegyenlőségi társasjáték, honlap készült, amellyel a budapesti lakosságot, elsősorban a fiatalokat kívánta elérni a Budapest Esély az Esélyegyenlőségi Program egyik legfontosabb üzenetével. A kampány folyamatosan frissített honlapjának látogatottsága átlagosan havi 3-4000 fő, a Facebookon eddig, több mint 4000 fő csatlakozott az Egymásra lépni tilos!-hoz. A társasjáték évente 10-12 rendezvényen jelenik meg, illetve az iskolai közösségi szolgálatban résztvevő tanulókon keresztül évi 8-10 iskolába jut el. A játék 6 példánya került állandó használatra fővárosi oktatási és művelődési intézményekhez. A kampányban 3 alkalommal meghirdetett alkotói pályázatokra összesen több mint 400 alkotás érkezett, összesen 39 alkotó került díjazásra. A 2010-12 közötti, legjobb munkákból készült kiállítások évről évre az Esély Galériában, illetve 2012-ben 24 állomásos vándorkiállításon voltak láthatók.

2012-ben e mellett negyvenöt és kilencven perces rendhagyó osztályfőnöki óra tematika került kidolgozásra esélyegyenlőség témában, középiskolások számára, mely tesztelésre és bevezetésre került több fővárosi középiskolában, azóta is programszerűen működik.

1.5.6 Fővárosi szakemberek érzékenyítése, képzése az esélyegyenlőségi célcsoportok vonatkozásában

A Budapest Esély által szervezett esélyegyenlőségi képzések célcsoportjai elsősorban a fővárosi és kerületi fenntartású humán szolgáltató intézmények szakemberei voltak.

Az Esélyháló szakembereinek visszajelzései alapján három szociális szakembereknek, illetve ügyfelekkel dolgozóknak szóló háromnapos képzési program került kidolgozásra, amelyek a szakemberek különböző kulcsképeségeinek fejlesztését célozzák, fejlesztve az esélyegyenlőségi célcsoportokkal kapcsolatos ismereteiket, bővítve segítői eszköztárukat, formálva az esélyegyenlőségi célcsoportokkal kapcsolatos attitűdjeiket.

A közszolgáltatási tevékenységként végzett vagy projektekből finanszírozott képzésekből 2010-15 között évente átlagosan négyet tartottunk (összesen 72 képzési nap), amelyen összesen mintegy 500 szociális, oktatási és egészségügyi szakember vett részt térítésmentesen.

1.5.7 Fővárosi szolgáltatások a munkáltatók számára, befogadó munkahelyi gyakorlatok kialakítása érdekében

A Főváros a budapesti munkáltatók számára a foglalkoztatás támogatása érdekében különböző szolgáltatásokat biztosít a Budapest Esély Nonprofit Kft.-n keresztül. Szakmai kiadványok, tanácsadás, illetve képzések és információs szolgáltatás segítségével támogatja a munkavállalók munkahelyi beilleszkedését. A

szolgáltatások nagy része a munkahelyi befogadást és a befogadó munkahelyek kialakítását támogatja és ösztönzi.

Ezek egyike a Társadalmilag Felelős Munkáltató Minősítés (Social Label). A Social Label, mint szolgáltatáscsomag az egyenlő bánásmód megsértéséből eredő problémák megelőzésére, illetve a felelős munkáltatói fejlesztések külső értékelésére is alkalmas helyzetfelmérő audit és tanácsadás kombinációjából áll. Az auditon elért eredmény alapján háromszintű minősítés érhető el, amelyet olyan munkaadók kaphatnak meg, amelyek intézkedéseket tettek szervezetükben az esélyegyenlőségi célcsoportok munkahelyi befogadása, a társadalmi felelősségvállalás érvényre juttatása érdekében. A minősítés a munkavállalókkal kapcsolatos gyakorlatot teljes szélességében, hat terület (toborzás és kiválasztás, munkakörülmények, bér és juttatások, képzés és előmenetel, kommunikáció és érdekérvényesítés, elbocsátás) mentén vizsgálja. Ezek a dimenziók végigkísérik a dolgozókat munkavállalói életútjukon, a minősítés e mellett a cégek felelős működésének külső és belső kommunikációjával is foglalkozik. 2010-15 között összesen 9 sikeres audit történt.

E mellett 2010-15 között évente 1-2 alkalommal 1-3 napos képzés valósult meg munkahelyi esélyegyenlőség témában, ezeken az érintett időszakban több mint 70 munkáltató HR-es vagy esélyegyenlőségi referens munkatársa vett részt. A Főváros a Budapest Esélyen keresztül lehetőséget biztosított a piaci ár alatti, illetve projekt finanszírozás esetén akár ingyenes munkahelyi esélyegyenlőségi terv készítésre vagy felülvizsgálatra. Ezeket a szolgáltatásokat a fenti időszakban összesen több mint száz munkáltató vette igénybe. A képzésen való részvételt és az esélyterv készítést vagy felülvizsgálatot a legtöbb esetben telefonos vagy online tanácsadás is kiegészítette.

A Főváros megbízásából a Budapest Esély a 2010-2015 közötti időszakban több szakmai-módszertani kiadvánnyal is segítette a fővárosi munkaadókat:

- Eszköztár befogadó munkahelyeknek – összesített kötet és 5 db célcsoportokra fókuszáló kötet (Nők, Senior korúak, Fogyatékos személyek, Romák, Migránsok)
- Társadalmilag felelős vállalkozás minősítés
- Könnyített foglalkoztatás – ajánlások az atipikus foglalkoztatásról munkáltatóknak
- Nők a munkahelyen, munka és magánélet összeegyeztetése
- A biztonságos közmunkáról munkáltatóknak és munkavállalóknak szóló kiadványok
- Gyermeket tervező munkavállalóknak szóló tájékoztató kiadvány

1.5.8 Akadálymentesítéssel kapcsolatos feladatok végrehajtásának monitorozása

Budapest főváros Helyi esélyegyenlőségi programjában, a fővárosban élő, vagy oda látogató fogyatékos emberek esélyegyenlőségének javítása érdekében meghatározott feladatok végrehajtásának elősegítése céljából a Motiváció Alapítvány (továbbiakban Motiváció) és a Budapest Esély Nonprofit Kft. 2013. május 31-én kötött megállapodást. A megállapodás szerint a Budapest Esély Nonprofit Kft. ellátta a Motiváció által végzett fizikai és infokommunikációs akadálymentességi tevékenység, valamint a hajléktalan, időskorú, és fogyatékos emberek számára biztosított szolgáltatások szakmai felügyeletét, mely a Motiváció Alapítvány által beadott időszaki szakmai beszámolókat, valamint személyes monitoring ellenőrzések alapján időszaki monitoring jelentések készítésével valósult meg.

Az együttműködés keretében 2013-15 között került sor a Főpolgármesteri Hivatal épületegyüttesének akadálymentességi felmérésére, a Főváros honlapjának akadálymentességi- és könnyen érthetőségi vizsgálatára a W3C protokollnak való megfelelés szempontjából, illetve a honlapot érintő, akadálymentességet elősegítő módosításokra. E mellett a Motiváció Alapítvány szakmai és konzultációs segítséget biztosított a Fővárosnak a kezelésében lévő közterületek és infrastruktúra akadálymentességi felülvizsgálatának ütemezésében, valamint a felülvizsgálati szempontok meghatározásában az alábbi területeken:

- A Város Boltja akadálymentesítése, 1 fő munkatárs kiválasztása.
- A Ferenciek terének felújítása kapcsán tapasztalt akadálymentességi problémák (pl. nyilvános WC kapcsán tapasztalható hiányosságok) jelzése.
- Károly körúti felújításánál tapasztalt akadálymentességi hiányosságok jelzése.
- Fővárosi tömegközlekedési hálózat XI. kerületi szakaszának teljes körű felmérése.
- BKK Access City pályázatához kapcsolódó segítségnyújtás. A pályázat eredményeképpen a Főváros a közlekedés terén kiemelkedően részesült.

A Motiváció Alapítvány további, budapesti intézményi, illetve közterületi akadálymentesítéseket érintő aktivitásokat is végrehajtott, Újbuda vonatkozásában a bölcsődék, óvodák, illetve egyéb közműintézmények komplex

akadálymentességi felmérése megvalósult 133 helyszínen. E mellett összesen 15 fővárosi általános iskolában kerültek megtartásra ún. „esélyórák”, összesen 20 alkalommal.

1.6 A FHEP készítésének módszerei, folyamata

A FHEP készítésének folyamata a következő:

1. szakasz, előkészítés:

2016. január-április folyamán a Budapest Esély szakértői és a Főváros esélyegyenlőségi referense, illetve közvetítésével az illetékes főosztály megállapodott a FHEP vázlatos tartalmáról, a folyamat ütemezéséről. Ezt követően a Budapest Esély szakértői elkészítették az 1-2. fejezeteket, azaz az általános bevezető, az előző ciklus eredményeit összefoglaló és a helyzetelemzést tartalmazó részeket. Utóbbi fejezeten belül elkészült az elsődleges problémafókusz, azaz a beavatkozási területek és problémák első meghatározása. A szakaszban a szakértők 3-4 személyes konzultációt tartottak, a szakasz végén az anyagot társadalmi egyeztetésre készítették elő (draft1).

2. szakasz, első társadalmi egyeztetés:

Az első társadalmi egyeztetés 2016. április 10-től június 30-ig tartott. Az egyeztetés célja volt, hogy a FHEP által érintett szolgáltatásokban és/vagy védett tulajdonságú csoportokkal dolgozó stakeholderok véleményezzék, kiegészítsék a helyzetfelmérést, illetve további beavatkozási területeket, problémákat fogalmazzanak meg. Az egyeztetésben részt vettek az érintett társadalmi szervezetek, amelyeket a Civil Iroda adatbázisának segítségével érünk el, érintett intézmények, gazdasági társaságok, a főváros és a kerületek képviselői. Az egyeztetéshez a draft anyagot egyrészt online felületen tettük közzé, így bárki, e-mailben elküldhette észrevételeit. E mellett a kerületek számára áprilisban 1 rendezvényt szerveztünk, XI. Kerület Újbuda Önkormányzata közreműködésével, a társadalmi szervezeteknek május-júniusban összesen 4 egyeztető fórumot tartottunk, a Civil Iroda segítségével. A személyes egyeztetéseken a társadalmi szervezetek elsősorban ernyőszervezeteken keresztül képviseltették magukat, így az anyag mintegy hatvan civil és szakértői véleménnyel egészült ki.

3. szakasz, egyeztetések közötti időszak:

A 3. szakasz 2016. július-augusztusában, az első társadalmi egyeztetést követően zajlott. Ebben az időszakban a Budapest Esély szakértői megvizsgálták, és lehetőség szerint beépítették az egyeztetések során beérkezett véleményeket, kiegészítéseket, javaslatokat. Ebben az időszakban készül el az előző időszakra szóló összefoglaló, a megvalósítás kockázatait értékelő fejezet, illetve a vezetői összefoglaló első verziója. A frissített helyzetfelmérésre alapozva elkészült a stratégiai fejezet első változata is, így megszületett a draft2 anyag. Az időszak végére, a második egyeztetési időszak elejére készült el a 2017-es cselekvési terv első változata.

4. szakasz, második társadalmi egyeztetés:

A második társadalmi egyeztetés 2016. szeptember 15-től október 15-ig tartott. Az egyeztetés célja, hogy a FHEP által érintett szolgáltatásokban és/vagy védett tulajdonságú csoportokkal dolgozó stakeholderok véleményezzék, kiegészítsék a stratégiai fejezetet, illetve további megoldási lehetőségeket fogalmazzanak meg a korábban feltárt problémákra. Az egyeztetésben részt vettek az érintett társadalmi szervezetek, amelyeket a Civil Iroda adatbázisának segítségével érünk el, érintett intézmények, gazdasági társaságok, a főváros és a kerületek képviselői. Az egyeztetéshez a draft anyagot egyrészt online felületen tettük közzé, így bárki, e-mailben elküldhette észrevételeit. E mellett ebben az időszakban egy civil és egy migrációs személyes egyeztető fórumot is tartottunk. E mellett a Fővárosi Polgármesteri Hivatal ügyosztályai is megkapták az anyagot véleményezésre. A fórumokat a Budapest Esély munkatársai szervezték, koordinálták, illetve a beérkezett véleményeket a cég szakértői gyűjtötték össze, válaszolták meg.

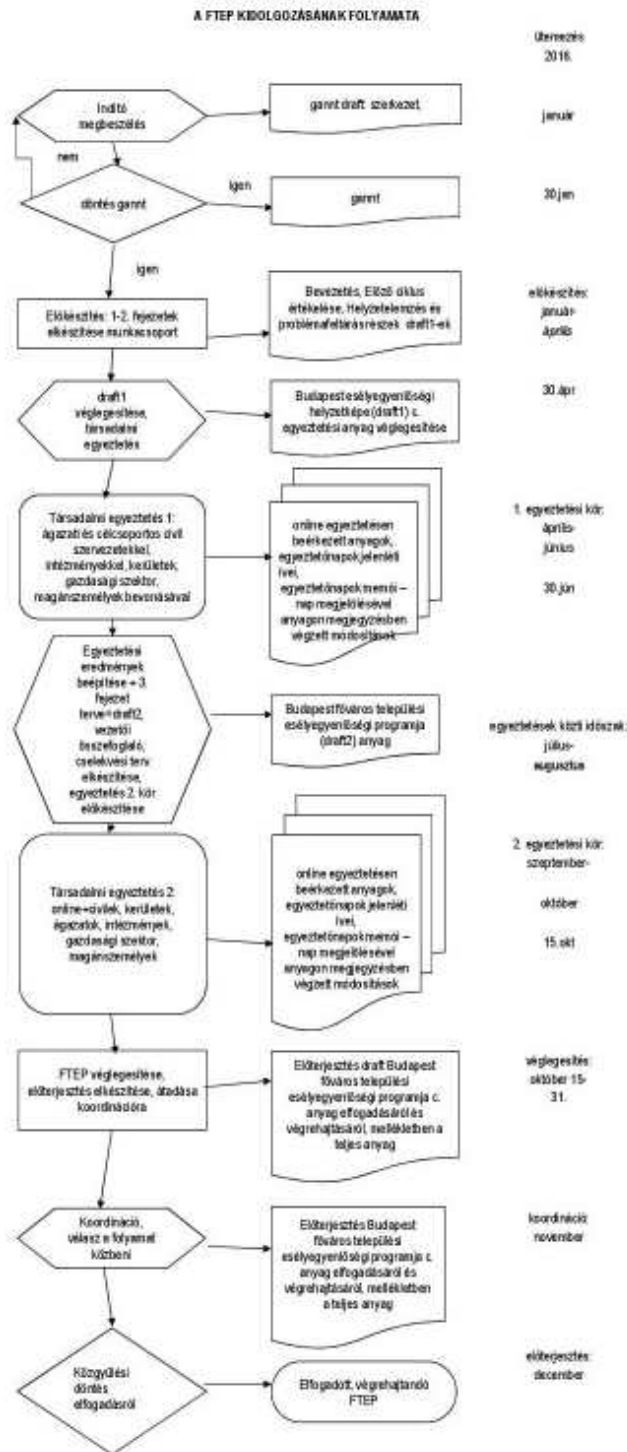
5. szakasz, közgyűlési előkészítés:

A második egyeztetést követően az összegyűjtött észrevételeket, kiegészítéseket a Budapest Esély szakértői beépítették az anyagba, illetve ez alapján véglegesítésre került a 2017-es cselekvési terv is. Ez alapján készült el az előterjesztés és annak melléklete.

6. szakasz, közgyűlési előterjesztés:

A közgyűlési előterjesztés tervezett ideje: 2016. december.

1. tábla: A FHEP kidolgozásának folyamata

2. HELYZETELEMZÉS, PROBLÉMAFELTÁRÁS⁵

2.1 A főváros fő területi, gazdasági, demográfiai és társadalomstatisztikai jellemzői, fővárosi társadalmi folyamatok

2.1.1 Budapest szerepköre, hazai és nemzetközi kapcsolatai⁶

A főváros kapcsolatait meghatározzák a különböző térségi funkciói, pozíciói. Budapest településhálózati összefüggései és térségi kapcsolatai nemzetközi és hazai szinteken vizsgálandók. Hazai szinten figyelembe kell venni Budapest fővárosi szerepkörét, agglomerációs központ szerepét, illetve a főváros és kerületeinek együttműködését.

Budapest az európai városhálózat tagjaként 1,75 millió fős lakosságával európai viszonylatban is a jelentősebb városok közé tartozik, ezen kívül a kontinens egy minden irányból jól átjárható metszéspontjában helyezkedik el. Földrajzi helyzeténél fogva Budapest valódi csomóponti pozícióban van, ám a földrajzi elhelyezkedésből adódó helyzeti potenciál gazdasági szempontból egyelőre kihasználatlan. A Budapest 2020 Integrált Városfejlesztési Stratégia ennek erősítését tűzte célul, amely cél eléréséhez leginkább a várostérségi szemlélet érvényre juttatása, Pest megye településeivel és a fővárosból is jól megközelíthető középvárosokkal való együttműködés visz közelebb.

Budapest fővárosi szerepköréből következően államigazgatási és közigazgatási központ is, így a kapcsolódó infrastrukturális fejlesztések is itt koncentrálnak. Ezek a projektek nemcsak fontos beruházások, de hozzájárulnak egy-egy városrész, sőt egész Budapest presztízsének, gazdasági prosperitásának növeléséhez. Budapest kiemelkedő adottságokkal bír, egyedi történelmi és építészeti örökséggel rendelkező főváros. A város jelentősége és súlya az országon belül folyamatosan növekszik, úgy az itt élő népesség száma, mint a gazdaság

⁵ A vonatkozó alfejezetekben felhasznált irodalmak jegyzéke, a fejezeteken belüli megjelenés sorrendjében:

- [1] Budapest számokban 2014., KSH, 2015, Budapest
- [2] ITS Budapest 2020 Integrált Városfejlesztési Stratégia, 2014, Budapest – kézirat
- [3] KSH, 2011. évi népszámlálási alaptáblák
- [4] Monitoring jelentés a főváros 2014. évi munkaerő-piaci helyzetéről, Budapest Esély Nonprofit Kft., 2015, Budapest, kézirat
- [5] A KSH éves munkaerő-felvétel vizsgálatai
- [6] Szegénység, lakáskörülmények, lakókörnyezet In.: Statisztikai tükör, VII. évf. 33. szám, KSH, 2013, Budapest
- [7] Wirth J.–Winkler Zs.: NŐK ELLENI ERŐSZAK az adatok tükrében (FRA-népesség-bűnügyi statisztikák, 2015)
- [8] Koncz K.: Nők a parlamentben, 1990-2014, http://www.ksh.hu/statszeme_archive/2014/2014_06/2014_06_513.pdf
- [9] Munkavégzés és családi költötségek, 2010 c. tanulmány, 2011, KSH
- [10] Human Contact 2001: A magyarországi romák XXI. század eleji társadalmi helyzete – összefoglaló tanulmány – 2010, Budapest, kézirat
- [11] Kemény I.–Janky B.: A 2003. évi cigány felmérésről In.: A magyarországi cigány népesség helyzete a 21. században: kutatási gyorsjelentések / szerk. Kállai E., Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-Nemzeti Kisebbségkutató Intézet, 2003, Budapest
- [12] Budapest Főváros Anti-szegregációs Programja (ITS) – felülvizsgálati munkadokumentum, 2016, Budapest
- [13] Kószeghy L.: Külföldiek Budapesten, In.: Változó migráció – változó környezet, szerk. Hárs A.–Tóth J., 2010, Budapest
- [14] Az ország szexszeszje. Közzé nem tett adat, az adatfájl elérhető a Hátér Archivumban.
- [15] European Social Survey Round 7, 2014.
- [16] Európai Bizottság (2015) Discrimination in the EU in 2015. Special Eurobarometer 437.
- [17] Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA) (2014) EU LGBT survey - European Union lesbian, gay, bisexual and transgender survey
- [18] Dombos et al. (2011). "Az LMBT emberek magyarországi helyzetének rövid áttekintése." In.: Homofóbia Magyarországon Szerk.: Takács J., Budapest, L'Harmattan
- [19] Hátér Társaság (2016) A leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű emberek munkahelyi tapasztalatai Magyarországon. Az LMBT Kutatás 2010 eredményei alapján.
- [20] Hátér Társaság (2016) "Bármilyen lehet belőle?" Az LMBTQI emberek foglalkoztatási és munkahelyi hátrányos megkülönböztetése
- [21] Hátér Társaság (2015) A leszbikus, meleg és biszexuális emberek tapasztalatai az egészségügyben Magyarországon. Kutatási beszámoló.
- [22] Országos Epidemiológiai Központ (2016) Epiinfo. 23. évfolyam 30. szám.
- [23] Institute of Medicine (2011) The Health of Lesbian, Gay, Bisexual, and Transgender People: Building a Foundation for Better Understanding.
- [24] Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA) (2016) Professionally speaking: challenges to achieving equality for LGBT people.
- [25] Transvanilla Transznemű Egyesület (2014) TransCare - A transz* embereket egészségügyben érő diszkrimináció dokumentálása Magyarországon.
- [26] Hátér Társaság (2015) Azonos nemű párok párkapcsolatai és gyermekvállalása Magyarországon. Az LMBT Kutatás 2010 eredményei alapján.
- [27] Hátér Társaság (2015) A leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű emberek iskolai tapasztalatai Magyarországon. Az LMBT Kutatás 2010 eredményei alapján.
- [28] Együtt az Iskolai Zaklatás Ellen (2016) Útmutató az előítéletes alapú iskolai zaklatás megelőzéséhez és kezeléséhez.
- [29] UNESCO (2016) Out in the Open. Education sector responses to violence based on sexual orientation and gender identity/expression.
- [30] The Albert Kennedy Trust (2015) LGBT youth homelessness: A UK national scoping of cause, prevalence, response, and outcome.
- [31] Administration for Children and Families, US (2016) Street Outreach Program. Data Collection Study Final Report.
- [32] IGLYO-ILGA-Europe (2006) The social exclusion of young lesbian, gay, bisexual and transgender (LGBT) people in Europe.
- [33] Williams Institute (2014) Sexual and Gender Minority Youth in Foster Care.

⁶ [2], 8-11. old. alapján

teljesítménye alapján is. A főváros népessége az ország egészének majdnem egyötödét jelenti (1,75 millió fő), amely egyúttal jelentős fogyasztói piacot képvisel. A lakosságnak nem csak a száma, hanem az összetétele és a magasabb jövedelme miatt is meghatározó szerepe van a hazai gazdaságban. Az ország GDP-jének mintegy 38%-a származik Budapestről, míg az egy főre jutó GDP az országos átlag 213%-a (2013-es adat).

A várostérséget Budapest és a vele „együtt élő” környezete alkotja. E térség funkcionális szempontból összefügg, társadalmi, gazdasági és környezeti folyamatok intenzív kölcsönhatásának tere. Budapest Magyarország egyetlen városa, amely körül európai léptékben is jelentős nagyvárosi agglomeráció alakult ki. A főváros növekvő és erősödő agglomerációja tovább erősíti országon belüli jelentőségét, közvetítő „kapuváros” és „híd” szerepét. A Budapesti agglomeráció a fővárost és 80 városkörnyéki agglomerálódó települést – közte 31 várost – magában foglaló, múltjában, jelenében és jövőjében egymáshoz sok szállal kapcsolódó, egymásra utalt térség. A Budapesti agglomeráció területe Magyarország területének mindössze 2,7%-a ugyan, ám itt él a magyar népesség mintegy negyede, két és félmillió ember és itt termelik az ország bruttó nemzeti jövedelmének közel 50%-át. A fővárossal ténylegesen együttműködő térség azonban túlnyúlik az agglomeráció határain is: a főváros és vele együtt élő környezete (közel 3 millió fő) együtt alkotja a budapesti ún. funkcionális várostérséget. E térség közigazgatásilag ugyan tagolt, de funkcionális szempontból a társadalmi-, gazdasági- és környezeti folyamatok intenzív kölcsönhatásának tere.

Budapest jogállása sajátos Magyarországon: főváros, megye és település, mely 23 kerületből áll. A főváros és a kerületek önálló helyi önkormányzattal rendelkeznek, így az önkormányzati rendszer kétszintű. A főváros és a fővárosi kerület törvényben meghatározott önálló feladat- és hatáskörű települési önkormányzatként működik. Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény 2013. január 2-től hatályos rendelkezései alapján az előbbi ellátja azokat a kötelező és önként vállalt helyi, települési feladat- és hatásköröket, melyek a főváros egészét vagy egy kerületet meghaladó részét érintik, valamint amelyek a fővárosnak az országban betöltött különleges szerepköréhez kapcsolódnak. A kerületi önkormányzat működési területén köteles gondoskodni a törvényben meghatározott feladatok ellátásáról. A fővárosi önkormányzat szerepe a városfejlesztésben a közelmúltban történt jogszabályi változások következményeként csökkent. A 2014-ben megváltozott fővárosi önkormányzati választási rendszer alapján a Fővárosi Közgyűlésnek a főpolgármester mellett a 23 kerületi polgármester is tagja, ennek következtében a Közgyűlésben a kerületekkel való együttműködés intézményi szinten is megerősödött.

2.1.2 Népeség, népmozgalom

Budapest lakónépessége 1989-ben még meghaladta a 2 millió főt (2.016.681 fő), a 2001. évi népszámlás időpontjában a főváros lakónépessége már csak 1 millió 778 ezer fő volt, vagyis majdnem 239 ezer fővel csökkent bő tizenkét év alatt. A 2011. évi népszámlálás időpontjáig a lakónépesség további, bár lényegesen kisebb ütemű csökkenése következett be, a budapestiek a 2001-es népszámlálással összehasonlítva 48.881 fővel lettek kevesebben.

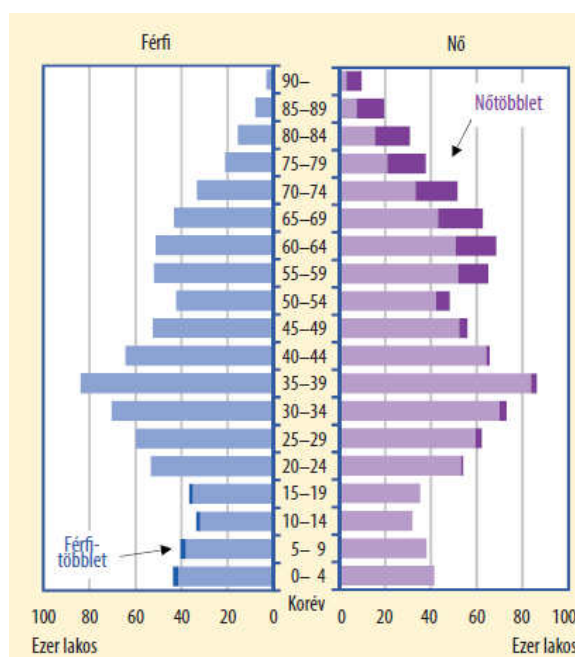
A főváros nem tudta magát függetleníteni a népességfogyás országos tendenciájától, bár a népességfogyás aránya a 2001 utáni időszakban az országosnál alacsonyabb szintű, 2,7%-os volt. Az, hogy Budapest lakónépességének csökkenése az országosnál mérsékeltbb ütemű volt ebben az időszakban, a belső és külső bevándorlással magyarázható, amely összességében némiképp ellensúlyozta a természetes szaporodás folyamatosan negatív egyenlegét. A lakosság száma a várost alkotó kerületekben csökkent legnagyobb arányban (8,6%), míg a külső kerületekben a csökkenés mértéke a tíz év alatt csak 2% volt.

A népesség-nyilvántartás adatai szerint 2011 után a főváros lakónépessége már kis mértékben növekedni tudott, 2014-re megközelítette az 1 millió 750 ezer főt. Az 1990 és 2006 között jellemző tendencia volt a szuburbánus kitelepülés, amely nagyrészt a főváros agglomerációjában található települések felé irányult és természetes fogyás mellett a főváros népességfogyásának másik jelentős oka volt. 2007-ben ez a folyamat egyértelműen megfordult, és a belföldi vándorlási különbözetből fakadó népességnövekmény 2013-ra már meghaladta az évi 10 ezer főt is. A rendszerváltozás óta külföldről Magyarországra érkező bevándorlóknak 60-70%-a Budapestre és annak környékére érkezett, ami szintén ellensúlyozta a természetes fogyásból fakadó népességvesztés mértékét. A fővárosban ténylegesen letelepedő külföldi bevándorlókon túl közel 100 ezer fős külföldi népességállomány él tartósan Budapesten. 2008-ig döntően a szomszédos országok magyar nemzetiségű lakossága telepedett le Budapesten, a schengeni övezetbe való csatlakozás után azonban egyértelműen tapasztalható a nem szomszédos országból érkező, illetve nem magyar nemzetiségű bevándorlók érkezése is. Ugyanakkor a főváros nemzetközi migrációs egyenlegét rontja, hogy a schengeni övezetbe való csatlakozás

után jelentős mértékben nőtt a külföldre való kivándorlás is, melynek célterületei az EU nyugat-európai tagországai.

Budapesten az 1990 óta eltelt időszakban folyamatosan emelkedett a születéskor várható élettartam. 2013-ra a férfiak esetében megközelítette a 74, a nők esetében pedig a 80 évet. A fővárosi lakosság átlagéletkora 1990-hez képest jelentős mértékben növekedett, mindkét nem esetében több mint 3 évvel. 2014-ben a fővárosi férfiak átlagéletkora kis mértékben meghaladta a 40, a nőké pedig megközelítette a 45 évet. A főváros korfája is egyértelműen egy előregedő társadalom képét mutatja. (2. tábla). Magyarországon belül a főváros számít a legidősebb korösszetételű térségnek: a hatvanöt évesek és az azon felüliek aránya magas (19,3%), továbbá egyedülállóan alacsony a gyermekek aránya (12%). „Az időskorúak átlagosnál magasabb hányada elsősorban a legidősebb korosztályoknál szembetűnő: az országban élő 80-84 évesek 20%-a, az ennél idősebbek 23%-a lakik Budapesten. A jövőben a főváros lakónépességének öregedése folytatódik, az átlagos életkor 44 évről egy évtized alatt várhatóan 48 évre emelkedik.”⁷

2. tábla: Budapest korfája 2014-ben

Forrás: Budapest számokban 2014., (KSH, 2015, Budapest)

A 60 évesnél idősebb népesség aránya a fővárosban legmagasabb (30% feletti) a I., II., V., XII., legalacsonyabb (22% alatti) a IV., VIII., X. kerületben. Az idős férfinépesség az átlagosnál nagyobb arányban él a (budai) II. és XII., illetve jóval alacsonyabb arányban a IV., VII., VIII., IX., X., XXI., XXXIII. kerületekben. Az idős férfiak Budapest egyes kerületeiben jóval alacsonyabb életkort élnek meg, mint a nők. A női népesség összességében a főváros lakosságának 54%-át teszi ki, Budapest népességnek tovább öregedésével párhuzamosan részarányuk folyamatos növekedése várható. A 20 évesnél idősebb lakosok körében minden életkori csoportban a nők vannak többségben, kismértékű férfítöbbség csak a 20 év alatti lakosság körében tapasztalható. A nőttöbbség különösen az 55 évnél idősebb népesség körében kiemelkedő, ennek az a magyarázata, hogy a fővárosi női lakosság születéskori várható élettartama átlagosan 5 évvel haladja meg a férfiakét.

A természetes szaporodás tartósan negatív egyenlegében, valamint a gyermekek és a fiatalabb korosztályok népességen belüli relatív alacsony részarányában rövidtávon nem várható jelentős fordulat, ugyanis a nők termékenysége országos viszonylatban Budapesten a legalacsonyabb, a gyermekvállalás ideje egyre fokozódó mértékben toódik ki a 35 éves kor fölé. Budapesten folyamatosan csökken a házasságban élők aránya és nő az egyedül élőké.

A budapesti háztartások több mint 41%-ában csak egy személy él. „Miközben az elmúlt évtizedben a lakásállomány 6%-kal nőtt, az egy lakásban lakó személyek száma visszaesett: az I. és V. kerületben 1,4

⁷ [2], megalapozó munkarész, 18. oldal

fő/lakásra, míg a XXI., XXII., és XXIII. kerületben ennél jóval magasabb maradt, átlagosan 2,3 fő él egy lakásban. Az egyszemélyes háztartások aránya 2001-11 között 34,6%-ról 41,3%-ra emelkedett. A kétszemélyesek aránya nem változott. Kissé csökkent a háromszemélyes és valamivel erősebben a 4 vagy több személyes háztartások aránya. 2011-ben az egyszemélyes háztartások aránya a belső kerületekben (I., V., VI., VII., IX.) volt a legmagasabb, 50-54% közötti, a 2001-es adatokkal összehasonlítva ez az arány mindenhol emelkedett. Fontos társadalmi jelenség, hogy minden negyedik családban gyermekét egyedül nevelő szülő él. Az ilyen háztartások aránya a belső kerületekben (V., VI., VII., VIII.) a legmagasabb (27-29%). 2001 óta jelentősen növekedett azoknak a háztartásoknak az aránya, amelyekben csak középkorú, vagy csak időskorú személy él egyedül a lakásban. A generációk együttlakása Budapesten kevésbé jellemző, mint az ország más területein.⁸

2.1.3 Képzettség

Budapest népessége országosan viszonylatban magasan iskolázottnak mondható. A 2001. évi népszámlálás időpontjában a fővárosi lakosság közel 24%-a rendelkezett felsőfokú végzettséggel (ugyanekkor országosan a lakosság 14%-a volt diplomás), érettségizett pedig a lakosság, több, mint 59%-a volt (országosan közelítőleg 36%). A 2011-es népszámlálás adatai szerint az országos átlaghoz viszonyított képzettségbeli olló tovább nyílt a főváros javára, ekkor már Budapest lakosságának több mint 34%-a volt diplomás (az egész országban is növekedett, de csak a 18%-ot haladta meg kicsivel a diplomások aránya). Érettségivel már a fővárosi lakosság közel 72%-a rendelkezett, míg az érettségizettek országos átlagos aránya nem érte el a 46%-ot. A fővárosi diplomások között az országos átlagnál valamivel kisebb, az érettségizettek között valamivel nagyobb a nők aránya. Míg az országos adatok szerint az érettségizettek 44%-a férfi, 56%-a nő, és a diplomások körében ugyanezek az adatok tapasztalhatóak, Budapesten 42%:58% az érettségizetteknél, 46%:54% a diplomásoknál az arány, a nők javára.⁹ A fővárosi diplomások körében jellemző a fiatalabb korosztályok, különösen a 24-34 évesek felülreprezentáltsága is. „A jövő munkaerő-piaci folyamatai szempontjából a fiatal korcsoportok jellemzői meghatározóak, mert képesek az új innovatív eljárások alkalmazására. 2011-re a végzettségi különbségek a kerületek között kiegyenlítettebbé váltak, bár továbbra is kimutatható a budai oldalon lévő kerületek magasabb szintű iskolázottsága.”¹⁰ A pesti kerületek között a lakosság végzettségét tekintve az V., a XIII. kerület (különösen az újlipótvárosi rész) emelkedik ki, ugyanakkor általánosságban elmondható, hogy a belső kerületek (ide értve a VI., VII., VIII., IX. kerületet) nagykörúton belüli részén élő lakosság körében is felülreprezentáltak a magasabb végzettségűek. Az iskolai végzettség Budapesten erős összefüggést mutat a várható élettartammal, a jövedelemmel és a lakhatás környezeti jellemzőinek mutatóival. A munkaerő-piaci érvényesüléshez egyre inkább szükséges az idegennyelv-tudás. „Anyanyelven kívül beszélt nyelv minden ötödik emberre jellemző országosan, míg a magyar anyanyelvű budapestiek 41%-a beszél más nyelvet is.”¹¹ Az elmúlt másfél évtizedben jelentősen nőtt a fiatalabb budapesti lakosság körében a nyelvismeret, és megtörtént a nyelvi váltás, az angol vált uralkodóvá a német nyelv helyett. Szintén a fiatalabb fővárosi korosztályok körében mondható magas szintűnek az informatikai ismeretek, a gyakorlott internethasználat és fejlett telekommunikációs technológiák alkalmazásának penetrációja.

A főváros az oktatás szempontjából is Magyarország központja. A KSH adatai szerint 2015-ben Budapesten az 598 óvodai feladat-ellátási helyen közel 56 ezer gyermeket láttak el. Az óvodai férőhelyek kihasználtsága meghaladta a 90%-ot, egy óvodai csoportra átlagosan 22 gyermek jutott. „Az utóbbi években az óvodai férőhelyek száma az óvodások számának növekedésével együtt folyamatosan bővült. Megállapítható, hogy növekvő tendenciát mutat az egyházi és magánóvodák száma, az intézmények döntő többsége továbbra is a kerületi önkormányzatok fenntartásában működik (a Fővárosi Önkormányzat jelenleg két önálló óvodai intézmény fenntartója).”¹² A közoktatás területén a közelmúltban történtek jogszabályi változások következményeképp 2013. január 1-től állami fenntartásba, a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ (KLIK) kerültek át a korábban (kerületi vagy fővárosi) önkormányzati fenntartású köznevelési intézmények. Bár a fenntartást a KLIK végzi, a működtetés továbbra is a Fővárosi Önkormányzat feladata összesen 46 alap- és középfokú intézményben és 13 kollégiumban, míg a szakképző intézmények esetén mind a fenntartás, mind az üzemeltetés a KLIK-hez került. A 2014/2015-ös tanévben a fővárosban 380 általános iskolai feladat-ellátási hely

⁸ [2] uo., 23. oldal

⁹ [3]: http://www.ksh.hu/nepszamlalas/tablak_teruleti_*_alapijan

¹⁰ [2] uo., 20. oldal

¹¹ [2] uo., 20. oldal

¹² [2] uo., 29. oldal

működött, 117 384 iskolást fogadva, így egy iskolai osztályra átlagosan 22 gyermek jutott. Az általános iskolák közelítőleg 80%-a állami, 11% civil, illetve magán, 8% pedig egyházi fenntartású Budapesten. (3. tábla)

3. tábla: A fővárosi köznevelési intézmények főbb adatai a nappali oktatásban, 2014/2015 tanév

Intézmény	Feladat-ellátási hely	Gyermek, tanuló	Egy gyermek-csoportra/ osztályra	Egy pedagógusra
			jutó gyermek, tanuló	
Óvoda	598	55 635	22	10
Általános iskola	380	117 384	22	9
Szakiskola, speciális szakiskola	114	13 302	19	11
Gimnázium	186	48 937	27	10
Szakközépiskola	189	42 523	24	9

Forrás: Budapest számokban 2014., (KSH, 2015, Budapest)

„A fővárosi óvodák és általános iskolák területi lefedettsége jónak mondható, csak a pesti peremkerületek kertvárosias részein és a budai hegyvidéki lakóterületeken vannak nagyobb összefüggő, az 500 méteres elérési körön kívüli területek, amelyeket már nem fed le az alapellátást biztosító hálózat. Kerületi összesítésben vizsgálva a nem budapesti óvodások és általános iskolai tanulók arányát, a II. és XII. kerület emelkedik ki, mint a budai agglomerációból bejáró diákok célterületei.”¹³ Budapesten a 2014/2015. tanévben 489 középfokú feladat-ellátási helyen közelítőleg 105 ezer diák tanult. A diákok 47%-a gimnáziumba, 40%-a szakközépiskolába, míg 13%-a szakiskolába járt. Az erős pesti belvárosi koncentráció mellett, a gimnáziumok Buda belső területein sűrűsödnek, a szakközépiskolák pesti belvárosi jelenléte még erőteljesebb, mint a gimnáziumok esetében. „A budai II., III., és XII. kerületek középiskoláinál is jelentősebb a pesti belvárosi, illetve a XI., XXI. és XIII. kerületek iskoláinál jelentkező "szívóhatás", ahol a nem budapesti diákok aránya akár az 50-55%-ot is eléri. Budapest az ország felsőfokú oktatási központja, évente több mint százezer hallgató vesz részt fővárosi alapfokú-, illetve mesterképzésben, 87 feladat-ellátási helyen. A felsőoktatási intézmények jelentős része a belső budai és pesti városrészekre koncentrálódik, kiterjedt, összefüggő tömböket alkotva.”¹⁴ Az oktatás jelentős fővárosi súlyát mutatja, hogy Budapesten a foglalkoztatottaknak több mint 6%-a dolgozik az ágazatban.

2.1.4 Foglalkoztatottság

A Közép-magyarországi Régió, azon belül Budapest, az ország gazdasági és innovációs motorjaként, a működő tőkebefektetések kiemelt célpontjává vált, így a konjunktúra erősödése, valamint a munkaerőpiac szempontjából az ország legkedvezőbb helyzetű térségévé tudott válni. A főváros foglalkoztatási színvonala évről évre jelentős mértékben meghaladta az országos átlagot, míg a munkanélküliség tényérése az országos átlaghoz képest sokkal kisebb mértékű volt.

A főváros gazdasági teljesítményét a 2008-09-es gazdasági recesszió erőteljesen érintette. A fővárosi népesség gazdasági aktivitási mutatóit vizsgálva¹⁵ megállapíthatjuk, hogy a fővárosban a globális gazdasági válság begyűrűzése utáni időszakban, az országos folyamatokhoz hasonlóan, negatív munkaerő-piaci folyamatok jelentkeztek. Azonban a 15-64 éves népességben a foglalkoztatottak számának visszaesése az országos visszaeséshez képest arányaiban kisebb mértékű volt. A visszaesést követően a foglalkoztatási ráta 2012-ben emelkedni tudott, majd 2013-ra a foglalkoztatottak száma 20 ezer fővel meghaladta a válság előtti szintet, a foglalkoztatási ráta pedig megegyezett a 2008. évi értékkel. 2014-re a foglalkoztatási ráta további 3%-ot emelkedett, (67,5%-ra), így megállapíthatjuk, hogy a fővárosban tartósan pozitív foglalkoztatási folyamatok bontakoztak ki. Az aktivitási arány a 15-64 éves népesség körében már 2012-ben és 2013-ban is 70% feletti értéket ért el, 2014-ben megközelítette a 72%-ot. A munkanélküliségi ráta 2008-ban a 15-64 éves fővárosiak körében mindössze 4,3% volt, mely a válság hatására 2010-re 9,7%-ra, azaz több mint duplájára nőtt. 2010-től

¹³ [2] uo., 29. oldal

¹⁴ [2] uo., 29. oldal

¹⁵ [5] alapján, 2008-2015

2012-ig a fővárosi 15-64 éves népességén belül a munkanélküliségi ráta még mindig a 9% feletti tartományban mozgott, majd 2013-ra 8,4%-ra csökkent. Meg kell jegyeznünk, hogy ez az érték a válság előtti szintnek még mindig közel a duplája volt. Ezen a téren 2014-ben pozitív fordulat játszódott le: a munkanélküliségi ráta 6 %-ra csökkent, ami a 2009-es érték alatti, ám a válság előtti, 2008-as értéket még mindig közel 2%-kal felülmúlja.

A fővárosi gazdasági aktivitás mutatóit összehasonlító aspektusban vizsgálva megállapíthatjuk, hogy a főváros foglalkoztatási rátája 2014-ben 1,5%-kal haladta meg a közép-magyarországi régió, közel 6%-kal Magyarország foglalkoztatási rátáját, és 3%-kal meghaladta az EU-28-ak átlagának szintjét is. A munkanélküliségi ráta tekintetében a fővárosi mutató a közép-magyarországi régió értékétől 0,2%-kal, az országos mutatótól pedig 1,8%-kal elmaradt. Vagyis a korábbi évekhez hasonlóan a fővárost az országos átlagnál érdemben kedvezőbb munkaerő-piaci mutatók jellemzik (4. tábla).

4. tábla: A 15-64 éves népesség gazdasági aktivitást kifejező fő összehasonlító mutatók értékei (2014)

	Munkanélküliségi ráta (%)	Foglalkoztatási ráta (%)
EU-28	10,3	64,9
Magyarország	7,8	61,8
Közép-Magyarország	6,2	66
Budapest	6	67,5

Forrás: Eurostat és KSH adatközlések, 2015

A regisztrált álláskeresők számában a 2008-ban fellángolt gazdasági válság hatására a fővárosban is jelentős növekedés következett be. 2010-ben számuk több mint a duplájára (közel 48 ezer főre nőtt). 2012-re ez az érték, tovább növekedett, a 48 ezer főt is meghaladta. 2013 végére a fővárosi regisztrált álláskeresők számában 10 ezer fős csökkenés következett be, 2014-ben pedig számuk további, több mint 4 ezer fős csökkenést mutatott (megközelítve a 34 ezer főt). A kedvező tendenciák említése mellett meg kell jegyezni, hogy Budapesten a regisztrált álláskeresők száma 2014 végén még mindig több mint 10 ezer fővel meghaladta a 2008. év végére jellemző értéket, vagyis eltérően az országos érték változásától, még nem sikerült a regisztrált álláskeresők számát tekintve elérnie, illetve alulmúlnia a válság előtti értéket.

A regisztrált fővárosi álláskeresők 2014. év végi összetételéről megállapíthatjuk, hogy többségük nő volt (53%-uk), jellemzően a 36-55 éves korosztályból kerültek ki (48%-uk). Elgondolkodtató, hogy körükben többségben vannak (51%-os reprezentáltság mellett) az érettségivel, vagy annál is magasabb iskolai végzettséggel rendelkezők. A fővárosi regisztrált álláskeresők többsége (53%-a, mely az országos mutatóhoz hasonló) 2014-ben nem részült semmilyen pénzbeli ellátásban. Foglalkoztatást helyettesítő támogatásban 24%-uk, álláskereséséi járadékban 13%-uk, álláskereséséi segélyben közel 10%-uk részesült. A 2011. évi népszámlálás frissen publikált alaptáblái a munkaerőmérleg vizsgálatokból is kitűnő, országos munkaerő-piaci folyamatokhoz hasonló tendenciákról árulkodó képet erősítik meg a főváros vonatkozásában. Eszerint az utóbbi években a 15-64 éves inaktívok számának 100 ezer főt meghaladó csökkenése volt tapasztalható Budapesten, ami döntő részben az inaktív keresők számának csökkenésében mutatkozott meg. Vagyis az inaktívok számának jelentős csökkenése főként az egyre szűkülő állami transzfer-kereseti lehetőségekből (szociális, rokkantsági transzferek) kiesők munkaerő-piaci aktivizálódása miatt következett be. Megállapítható azonban az is, hogy míg az aktivizálódás csak kis mértékben tudott eredményre jutni a fővárosi foglalkoztatottak számának 2001-2011 emelkedésében, ennél sokkal nagyobb mértékben a munkanélküliek számának 80%-os növekedéséhez járult hozzá ugyanezen időszak alatt. Mivel a KSH éves munkaerő-felvétele módszertani okok miatt nem közöl kerületi bontású adatokat, a kerületi szintű elemzések csak a publikált népszámlálási adatok feldolgozásával, illetve a Nemzeti Foglalkoztatási Szolgálat álláskeresőkre vonatkozó kerületi szintű adatközlései alapján végezhetőek el. A 2013-ban publikált 2011. évi népszámlálási alaptáblák alapján a teljes népességre vetített legmagasabb munkanélküliségi rátával (6% feletti) a VII., VIII., XXI., XXIII. kerületek bírtak, míg a legalacsonyabbal (4% alatti) az I., II. és XII. kerületek.¹⁶ A fővárosi regisztrált álláskeresők viszonylatában jelentkező kerületközi eltéréseket vizsgálva megállapíthatjuk, hogy a 2008-tól a 2011. év végéig tartó időszakban minden fővárosi kerületben jelentős mértékben nőtt a regisztrált álláskeresők száma, csak 2013-tól következett be fordulat, amely után

¹⁶ [3] alapján

számuk minden kerületben, ha eltérő mértékben is, de csökkent. 2014-ben a legtöbb regisztrált álláskereső (2000 fő feletti számban) a VIII., IX., XIII., XIV és IV. kerületekben lakott. A regisztrált álláskeresők száma 2014-ben, az utolsó két év csökkenő tendenciája ellenére is, még minden kerületben meghaladta a 2008. évi értéket, egyes kerületekben kiugró mértékben. A 2008-as értéknek még mindig közel háromszorosa jellemezte a IX. kerületet és közel duplája a X., XVII., XX. kerületeket.

A fővárosban a regisztrált álláskeresőkkel kapcsolatos feladatokat alapvetően Budapest Főváros Kormányhivatalának Munkaügyi Központja, illetve annak kirendeltségei látják el. A munkanélküli személyek segítése kapcsán a kerületi önkormányzatok fenntartásában álló, családsegítési feladatokat ellátó intézmények szerepe is meghatározó. A közfoglalkoztatás szervezését a Munkaügyi Központ kirendeltségeivel együttműködve döntően a kerületi önkormányzatok, illetve intézményeik, valamint a fenntartásukban álló intézmények, nonprofit gazdasági társaságok látják el. Egyes esélyegyenlőségi célcsoportok (pl. fogyatékos emberek) foglalkoztatási helyzetének javításában jelentős szerepet játszanak a fővárosi civil és egyházi szervezetek is (pl. Motiváció Alapítvány, Salva Vita Alapítvány stb.). Budapest Főváros Önkormányzatának kötelező feladata a munkaképes hajléktalan személyek közfoglalkoztatásának megszervezése. A Főváros fenntartásában álló Budapest Esély Nonprofit Kft. közszolgáltatási szerződés keretében látja el a fővárosi hajléktalan személyek közfoglalkoztatását, 2011-15 között összesen közel 3000 személy közfoglalkoztatását biztosította (5., 6. tábla).

5. tábla: A munkaerő-piaci közszolgáltatás teljesítménye (fő)

	2011	2012	2013	2014	2015
Ügyfelek száma	1.409	756	718	1483	1 242
Pozitív kimenet	267	89	0	413	832
Munkaszerződést kötött	214	73	0	413	0

Forrás: Budapest Esély Beszámoló, 2011-15. évekről

6. tábla: A fővárosi hajléktalanok közfoglalkoztatásának mennyiségi paraméterei (fő)

	2011	2012	2013	2014	2015
Ügyfelek száma	851	776	859	948	650
Munkaszerződést kötöttünk	554	439	665	767	475
Átlag dolgozói létszám	99	129	133	235	180

Forrás: Budapest Esély Beszámoló, 2011-15. évekről

2.1.5 Jövedelmi viszonyok, szegénység

„Budapesten a keresetek magasabbak, mint az országos átlag, ami a tevékenységi szerkezettel függ össze, azaz itt magasabb a szellemi munkát és a magasabb hozzá adott értéket termelő tevékenységek aránya. Mind a munkaviszonyból, mind a vállalkozásból származó jövedelem jelentősen meghaladja az országos átlagot, a fizetett személyi jövedelemadó mértéke közel kétszerese az országos átlagnak.”¹⁷ A lakosság jövedelmi adatai követik a települési hierarchiát. A fővárosban 1 millió 341 ezer forint volt 2013-ban az egy főre jutó éves átlagos nettó jövedelem, a nagyvárosokban 1 millió 138 ezer forint, a községekben pedig mindössze 863 ezer forint. A munkajövedelem aránya a jövedelmeken belül Budapesten volt a legmagasabb (72,4%), Dél-Dunántúlon a legalacsonyabb (61,6%). Az országban a keresetek több mint egynegyede Budapesten képződik, ami a lakosságszámánál nagyobb fogyasztói tömeget is jelent. A jövedelemhez kapott kiegészítések is jól jellemzik Budapest eltérő fogyasztását, miszerint az ország más térségében élőkkel összehasonlítva a jövedelem kiegészítéseként a munkáltatóktól kétszeresét kapják internetre, háromszorosát mobiltelefonálásra. „Budapesten a háztartási kiadások 24,8%-a lakásfenntartásra fordítódik, ami mindössze 1,3%-kal haladja meg az országos átlagot.”¹⁸ A kerületek szintjén megállapítható, hogy az átlagjövedelem szempontjából a budai belső kerületek lakossága van a legkedvezőbb helyzetben, őket a belvárosi városmag lakossága követi, majd a budai külső kerületek, illetve a pesti külső kerületek és pesti belső városmagot határoló kerületek, kerületrészek (VII., VIII., IX. kerületek nagykörúton kívül eső része) lakossága követi. A jövedelmi deprivációval érintett kerületrészek a VII. és VIII. kerület nagykörúton kívüli részén találhatóak.

¹⁷ [2] uo., 22. oldal

¹⁸ [2] uo., 22. oldal

A szegények arányának meghatározása igen nehéz feladata, hiszen nem mindegy, hogy abszolút, vagy relatív szegénységről, a depriváció objektív, vagy szubjektív formáiról beszélünk. A szegénység mértékének mérésére a laekeni indikátorrendszer fő indikátora, a relatív jövedelmi szegénység mutatója ad képet. A relatív jövedelmi szegénységet vizsgáló indikátorszámítása az egy fogyasztási egységre jutó mediánjövedelem alapján történik. A laekeni definíció szerint szegénynek azok a háztartások, illetve az azokat alkotó személyek tekinthetők, akiknek OECD2 ekvivalenciaskála szerinti rendelkezésre álló jövedelme a mediánjövedelem 60 százaléka alatt marad. A szegénységi kockázatok településtípus szerinti vizsgálata megmutatja, hogy a fővárosban és a megyeszékhelyeken arányaiban jóval kisebb, ugyanakkor a községekben jóval nagyobb valószínűséggel találhatók szegények az egyes településtípusokon élők teljes népességen belüli arányánál. (7. tábla)

7. tábla: Szegények és nem szegények aránya településtípusonként Magyarországon, 2014

Településtípus	Nem szegény		Szegény		Összesen	
	ezer fő	%	ezer fő	%	ezer fő	%
Budapest	1 580	18,7	130	9,5	1 710	17,4
Megyeszékhely	1 765	20,9	142	10,4	1 907	19,4
Többi város	2 497	29,5	437	31,9	2 935	29,9
Község	2 621	31,0	659	48,2	3 280	33,4
Együtt	8 462	100,0	1 368	100,0	9 831	100,0

Forrás: Szegénység, lakáskörülmények, lakókörnyezet. In: Statisztikai tükör, VII. évf. 33. szám, KSH, 2013, Budapest

Háztartástípusokat is megvizsgálva az is megállapítható, hogy településtípustól függetlenül a szegénységi kockázatok által veszélyeztetettebbek a gyermekes, különösen a többgyermekes háztartások, illetve a gyermeküket egyedül nevelők. A szegények urbánus jellegű, kiilleszkedett csoportját alkotják a hajléktalan emberek, fővárosi helyzetüket, mint kiemelten veszélyeztetett esélyegyenlőségi célcsoporttét, önálló alfejezetben vizsgáljuk. A fővárosban a pénzbeli szociális ellátásokkal kapcsolatos feladatokat döntően a kormányhivatalok, illetve a kerületi önkormányzatok látják el. A Főváros Önkormányzatnak kötelező feladata a hajléktalan személyek pénzbeli szociális ellátásával kapcsolatos, melynek ellátása érdekében önálló ügyfélszolgálati irodát működtet. A fővárosi szociális- és gyermekjóléti ellátó intézményrendszer a valamely szempontból különleges figyelmet igénylő, vagy kiszolgáltatott helyzetű társadalmi csoportokat látja el, így a gyermekek (jólét és védelem), az időskorúak, a fogyatékkal élők, a pszichiátriai betegek, a szenvedélybetegek, a hajléktalanok ellátását kell biztosítani. „A gondozási intézmények esetében az egészségügyhöz hasonlóan szintén jelentős jogszabályi változások történtek a közelmúltban, amelyek eredményeként 2013 januárjától mindössze 11 szociális intézmény maradt a Fővárosi Önkormányzat tulajdonában, 10 pszichiátriai intézetet és a fogyatékkal élők otthonait is átvette a fővárostól az állam.”¹⁹ A Fővárosi Önkormányzat továbbá kötelező feladatellátás keretében nyújtja a fővárosi hajléktalanok számára a lakhatást átmeneti jelleggel biztosító segítő szolgáltatásokat, jelentős részben a fenntartásában álló BMSZKI-n keresztül. Ezen felül költségvetési források átengedésével támogatja a nem fenntartásában álló, kerületi önkormányzati, civil és egyházi fővárosi hajléktalan ellátó szolgáltatásokat, melynek koordinációjában kiemelt partnere a Magyar Máltai Szeretetszolgálat és a Menhely Alapítvány.

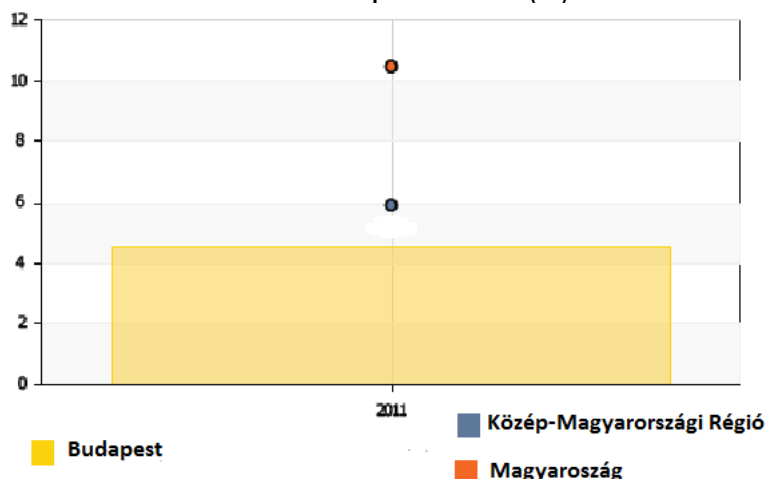
2.1.6 Lakáshelyzet

2001 és 2011 között Budapesten a lakások száma 9%-kal emelkedett (820.977-ről 905.128-ra). 2001-2011 között kiugróan sok (15.074 db) lakás épült a XIII. kerületben, és viszonylag sok (8-10.000 db) a IX., X., XIV. kerületekben. A legkevesebb lakást az I., V., XXIII. kerületekben építették. A lakások 19%-a 2011-ben 40 m²-nél kisebb volt, ezek a kislakások a városban koncentráltan helyezkednek el. Az 1-2 szobás lakások aránya magas 5896, a 4 vagy több szobásoké alacsony (1596). A legtöbb nagy lakás a II., XXI., XXII., (2796), illetve a XVI., XVII. kerületekben (32-34%) található. A lakások 70,8%-a összkomfortos, 25,3%-a komfortos, 1,8%-a

¹⁹ [2] uo., 28. oldal

félkomfortos, 1,2%-a komfort nélküli, 0,9%-a szükség- és egyéb lakás. A komfort nélküli, félkomfortos és szükségülakások aránya a lakott lakásokon belül jóval kisebb a fővárosban, mint a Közép-Magyarországi Régió, vagy az ország átlagát tekintve. (8. tábla)

8. tábla: Komfort nélküli, félkomfortos és szükségülakások aránya a lakott lakásokon belül a népszámláláskor (%)

Forrás: TEIR interaktív rendszer, KSH

A főváros lakásállományának döntő része magántulajdonban van. „Az önkormányzati bérlakások száma szinte minden kerületben csökkent az elmúlt években is. Az önkormányzati bérlakások aránya az 1990-es 50%-ról, 2011-re 5%-ra, 45.226 darabra csökkent. A lakásállományon belül az önkormányzati bérlakások aránya a VIII., IX., XIII. kerületben volt a legnagyobb (11,5%, 10,6%, illetve 9,1%, ami 6.602, 5.104 illetve 4.189 darab lakást jelent). A legkevesebb, 1% körüli, arányban maradt önkormányzati tulajdonú lakás a II., XVI., XXIII. kerületekben (ez 658, 332 és 77 darab lakást jelent). Csak néhány olyan kerület van, ahol új bérlakások épültek.”²⁰ Ezek az ingatlanok azonban – általában a fűtés módja miatt – nem felelnek meg a hátrányosabb helyzetű rétegek által megfizethető lakásoktól elvártnak. „Az önkormányzati lakások átlagos nagysága 46,1 m². Szobaszám szerinti összetételt tekintve viszonylag kedvezőtlen (nagyon magas az 1 és 2 szobás lakások aránya). A lakások 28,9%-á összkomfortos, 36,5%-a komfortos. A komfort nélküli és szükségülakások aránya egynegyed. A lakások kétharmada összközműves, egyötöde távfűtéses. A 2001-es népszámlálás adatai szerint 73.380 üres lakást tartottak nyilván, amelyből 6.000 volt önkormányzati tulajdonban. A 2011-es népszámlálás adatai szerint az üresen álló, más funkciójú vagy másodlagosan használt lakások aránya 13% (ez több mint 118.071 lakást jelent).”²¹

„Jelentős mértékben befolyásolja az életminőséget a lakókörnyezet minősége, biztonsága és alapvető szolgáltatásokkal való ellátottsága, valamint a lakás mérete, zsúfoltsága, illetve komfortfokozata. A VII., VIII., IX., és XIII. kerületekben még mindig található fürdőszoba nélküli lakások is, illetve a lakások 1,6%-ában nincs vízóblítós WC. Ez az arány a VIII. kerület esetében a legmagasabb (4,6%), az átlaghoz képest közel másfélszer akkora a VI., XIII., XX. és majdnem kétszer akkora a VII., IX., XXIII. kerületek esetében. A fővárosi szegények között 6-szor annyian élnek félkomfortos és közel 4-szer annyian komfort nélküli vagy egyéb lakásban. A nem szegény háztartások 22%-a, a szegény háztartások fele küzd a beázással, nedvesség előfordulásával.”²²

Az EU-SILC 2012. évi modulja alapján a relatív jövedelmi szegénységgel összefüggésben erős összefüggést mutat a lakáskörülmények és a lakókörnyezet megítélése. A szegények településtípus szerinti vizsgálata azt mutatja, hogy a fővárosban és a megyeszékhelyeken arányaiban jóval kisebb, ugyanakkor a községekben jóval nagyobb valószínűséggel található szegények az egyes településtípusokon élők teljes népességben belüli arányánál. A szolgáltatásokhoz való hozzáférésben a nem szegények között lényegében nincsenek különbségek, hiszen minden településtípuson alig több mint 30%-uk számol be arról, hogy valamely szolgáltatáshoz való hozzáférés számára nehézségekre ütközne. Ezzel szemben a szegények 45%-a

²⁰ [2] uo., 32. oldal

²¹ [2] uo., 32. oldal

²² [2] uo., 22. oldal

panaszodik erről a megyei jogú városokban és a községekben, míg a fővárosban csak alig több mint 20%-uk. Vagyis a szolgáltatások esetében a településtípus csak a szegények esetében meghatározó tényező a szolgáltatásokhoz való hozzáférés tekintetében. Míg a jövedelmi szegénység szempontjából a fővárostól a községekig haladva egy viszonylag erős települési lejtő figyelhető meg, addig ugyanez sem a lakások komfortfokozata, illetve minősége, sem a lakókörnyék minősége és alapvető szolgáltatásokkal való ellátottsága szempontjából nem jellemző. Utóbbi szempontokból a kockázat nem a településhierarchia szerinti, sőt, a lakókörnyezet esetében éppen fordított.

„A fővárosban a saját lakókörnyezettel szembeni túlzott bizalom éppúgy jellemző, mint a más kerületek közbiztonságával szembeni bizalmatlanság. Az ország népességének közel 17%-a él Budapesten, míg az ismertté vált bűncselekmények 30%-át a fővárosban regisztrálják. A regisztrált bűncselekmények százezer lakosra jutó számát tekintve a legfertőzöttebb területek a belső pesti kerületek és a XXIII. kerület voltak, a legkevésbé fertőzöttek a külső kerületek közül kerültek ki (III., IV., XII., XVI., XVII., XXI., XXII.)”²³

2.1.7 Egészségi állapot

„Az egészségi állapot önbecslése a vizsgálatok szerint – különösen a férfiak esetében – jó jelzője a korai halálzásnak. A korai halálozás veszélyeztető faktorai a férfiak és nők esetében eltérőek. A férfiak esetében az iskolázatlanabbak a rossz társadalmi helyzetben és családi légkörben lévők a veszélyeztetettek. A nők esetében a személyes kapcsolatok hiánya a fő mögöttes tényező. A fővárosi lakosság esetében a korai halálozás relatív kockázata az EU tagállamaiban tapasztaltnál lényegesen magasabb, általánosságban véve kétszeresnek tekinthető. (UNDP, 2008) Az átlagos várható életkor nemzetközi összehasonlításban igen kedvezőtlen.

Az EU átlaghoz képest a halálozási okok közül a szív és érrendszeri betegségek ugranak ki jelentősen. A fővárosi helyzet ugyan jobb, mint a vidéki, de Budapesten belül a pesti kerületekben élők között gyakoribb ez a halálok. A rosszindulatú daganatos betegség szintén vezető halálok, és ezen a téren a fővárosi nők helyzete kiemelkedően rossz, bár a részvétel a szűrővizsgálatokon jelentős mértékben járulhatna hozzá a korai felismeréshez. Az egyes kerületekben várható átlagos élettartamban jelentős különbségek vannak, hiszen az egészségi állapot összefügg a gazdasági helyzettel, a lakókörnyezettel, a depriváció mértékével.

A Budapest Egészségterv 2012 jelzi, hogy az egészséges életmód még nem eléggé elterjedt, a testmozgás még nem tartozik a mindennapjainkhoz. A túlsúly tekintetében a fővárosi lakók a vidékieknél kedvezőbb helyzetben vannak, ennek ellenére a probléma nem elhanyagolható: a fiatal nők 10%-a, a fiatal férfiak 30%-a esetében már a normálnál magasabb a testtömeg index. Az életkor előrehaladtával pedig magasabb az elhízottak, illetve túlsúlyosak aránya: a középkorú férfiak esetében több mint 60%, a nők esetében közel 50%. Az egészséges életmód elterjedését segíthetik, ha a belvárosi, sűrű beépítésű városrészekben is megjelennek a szabadidő eltöltésére alkalmas területek.”²⁴

„Budapest Magyarországon az egészségügyi ellátás tekintetében is központi funkciót tölt be, különösen igaz ez az állítás egyes speciális egészségügyi ellátások vonatkozásában. Budapesten koncentrálódnak az ország legmagasabb szintű ellátó intézményeinek döntő többsége, jelen vannak az országos intézmények, az egyetemi klinikák. Budapest rendelkezik arányaiban a legnagyobb kapacitásokkal, a legkorszerűbb műszerekkel, technológiákkal és eljárásokkal. A főváros teljes lakosságának ellátását szolgáló egészségügyi intézményrendszer így a budapesti agglomeráció lakosságát, továbbá bizonyos szempontokból az egész országot is szolgálja. A főváros egészségügyi rendszerének elemei között megtalálható az alapellátás (felnőtt és gyermek háziorvosi, fogorvosi ellátórendszer), a sürgősségi ellátás, a járó beteg-ellátás (50 db rendelőintézet/szakrendelő), valamint a fekvőbeteg-ellátás (26 db részben vagy egészben OEP által finanszírozott kórház, további 7 db kórházi minősítéssel nem rendelkező, de fekvőbeteg ellátást végző intézmény) is. Az alapellátást biztosító rendelők a kerületek területén decentralizálva találhatóak, annak érdekében, hogy a lakosság által a legkönnyebben, leggyorsabban elérhetőek legyenek. A fővárosi kórházak közül Budán 12 db, Pesten 14 db található, jellemzően a belső kerületekben koncentrálódnak, a külső kerületek ellátását a telephelyek végzik.”²⁵ A fővárosban 2013 végén 1.267 házi, illetve házi gyermekorvos működött. Számuk a 2000. évihez képest 74 orvossal csökkent, ugyanakkor az egy háziorvosra jutó éves átlagos betegforgalom, mind a felnőttek, mind a gyermekek ellátásában közelítőleg 500 fővel nőtt ugyanezen időszakban. A fővárosban működő kórházi ágyak számában a 2000-től 2013-ig terjedő időszakban jelentős visszaesést tapasztalhatunk. A tízezer lakosra jutó

²³ [2] uo., 23. oldal

²⁴ [2] uo., 23. oldal

²⁵ [2] uo., 27. oldal

működő kórházi ágyak száma 134-ről 105-re esett ebben az időszakban. Az ágykihasználás mértéke ugyanakkor csak egy százalékpontot csökkent (2013-ban 77%-os volt). Az átlagos ápolási időtartam 2000-től 2013-ra 1 napot csökkent (8 napra), ezzel párhuzamosan egyre inkább teret nyert az egynapos kórházi ellátás (pl. egynapos sebészet), 2013-ban már 53 ezer ilyen jellegű ellátási esetet regisztráltak a budapesti kórházak. A járóbeteg szakrendelések ellátáson belüli súlya ugyanezen időszak alatt növekedett, vagyis összességében megállapítható, hogy a hosszabb kórházi ápolási időszakok helyett egyre inkább az egynapos kórházi ellátásokra és a járóbeteg-ellátásra helyeződött át a hangsúly. A járóbeteg szakellátáson belül a leglátogatottabb rendelések a laboratóriumi diagnosztika, a fizioterápia, a belgyógyászat és a reumatológia voltak. (9. tábla)

9. tábla: A fővárosi járóbeteg szakellátás leglátogatottabb rendeléseinek főbb adatai, 2014 (ezer)

Megnevezés	Megjelenési eset	Beavatkozás	Teljesített szakorvosi munkára
Belgyógyászat	1 197	3 734	452
Sebészet	827	2 526	257
Szülészeti-nőgyógyászat	851	1 829	228
Laboratóriumi diagnosztika	4 757	52 112	288
Fizioterápia	1 796	12 338	11
Reumatológia	1 066	6 670	273
Tüdőgyógyászat	625	1 425	163
Fül-, orr-, gégegyógyászat	687	3 094	212
Szemészet	727	4 450	239

Forrás: Budapest számokban 2014., (KSH, 2015, Budapest)

„Az orvosi ellátás humán erőforrásai, intézményi háttere mindent összevetve a fővárosban lényegesen jobb, mint az ország más vidékein, azonban Budapesten is jellemző az egészségügyi intézmények nem megfelelő műszaki állapota, műszerezettség. Az egészségügyi szektor a foglalkoztatásban is jelentős szereppel bír, Budapesten a foglalkoztatottak közel 6%-a dolgozik az ágazatban. Az egészségügyi intézmények vonatkozásában a közelmúltban jogszabályi változások történtek, amelyek jelentős mértékben átalakították a Fővárosi Önkormányzat egészségügyi ellátásban betöltött szerepét. Ezen jogszabályi változások miatt 12 fővárosi kórház tulajdonjoga áthelyezésre került az államhoz, így jelenleg a főváros csak szociális és népegészségügyi területen tud fejlesztéseket indítani. A Fővárosi Önkormányzat tulajdonában így jelenleg csupán egy darab II. kerületi háziorvosi rendelő maradt. A szakrendelők egyelőre kerületi önkormányzati tulajdonban vannak, működtetésük is a kerületek feladata. A budapesti kórházak jelenleg három tulajdonosi körbe sorolhatók: egyházi létesítmények (Bethesda Kórház, Irgalmasrendiek Katolikus Kórháza, Szent Ferenc Kórház), egyetemi tulajdonú (Kútvolgyi Kórház), valamint állami tulajdonúak.”²⁶

2.1.8 Kultúra és Sport

Budapestet gazdag kulturális élete, atmoszférája teszi vonzóvá mind saját lakosai, mind az ide látogató külföldiek számára. A kulturális intézmények – színházak, múzeumok, kiállítások, zenei intézmények, kulturális központok és művelődési házak, könyvtárak, mozik stb. – a város fejlődése során fokozatosan alakultak ki, és jelenleg is nagy számban koncentrálnak.

„A Budapest területén lévő kulturális intézmények közül számos jelentős intézmény fővárosi tulajdonban van, így többek között 13 színház és jelentős közgyűjtemények. A főváros közgyűjteményei: Budapesti Történelmi Múzeum, Fővárosi Állat- és Növénykert, Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár, Budapest Főváros Levéltára. A kortárs képzőművészet önkormányzati támogatása terén komoly előrelépést jelentett a Budapesti Történelmi Múzeum szervezeti egységként 2013 őszén a város új, reprezentatív épületében, a BÁLNA-ban megnyitott Új Budapest Galéria, amely minden szempontból megfelel a kor követelményeinek. Az utóbbi évtizedekben számos forprofit kortárs művészeti helyszín is megnyílt Budapesten, jelentősen gazdagítva ezzel a képzőművészeti kínálatot. A

²⁶ [2] uo., 27. oldal

kerületi önkormányzatok által biztosított közművelődési szolgáltatások Budapesten jó minőségűek. A kerületek e téren végzett munkáját segíti a fővárosi fenntartásban működő Budapesti Művelődési Központ. Budapest közkönyvtári ellátottságát a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Központi Könyvtára (benne Gyermekkönyvtár, Zenei Gyűjtemény, Budapest Gyűjtemény), valamint a kerületekben működő 49 tagkönyvtár biztosítja. A Fővárosi Önkormányzat tulajdonában álló Budapesti Fesztivál- és Turisztikai Központ Nonprofit Kft. kiemelkedő szerepet tölt be a főváros kulturális, művészeti programjainak szervezésében.²⁷

A fővárosi kulturális intézmények főbb működési adatait tekintve azt tapasztalhatjuk, hogy a közművelődési intézmények az utóbbi években egyre több rendezvényt szerveztek, ezek összesített látogatói száma meghaladta az ötmilliót. A muzeális jellegű intézmények száma csökkent, amely az összesített látogatói számban is megmutatkozott. A legdrasztikusabb visszaesés, azonban a könyvtárak kapcsán látszik. A könyvtári szolgáltató helyek száma az utóbbi pár évben töredékére esett vissza, mind a beiratkozott olvasók, mind a kölcsönzött könyvek száma gyakorlatilag harmadolódott. (10. tábla)

10. tábla: A fővárosi kulturális intézmények főbb működési adatai (2012-2014)

Megnevezés	2012	2013	2014
Közművelődési intézmények			
Száma	126	110	153
Rendezvények száma	12 487	11 636	16 217
Látogatók száma, ezer	3 660	5 643	5 050
Muzeális intézmények			
Száma	81	88	70
Kiállítások száma	785	772	743
Látogatók száma, ezer	3 338	3 834	2 931
Települési könyvtárak			
Szolgáltatóhelyek száma	71	69	8
Beiratkozott olvasók száma, ezer	303	312	120
Könyvtári egységek száma, ezer	3 490	3 478	1 847
Kölcsönzött könyvtári egységek száma, ezer	4 394	4 301	1 212

Forrás: Budapest számokban 2014., (KSH, 2015, Budapest)

„A Fővárosi Önkormányzat támogatásával és közreműködésével egész évben számos fesztivál gazdagítja a kulturális programkínálatot. Az állam megnövekedett támogatásának és szerepvállalásának köszönhetően a nagy hagyományú Budapesti Tavasz Fesztivál és Őszi Fesztivál (Budapest Café) hangsúlyosabb nemzetközi jelentőséggel és a városlakók számára is érzékelhetőbb módon van jelen a főváros életében. A Szabad Tér Színház nyári fesztiválprogramja és családi programjai mellett számos magánszervezésű fesztivál és rendezvény is megvalósult. A magánszervezetek és vállalkozások által létrehozott, megvalósított kulturális rendezvények (pl. Sziget Fesztivál) esetében a Fővárosi Önkormányzat kedvezőbb áron biztosítja a területet a rendezvény számára, továbbá a BKK is kedvező közlekedési jegyárakat biztosít a résztvevők számára.²⁸

„Budapestet a környező nagyvárosokkal, Béccsel, Prágával összevetve elmondható, hogy Budapest kultúrával a legeladhatóbb a külföldiek részére, mivel összességében pezsgőbb a kulturális élete, mint a versenytársainak. Bécs az elitkultúra (opera) tekintetében van kedvezőbb helyzetben, s a gyűjteményei is jobban pozícionáltak, mint a budapestiek. Budapest esetében a nyelvi korlát miatt a színházi élet magas minősége ellenére sem tud versenyképes lenni, amin a külföldiek számára biztosított feliratos előadások tudnának változtatni. A főváros széles kulturális kínálatát tovább bővíti azok az Európai mintára kialakult alternatív kulturális terek, ún. tematikus utcák is mint a „FálkArt” a Falk Miksa utcában, a „Kultucca” a Ráday utcában,

²⁷ [2] uo., 30. oldal

²⁸ [2] uo., 31. oldal

illetve a Liszt Ferenc téren és a Király utca–Gozsdu udvar vonzásterében kialakult vendéglátó egységek klaszterszerű megjelenése. Budapest egyik sajátossága az Európában is egyedülálló artmozi hálózat.”²⁹

„A 2007-2013-as programozási időszakban több kulturális területet érintő projektet valósított meg a főváros EU-források felhasználásával, melyek közül megemlíthetők a Fővárosi Állat és Növénykert projektjei (pl. a Varázshegy), a Budapesti Történeti Múzeum Aquincumi Múzeum fejlesztése, a Budapest Főváros Levéltára e-levéltári és digitalizálási projektje, valamint a Szabó Ervin Könyvtár projektjei. Az elmúlt időszak kulturális jellegű magánfejlesztései közül kiemelendő a Budapest Music Center létrehozása.”³⁰

„Budapest sportlétesítményeinek tulajdoni szerkezete hármas tagolású: állami, önkormányzati és privát tulajdonban állnak a sport infrastrukturális létesítmények. A Fővárosi Önkormányzat tulajdonában lévő élsportra alkalmas létesítmények száma elmarad az igényekhez képest, mivel a tulajdonában nincs sem fedett, 3-5 ezer fős befogadóképességű sportcsarnok, amire nemzetközi események megrendezéséhez lenne szükség, sem labdarúgópálya, sem uszoda és nincs Fővárosi Önkormányzati tulajdonú atlétikai pálya sem.

Szabadidős, tömegsport létesítmények vonatkozásában a fent említettél jóval kedvezőbb a Fővárosi Önkormányzat helyzete. A Margit-szigeti Atlétikai Centrum jó állapotú, jó minőségű a pálya, de versenyek lebonyolítására nem alkalmas. A Városligeti Műjégpálya és épületegyüttes rekonstrukciója 2011 végére fejeződött be, így jelenleg nagyon jó állapotban fogadja látogatóit. Az élsportolók versenyei mellett a Városligeti Műjégpályát évente közel 500.000, elsősorban iskolás veszi igénybe, függetlenül igényjellegétől. A Margitszigeti Atlétikai Centrumban mintegy 80.000 fő sportol évente az atlétika, kosárlabda, tenisz, labdarúgás, judo sportágban. Ezen túlmenően több tízezer vesznek részt a két intézmény egyéb rendezvényein. Európai szintűvé fejlődött a futómozgalom és versenyrendszere. Budapesten 180 ezer fő vesz részt évente a Fővárosi Önkormányzat közterületein megrendezésre kerülő futó sportrendezvényeken. A fővárosi lakosság sportolásának rendszeressé tételéhez, szakmai, személyi és technikai háttérrel biztosítja az a 42 sportági szakszövetség és sportszövetség, mely közel 600 fővárosi sportegyesület több mint százezer rendszeresen sportoló tagjának szervez versenyeket, bajnokságokat.”³¹

2.2 A védett tulajdonságú csoportok helyzetének elemzése

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 31. § (2) bek. rendelkezik a védett tulajdonságú, illetve hátrányos helyzetű esélyegyenlőségi célcsoportokról, melyek közül jelen esélyegyenlőségi program az alábbi társadalmi csoportokkal foglalkozik:

- *nők,*
- *gyermekek, fiatalok*
- *kisgyermeket nevelők,*
- *szenior és időskorúak,*
- *roma/cigány származásúak,*
- *a fogyatékkal élő/tartósan egészségkárosodott emberek,*
- *a mélyszegénységben/szegregátumokban élők,*
- *közülük főváros szempontjából különösen indokolt a hajléktalan emberek külön célcsoportként való kezelése. Továbbá:*
- *migránsok (bevándorlók és menekültek),*
- *szexuális és nemi kisebbségek.*

2.2.1 Nők

A női népesség Budapest lakosságának 54%-át teszi ki, és, a főváros népességnek öregedésével párhuzamosan, részarányuk folyamatos növekedése várható. A 20 évesnél idősebb lakosok körében, minden életkori csoportban a nők vannak többségben, kismértékű férfitöbblet csak a 20 év alatti lakosság körében tapasztalható. Különösen az 55 évnél idősebb népesség körében kiemelkedő a nőtöbblet, ennek az a magyarázata, hogy a fővárosi női lakosság születéskori várható élettartama átlagosan 5 évvel haladja meg a férfiakét. 2014-ben a fővárosi férfiak átlagéletkora kis mértékben meghaladta a 40, a nőké pedig megközelítette a

²⁹ [2] uo., 31. oldal

³⁰ [2] uo., 31. oldal

³¹ [2] uo., 31. oldal

45 évet. A férfiak esetében a születéskor várható élettartam megközelítette a 74, a nők esetében pedig a 80 évet. A fővárosi férfiaknál kisebb, a nőknél nagyobb mértékben javult a születéskor várható élettartam, mint az országos átlag, ezért előbbieket halandósági viszonyaikat tekintve némiképp leszakadtak, utóbbiak felzárkóztak.

A mortalitási adatokat vizsgálva megállítható, hogy a fővárosi nők valamivel nagyobb arányban halnak meg szív- és érrendszeri betegségekben, illetve valamivel kisebb arányban daganatos, légzőszerv-rendszeri és emésztőszerv-rendszeri betegségekben, mint a fővárosi férfiak. Bizonyos betegségcsoportok döntően, vagy kizárólagosan a nőket veszélyeztetik. A HPV vírus penetrációja a szexuálisan aktív fővárosi nők körében 30-40% lehet, de sok esetben a vírus jelenlétére csak akkor derül fény, amikor már nőgyógyászati jellegű elváltozásokat okoz. A HPV vírus jelenléte, a jelen egészségügyi ismeretek szerint, fokozott kockázatot jelent a méhnyak daganatos megbetegedései, illetve a gyomor bélrendszeri betegségek egy részének esetében is. A változó korból fakadó hormonális változások szintén egyes daganatos betegségek kockázatát növelik (mellrák, méhnyakrák). A deprivált csoportokhoz tartozó, szegregált, vagy az által veszélyeztetett területen élő nők ritkábban jutnak el szűrővizsgálatokra, ezért kiemelt jelentősége van, hogy körükben is célzottan szűrésre kerüljenek az őket kiemelten veszélyeztető betegségcsoportok.

A nők mortalitási okai között összességében kisebb arányban szerepel az erőszakos halálok, mit a férfiakéi között, ugyanakkor a nők Budapesten is lényegesen nagyobb valószínűséggel válnak erőszakos és szexuális jellegű bűncselekmények áldozatává, ideértve a munkahelyi zaklatást és a családon belüli és párkapcsolati erőszak különböző formáit. A nőket érő erőszak – a rendelkezésre álló szövegy statisztikák szerint³², hiszen az eseteknél igen nagy, mintegy 90%-osra becsült a látencia – valamilyen formában a nők legalább felét érinti. Az unióban a nők 30-50%-a él meg munkahelyi zaklatást, Magyarországon (megfelelő eljárások, jogszabályok hiányában) ennél magasabb arányt feltételeznek. A nők 20%-a esik át nemi erőszakon élete során, és hasonló arányukat kísérlék meg megerősölni. Az összes nemi erőszak 70%-át ismerős (rokon, barát) követi el, gyakran otthon vagy a lakóhely közvetlen közelében: tehát biztonságosnak hitt személy, gyakran biztonságos(nak hitt) közegben. A nőket érő szexuális vonatkozású erőszak statisztikáit a prostitúciós statisztikák adatai súlyosbítták: uniószerre évente mintegy félmillió nő válik ennek áldozatául, nagyrészt a kelet-közép európai országok szegény rétegeiben. Az ORFK adatai szerint a felderített családon belüli erőszakos esetek áldozatai között a nők aránya 90,9%, a nők elleni erőszakos bűncselekmények 22%-át (volt) partner követi el (a férfiak esetén ez az arány 3%). Az ORFK 2010-ben több mint 12 ezer családon belüli erőszakkal kapcsolatos bűnesetet regisztrált, ezek 80%-ában nő volt az áldozat, míg 13%-ában nő volt az elkövető. Ez utóbbi esetek nagyrésze testi sértés vagy kiskorú veszélyeztetése, míg a férfi elkövetőket a testi sértés és zaklatás típusú cselekmények jellemezték. Az emberöléssel végződő párkapcsolati erőszak áldozatai között a nők aránya kétharmad, a partnerük által megölt férfiak bírósági aktáinak 80%-ából azonban kiderül: a nő elkövetővé válását gyakran a férfi hosszan tartó, súlyos bántalmazása előzte meg. A WHO 2005-ös kutatásának összefoglalójában kiemeli, hogy a nőekkel szembeni erőszaknak a közvetlen mortalitási adatokon kívül közegészségügyi vonatkozása is van: az erőszak megsokszorozza a fizikai, lelki, mentális és reprodukciós betegségek előfordulásának gyakoriságát. A nőekkel szembeni erőszak e mellett szociális és gyermekvédelmi probléma is: a bántalmazott nők 43%-ával 12 évnél fiatalabb gyermek is él együtt, a bántalmazó kapcsolatból való kilépést pedig gyakran egzisztenciális okok is nehezítik vagy teszik lehetetlenné.

Budapestet tekintve megállapíthatjuk, hogy a női foglalkoztatottak aránya jelentősen elmarad a férfiakétól. A férfiak ezen előnye kimutatható kerületi, fővárosi és országos szinten is, ugyanakkor a fővárosi nők hátránya az országostól valamivel kisebb mértékű. A foglalkoztatottak aktív korú népességhez viszonyított nemenkénti aránya a főváros egészében és kerületenként is megerősíti ezt az összefüggést. A nők foglalkoztatási színvonala Magyarországon jelentős mértékben elmarad az Unió átlagától. Míg az Unió átlaga a nők foglalkoztatási arányát tekintve 58,2%, addig Magyarországon csak 50,6% volt. Az Unió 20 tagországában 2010-re elérték azt a célkitűzést, hogy a nők foglalkoztatási szintje elérje a 60%-ot, míg Magyarország jelentős mértékben el van maradva ettől a célkitűzéstől. Magyarországon 2011-ben a nők 15-64 éves népességben belül aránya 51%-os, míg a foglalkoztatottakon belül arányuk mindössze 46%-ot tesz ki. A 15-64 éves népesség körében a férfiak foglalkoztatási rátája 60,4% volt, míg a nőké csak 50,6%. Az aktív korú inaktív körében a nők aránya 59%-os, ami jelentősen meghaladja a férfiak reprezentáltságát. A foglalkoztatás és aktív korú inaktivitás tekintetében Budapestre is hasonló nemenkénti arányok érvényesek. A munkaügyi kirendeltségnél regisztrált álláskeresők között a nők aránya hosszú évek óta jellemzően magasabb: a regisztrált fővárosi álláskeresők 2014. év végi adatai szerint a nők aránya 53%. E mellett tetten érhető, hogy a tartósan állást keresők körében, a nők

³² [7] és <http://nokjoga.hu/alapinformaciok/statisztikak> alapján

aránya az álláskeresés időtartamának elhúzódásával arányosan növekszik. Figyelembe véve az aktív korú nők 2%-os felülreprezentáltságát a munkanélküliek, 8%-os felülreprezentáltságát az inaktívok, és 6%-os alulreprezentáltságát a foglalkoztatottak között, a nők számának szignifikáns növekedését a tartós munkanélküliek között, és azt, hogy a fővárosi álláskeresők 53%-a nem kap pénzbeni ellátást, összességében a fővárosi nők szignifikáns munkaerő-piaci hátrányának képe rajzolódik ki.

A budapesti nők hátrányos helyzetével nemcsak foglalkoztatás, hanem a jövedelmi viszonyok terén is találkozhatunk. Magyarországon az alkalmazásban álló férfiak és nők átlagos fizetése között mintegy 20-25% különbség tapasztalható a férfiak javára. Egy budapesti nő átlagban 70-75%-át keresi egy azonos munkakört ellátó férfi jövedelmének, vidéken ez az arány jobb: elérheti a 80-85%-ot is – a vidéki átlag az uniós adatoknak nagyjából megfelel, míg a fővárosi nők bére 8-13%-kal jobban elmarad a férfiakétól, mint az uniós átlagban. A bérkülönbség a betöltött pozíció és a foglalkoztató ágazat függvényében eltér: a diplomás, nem vezető munkakörben dolgozó munkavállalók esetében az átlaghoz hasonló a bérszakadék, míg a legkisebb különbség a segédmunkások esetében mutatkozik: itt a nők mindössze 5%-kal keresnek kevesebbet. Általában igaz, hogy minél magasabb pozícióban dolgozik egy nő, annál nagyobb lemaradásra számíthat a fizetésében a férfakkal szemben. A gazdasági ágazatok tekintetében a legkisebb eltérés a közszférában, a legnagyobb (35-40%) a telekommunikáció valamint az értékesítés és kereskedelem területén figyelhető meg.

A munkahelyi lehetőségek egyenlőtlen volta nemcsak a jövedelmek terén, hanem a munkahelyi előmenetel kapcsán is jelentkezik, ezt nevezik "üvegplafon szindrómának". A Társadalmi Nem és Kultúrákutató Központ adatai szerint (2015) a nők aránya a piaci szektor felső vezetői pozícióiban alig 9%, a vezető pozíciók sorában hasonlóan tapasztalhatunk az állami szektorban is: felfelé haladva a nők aránya jelentősen csökken. Az üvegplafon jelenség a társadalmi részvétel terén is megmutatkozik: amíg a rendszerváltás előtt a jelenlegi uniós átlaghoz hasonló, egyharmad körüli volt a nők politikai részvétele, pl. a parlamentben, addig 1990 óta ez 7-11% között mozog, 2010 óta folyamatosan 10% alatti³³. Ezek a jelenségek főváros szinten is tapasztalhatóak, pl. a közgyűlés összetételében vagy a fővárosi intézmények felső vezetésében.

A foglalkoztatási, jövedelmi és előmeneteli, illetve részvételbeli női hátrányra ugyanakkor nem ad magyarázatot az iskolai végzettség eltérése. A fővárosi diplomások között az országos átlagnál valamivel kisebb, az érettségizettek között valamivel nagyobb a nők aránya. Míg az országos adatok szerint az érettségizettek 44%-a férfi, 56%-a nő, és a diplomások körében ugyanezek az adatok tapasztalhatóak, Budapesten 42%:58% az érettségizettekénél, 46%:54% a diplomásoknál az arány, a nők javára.³⁴ Így feltételezhető, hogy a nők alacsonyabb foglalkoztatási, jövedelmi és előmeneteli szintje sokkal inkább a gyermekvállalással, illetve a nemi szerepek hazai megítélésével van összefüggésben. Az alulfoglalkoztatottság például jelentős mértékben a kisgyermekesek alacsony foglalkoztatási arányából fakad. A 3 év alatti gyermeket nevelők esetében a foglalkoztatási ráta (az országos adatokhoz hasonló) 14%-os, ami Európában az egyik legalacsonyabbnak számít. Egy kisgyermeket nevelő nő esélye az elhelyezkedésre 9-10%-kal rosszabb, mint egy gyermektelen nő esetén, míg a férfiak elhelyezkedési esélyét a gyermekvállalás ugyanilyen mértékben javítja. A gyermekvállalás, a gyermeknevelés tehát a nők munkaerő-piaci esélyeit nagymértékben és negatívan befolyásolja³⁵. A fogyatékossgal élő gyermeket nevelő nők munkaerő-piaci mutatói minden tekintetben még rosszabbak, mint az ép gyermeket nevelőké. Míg az országos átlag az 5 éven aluli gyermeket nevelő nők munkaerő-piaci visszatérésére vonatkozóan 26%, addig a sérült gyermeket nevelő nők esetén ez az arány mindössze 8,1%.

A nők és a kisgyermekesek foglalkoztatási helyzetének szoros együtt járását a magyarországi női-férfi szerepmódellek hagyományos jellege okozza. A Népeségtudományi Kutató Intézet 2009-es felmérése szerint a nők kizárólagos otthoni szerepvállalásával még mindig több mint a társadalom fele (53%) egyetért. Ez az arány 7%-kal csökkent ugyan az előző, 2000-ben végzett adatfelvétel óta, ám az EU 27 tagországa közül így is csak Lengyelországban értenek egyet a hazainál többen (65% feletti mértékben) azzal, hogy a nők feladata a család ellátása, míg a férfiaké a pénzkeresés. Az emiatt kialakuló, nemek közötti egyenlőtlen feladatmegosztás a családi feladatok ellátásában mélyen gyökerező problémát jelent.

Valamennyi Uniós ország időmérleg-felmérései igazolják, hogy az európai nők még a kilencvenes évek végén is átlagosan napi 2-3 órával több háztartási munkát végeztek, mint a férfiak. Budapesten ez a különbség még nagyobb, a 4-5 órát is eléri. A férfiaknak, bár munkaerő-piaci aktivitásuk nagyobb, több a szabadidejük. A 15-64 éves népességbe tartozók több mint negyede (26,6%-a) gondoskodik 15 évesnél fiatalabb gyermekről, míg

³³ [8]: http://www.ksh.hu/statszemle_archive/2014/2014_06/2014_06_513.pdf alapján

³⁴ [3] alapján

³⁵ [9] alapján

ez az arány az azonos korú nők esetében 28,8%. Az ezirányú kutatás³⁶ szerint a gondozási teendők érdemben csak a nők munkaerő-piaci jelenlétet befolyásolják, a gyermeket nevelő férfiaknak mindössze 2%-a jelezte, hogy a gyermeknevelés hatással volt munkaerő-piaci státusára, szemben a nőket jellemző közel 32%-os aránnyal. A nők 16,9%-át egyértelműen a gyermekek felügyeletével kapcsolatos nehézségek korlátozzák a munkavállalásban (15,8%-uk emiatt egyáltalán nem, a fennmaradó 1,1% pedig csak részmunkaidőben dolgozott). További 14,9% szintén a gyermeknevelés miatt, de saját döntése alapján nem, vagy csak erősen korlátozottan volt jelen a munkaerőpiacon.

A munkavállalást e mellett hátráltatja a fővárosi bölcsődei és óvodai férőhelyek elégtelen száma is. A gyesről, gyedről a munkába való visszatérés jelentős akadályá ugyanis, ha nem áll rendelkezésre megfelelő számú bölcsődei férőhely. Bár Magyarország nagy részén problémaként jelentkezik a bölcsődei férőhelyek számának elégtelensége, e tekintetben Budapest az országos viszonyokhoz képest lényegesen kedvezőbb helyzetben van: a Magyarországon működő összes bölcsődei férőhelyek harmada a fővárosban található. A gyermekekkel kapcsolatos ellátások hiányossága a konzervatív családi feladatmegosztással együttesen azt okozza, hogy a női alkalmazottaknak nehézséget fog okozni a munka és magánélet összeegyeztetése, így pl. a munkahelyi képzéseken való részvétel vagy túlórák vállalása. Ezt a Fővárosi Esélyegyenlőség Módszertani Iroda országos felméréseinek eredményei is alátámasztották (2013). A kutatás során megkérdezett munkáltatók 5%-a jelezte problémaként a munka-magánélet összeegyeztetésének nehézségét, közel ilyen arányban a képzéseken való részvétel nehézségét női dolgozói esetén. A megkérdezett cégek ugyanakkor csak töredékükben említették azt, hogy a női alkalmazottaknak alulreprezentáltsága a vezető posztokon nehézséget jelentene számukra. Sokkal inkább a nőekkel kapcsolatos támogató intézkedések problémáiról számoltak be: a munkaidő kedvezmény biztosítása (3,6%), az egyenlő elbírálás elvének gyakorlati alkalmazása (2,2%) jelentett nehézséget. A kutatás így alátámasztotta azt a feltételezést, miszerint a nők munkahelyi esélyegyenlőségének biztosításához szükség van a munkáltatók szemléletformálására, a családok szemléletformálására a családi szerepek praktikus átrendeződésének támogatásához, illetve az elhelyezkedést támogató gyermekellátó és egyéb rendszerek fejlesztésére is.

A nők munkavállalásának támogatását érvként némely, a szegénységgel kapcsolatos vizsgálat eredménye is alátámasztja. Több szociológiai kutatás rámutatott, hogy a szegénység által fokozottan veszélyeztetettek az egyszülős háztartások, amelyek döntő többségében az anya neveli egyedül a gyermekeket. Az egyszülős családok egyre növekvő arányára csak most kezd ráirányulni a figyelem: 2009-ben országos szinten a megkötött házasságok 45% bomlott fel a 7. év előtt, mely arány még drámaibb, 60-70%-os az élettársi kapcsolatoknál.

2.2.2 Gyermekek, fiatalok

A 2011. évi népszámlálás időpontjában³⁷, a fővárosban közel 211 ezer gyermekkorú személy élt, ez 7,5%-kal kevesebb, mint a 2001-es népszámlálás idején, a 15 évnél fiatalabbak aránya 12,8-ról 12,2%-ra változott. Figyelemre méltó azonban, hogy a gyermekkorúakon belül az öt éven aluliak száma 68 ezerről 80 ezerre emelkedett. A 2011. évi adatok szerint Budapesten száz aktív korúra (15-59 évesre) 20 gyermekkorú eltartásának terhe jutott, ugyanannyié, mint tíz évvel korábban, azonban az időskorúak eltartottsági rátája 36-ról 41-re emelkedett. 17 éves korig a fiúk száma meghaladja a lányokét, a nőtöbbség csak az ennél magasabb életkorokban jelentkezik.

A fővárosban élők iskolázottsága folyamatosan javul. A 2011. évi összeírás időpontjában a 15 éves és idősebb budapestiek 98%-a legalább 8 általánost végzett (2001-ben 95,1%), míg a 18 éven felüliek 70%-a érettségizett (2001-ben 59%). A diplomások aránya a 25 éven felüli népességben 34% (2001-ben 24%). Az eltartott budapesti népesség (22%) túlnyomó többségét (89%) a gyermekkorúak, illetve a nappali tagozaton tanuló, kereső munkát nem végző 14 év feletti fiatalok alkották. Az előző népszámláláskor a 15–19 évesek 84, a 20–24 évesek 30%-a volt nappali tagozatos tanuló, míg 2011-ben a megfelelő korúak 90, illetve 45%-a. A 15–19 éveseknek mindössze 5,5%-a volt jelen a munkaerőpiacon (2001-ben 9,2%), míg a 20–24 évesek körében ez az arány 56% (2001-ben 46%). A növekvő munkanélküliség leginkább szintén ez utóbbi korosztályt érintette: körükben a munkanélküliségi ráta 6,9 százalékponttal emelkedett. A gyermekek és fiatalok vonatkozásában részben az oktatási rendszer adatai fontosak, ugyanakkor a védett tulajdonságú csoportok elemzésekor külön ki

³⁶ [9] alapján

³⁷ KSH adatközlés alapján

kell térnünk a hátrányos helyzetű gyermekekkel és fiatalokkal, különösen az intézményi nevelésből kikerülőkkel kapcsolatos, az ellátórendszerből származó adatok elemzésére.

A fővárosban a gyermekvédelmi szakellátásban részesülők száma 2014-ben 2.852 fő körül volt, számuk évek óta e körül az érték körül mozog. Közülük 1.399 fő volt a gyermekotthonban nevelkedő kiskorú, míg ápolási, gondozási intézményben 28 kiskorút láttak el, 869 gyermeket és fiatalot pedig nevelőszülők neveltek. Az utógondozásban részt vevő, 18 évesnél idősebb fiatalok száma 556 fő volt. Az utóbbi években a „kitagolási” törekvések következtében a gyermekotthonban, illetve ápolási intézményben nevelkedő kiskorúak száma 10%-kal csökkent, miközben 20%-kal nőtt a családi jellegű, kis létszámú lakóotthonokban, illetve nevelőszülőknél élők száma. Az intézményrendszerek egyre több olyan gyerekekkel is találkoznak, akiknek nincsen lakcímük, azáltal, hogy szüleiket kilakoltatták, ezáltal nem vehetnek igénybe egészségügyi ellátást (egy jogszabályi hézag miatt nincs TB jogviszonyuk), kizárólag akkor, ha közterületre lesznek bejelentve, amely több szempontból aggályos.

A felmérések tanulsága szerint az intézményi nevelésben élők esetében összegződnek, hatványozódnak a hátrányos helyzetet kialakító tényezők (tanulási problémák, más kulturális kód és szokásrendszer). Ezáltal nagymértékben predesztináltak lesznek arra, hogy felnőtt korukban a társadalom peremére szoruljanak, esély nélkül a felemelkedésre. Általános tapasztalatként elmondható, hogy a gyerekek jelentős hányada nagyobb korában kerül be az intézményhálózatba, sok időt tölt ott, és késői életkorban hagyja el az intézményeket. Az intézményi nevelésből kikerülők a felnőtt életben többszörös hátránnyal indulnak. Ezen hátrányok egyik része a családi szocializációs minták hiányára vezethető vissza, másik része a kvalifikáció hiányából fakad. Az állami gondozottak között a 15-19 éves korosztályba tartozók 92%-a inaktív. Közülük a nagy többség még tanul (tankötelezettség miatt). A tovább nem tanulók képzetlenül vagy alacsony képzettséggel kerültek ki a munkaerőpiacra. Statisztikák szerint az általános iskolából történő lemorzsolódás az induló létszámokhoz képest 2,4%-os, a gimnáziumokból 8,5%-os, a szakmunkásképzőkből 32%-os. Ehhez hozzá kell tenni, hogy érettségít adó középfokú oktatásba minimális számú fiatal kerül, a kevés továbbtanuló többsége – hagyományosnak mondhatóan – a szakiskolák irányában tanul tovább, azonban közel harmaduk innen is lemorzsolódik. További nehézséget jelent, hogy maga az elhelyezkedés, illetve a munkahely megtartása olyan készségeket igényel (pl. alkalmazkodóképesség, feszültségtűrés, önmenedzselés stb.), amelyek az állami gondozott fiataloknál legtöbbször hiányoznak vagy gyengék. Míg a családban élő pályakezdők mind anyagilag, mind a kapcsolati rendszerek tekintetében támaszkodhatnak a szülői háttérre, az intézményben nevelkedő fiatalok nagy részének az intézetből való kikerülés után a lakhatása sem megoldott, melynek hiányában a munkavállalás is szinte lehetetlen. A fiatalok nagy része talajtalanná válik, az intézmény elhagyásakor kapott életkezdési támogatást rövidesen feléli, és a munkaerőpiacon való elhelyezkedésről a kezdeti kudarcok után – támogatás hiányában – gyorsan lemond. A munkakeresést feladja, munkanélküliként nem is regisztráltatja magát. Alkalmi és szezonális munkákból tartósan nem képes biztosítani megélhetését, életvitele kriminalizálódhat, a prostitúció áldozatává válhat, illetve a problémás szerhasználat és a hajléktalanság veszélyeivel kell szembenéznie. A fővárosi hajléktalanok körében – egyes becslések szerint – az intézményi nevelésből kikerülők aránya eléri a 25-30%-ot. Az intézményekből korábban kikerülők egy része a megszünt munkásszállókról került az utcára. Az „intézetis” minősítés meglehetősen alacsony fokozatot jelent a hajléktalan-társadalom hierarchiájában is.

A jelenlegi ellátó intézményrendszer a fiatalok alapvető ellátását biztosítja (lakhatásuk, étellemezésük és ruházódásuk a törvényi szabályozásnak megfelelő). A fiatalok szakellátása bonyolultabb képet mutat. Itt a jogszabályi előírások megvannak, a szakmai szttenderdek szintén, melyeket azonban helyi szinten kell konkretizálni, harmonizálni a helyi személyi és technikai infrastruktúrához. E területen jelentős az elmaradás. Szakma tanulására jelenleg két fővárosi gyermekotthonban van mód, a szakmai képzés az adottságok szerint elsődlegesen terápiás céloknak felel meg. Intézményesen biztosított pályaorientációs, tevékenység alacsony határfokú. Megfelelő mennyiségű, speciális felkészültségű tanár, illetve tematika, szakmódszertani háttér hiányzik az ellátórendszerből. Mindehhez társul még, hogy a fővárosban és környékén – az ország egészét figyelembe véve – van a legtöbb intézményi férőhely, így az intézményekből kikerülők elhelyezkedési esélyeit alapvetően meghatározzák a fővárosi munkaerőpiac elvárásai.

2.2.3 Kisgyermeket nevelők

A természetes szaporodás tartósan negatív fővárosi egyenlegében, valamint a gyermekek és a fiatalabb korosztályok népességen belüli relatíve alacsony részarányában döntő szerepet játszik, hogy a termékenység

országos viszonylatban Budapesten a legalacsonyabb, illetve a gyermekvállalás ideje egyre fokozódó mértékben toódik ki a magasabb életkorok felé – a nők esetében akár 35 éves kor fölé. 2011. október 1-jén³⁸ az ország lakosságának 20%-a, míg gyermekes családainak 16%-a élt Budapesten. A családok között a fővárosban is a gyermekkel élők voltak ugyan túlsúlyban, összes családon belüli részesedésük azonban az országon belül itt a legalacsonyabb, és itt a leggyakoribb a gyermek nélkül élő család is. A családok mérete egyetlen megyében sem olyan kicsi, mint a fővárosban: száz családra 12-vel kevesebb gyermek jutott, mint az ország egészében (107). A 15 évesnél fiatalabb gyermekek esetében a budapesti és az országos érték között kisebb volt az eltérés (7 fő), a főváros 45 fős mutatójánál azonban szinte valamennyi megyében magasabb értéket mértek.

A Budapest 2020 – Integrált Városfejlesztési Stratégia³⁹ demográfiai céljál tűzi ki a budapesti népességcsökkenés és elöregedés megállítását, ennek megoldásaként a bel- és külföldi pozitív migrációs folyamatok, a kulturális sokszínűség támogatását, az aktív korúak és szakképzettek elvándorlásának megelőzését, az ifjúság és a családalapítási korúak élethelyzetének javítását látja. Utóbbi családbarát infrastruktúra, szolgáltatások, programok, információk, közösségi élet erősítésével kívánja elérni, annak érdekében, hogy a családok agglomerációba költözésének mértéke csökkenjen.

A családbarát intézkedések egy része – főként a munkába állást segítő intézkedések – potenciálisan a gyermekes nőket fogja érinteni, hiszen a budapesti nők a fentiekben már részletezett alacsony foglalkoztatási szintje jelentős mértékben a kisgyermekesek alacsony foglalkoztatási arányából fakad. Mivel azonban a nők és a kisgyermekesek foglalkoztatási helyzetének szoros együttállását a magyarországi női-férfi szerepmoделlek hagyományos beágyazódása magyarázza, a családbarát intézkedések egy részét nemtől függetlenül a szülőkre, illetve a munkáltatókra is szükséges kiterjeszteni. Különös tekintettel azokra az intézkedésekre, amelyek a családi szerepekből fakadó nemek közötti egyenlőtlen feladatmegosztás, illetve a munka-magánélet egyensúlyhiányának mélyen gyökerező problémáját kívánják orvosolni – bármely nemű szülők esetén. Valamennyi Uniós ország időmérleg-felmérései igazolják, hogy az európai nők még a kilencvenes évek végén is átlagosan napi 2-3 órával több háztartási munkát végeztek, mint a férfiak. Budapesten ez a különbség még nagyobb, a 4-5 órát is eléri. Összefüggésbe hozható ez a nők kizárólagos otthoni szerepvállalásához való hozzáállással, amivel hazánkban még mindig több mint a társadalom fele (53%) egyetért⁴⁰. E szemléletbeli lemaradás a nőket hátráltatja a munkaerőpiacon, egyúttal a férfiakat túlterheli ugyanott, míg a családi élet terén épp ezzel ellentétesen hat a két nemre: összességében gátolva a munka-magánélet súlyozásának saját döntésen alapuló kialakítását a gyermeket vállaló párok esetén.

A munkahelyek és támogató szemlélet hiányai mellett a gyermeket nevelő szülőket a munkába való visszatérésben az is akadályozhatja, ha nem áll rendelkezésre megfelelő számú bölcsődei férőhely. Bár Magyarország nagy részén problémaként jelentkezik a bölcsődei férőhelyek számának elégtelensége, e tekintetben Budapest az országos viszonyokhoz képest lényegesen kedvezőbb helyzetben van: a Magyarországon működő összes bölcsődei férőhelyek harmada a fővárosban található. Budapesten 2014-ben 163 működő bölcsőde volt, 11.998 működő férőhellyel és 2.203 gondozónővel. Az utóbbi években a kerületi önkormányzatok túlnyomó többsége fokozottan igyekezett bővíteni bölcsődei férőhely-kapacitását, ugyanakkor a GYED extra bevezetés tovább fokozta a férőhelyek iránti keresletet. A fő problémát így nem a férőhelyek elégtelen száma jelenti, hanem az, hogy a bölcsődei intézmények elhelyezkedése területileg nem fedi le teljesen az ellátási területen jelentkező igényeket. „A bölcsődék tekintetében az intézményhálózat a pesti oldalon összhangban van a legsűrűbben lakott területekkel: azaz ott a legsűrűbb, ahol a legnagyobb igény mutatkozik a bölcsődei ellátásra. A budai oldal vonatkozásában azonban nem beszélhetünk harmóniáról. A peremkerületi bölcsődék esetében a szűkös férőhely kapacitások miatt kialakuló feszültséget tovább növelik az intézményeket az agglomerációból használók.”⁴¹

A kisgyermekesek számára, a fogyatékos emberekhez hasonlóan problémát jelent az akadálymentes környezet hiánya is, hiszen a kisgyermekkel való babakocsis közlekedés a közterületek és közintézmények, illetve a közösségi közlekedés eszközeinek meghatározó részén nem megoldott, illetve nem biztonságos vagy nem kényelmes. A szolgáltatások akadálymentes igénybe vételét szélesebb értelemben gátolja, hogy az önkormányzati intézményeknél, szolgáltatóknál, ügyfélszolgálatokon csak kis elvétve működtetnek családbarát, a kisgyermekeseket a szolgáltatások igénybe vételében segítő szolgáltatásokat (pl. gyermekjátzó sarkok, az ügyintézés ideje alatt biztosított gyermekmegőrzés, gyermekes parkoló stb.).

³⁸ [3] alapján

³⁹ A nyitott, szolidáris és aktív budapestiek (tematikus cél) egyik prioritása a Befogadás, népességmegtartás és társadalmi aktivitás támogatásához kapcsolódóan.

⁴⁰ A Népességtudományi Kutató Intézet 2009-es felmérése szerint

⁴¹ [2] uo., 27-28. oldal

Figyelembe véve, hogy hazánkban átlagosan minden 2. házasság válással végződik, a fővárosnak számolnia kell az egyszülős családok jelenlétével is. Minden negyedik budapesti családban gyermekét egyedül nevelő szülő él. Az ilyen háztartások aránya a belső kerületekben (V., VI., VII., VIII.) a legmagasabb (27-29%). Ezek a családok a szegénység által fokozottan veszélyeztetettek, döntő többségükben az anya neveli egyedül a gyermekeket (a gyermekek támogatásához és védelméhez kapcsolódó támogatási formákat 85-90%-ban nők veszik igénybe).

2.2.4 Szenior és időskorúak

Magyarországon a 60 évesnél idősebb népesség aránya az utóbbi harminc évben folyamatosan növekedett. Népességarányuk a népszámlálások időpontjában, 1980-ban 17,2%, 1990-ben 18,9%, 2001-ben 20,3%, 2011-ben 23,6% volt. A 60 év feletti életkori csoportban másfélszer annyi nő található, mint férfi, amely a férfiak átlagosan korábbi mortalitásával magyarázható. Az elmúlt években az ország egészéhez hasonlóan Budapest népessége is öregedett, az elmúlt öt évben a lakosság átlagéletkora 40,5 évről 41 év fölé nőtt. Budapesten az idős népesség aránya magasabb az országos átlagnál is. A 60 évesnél idősebb népesség népességaránya a népszámlálások adatai szerint, a fővárosban 1980-ban 20,3%, 1990-ben 21,5%, 2001-ben 23%, 2011-ben 25,4% volt.

Budapesten az idősödő, 55-64 éves népesség aránya is 12% körüli értékről az elmúlt öt évben 14%-ot meghaladó szintre emelkedett. A 60 évesnél idősebb népesség aránya a fővárosban legmagasabb (30% feletti) a I., II., V., XII., legalacsonyabb (22% alatti) a IV., VIII., X. kerületben. Az idős férfinépesség az átlagosnál nagyobb arányban él a (budai) II. és XII., illetve jóval alacsonyabb arányban a IV., VII., VIII., IX., X., XXI., XXXIII. kerületekben. Ez a korosztály még az aktív korúak közé sorolható. Helyzetükre jellemző, hogy a foglalkoztatottság tekintetében az életkor emelkedésével növekszik a távolság az EU és Magyarország paraméterei között. Az 50-64 éves népesség foglalkoztatási rátája az EU átlagában meghaladja az 55%-ot, míg Magyarországon ettől 8% százalékponttal elmarad (47,6%). Budapesten a foglalkoztatási ráta ebben a korcsoportban jóval magasabb, közel 55%-os, vagyis eléri az Unió átlagértékét. Az 50-59 éves, döntően még nyugdíj előtt álló idősödő korcsoporton belül a fővárosban az aktivitási ráta igen magas (78,5%), azonban ez igaz a korcsoportba tartozó munkaerőpiacon aktív munkanélküliségi rátájára is (10,5%). A fővárosi regisztrált álláskeresők – 2014. év decemberi értékek szerint – 35%-a az 50 év feletti korosztályba tartozott. Az 55 év feletti korosztályba a fővárosi regisztrált álláskeresők közel 18%-a tartozott. Magyarországon a munkavállalók jóval korábban hagyják el a munkaerőpiacot, mint az E-28-ak átlaga. A még foglalkoztatott 64 évesnél idősebb népesség aránya Magyarországon 3,7% (2011), Budapesten e mutató az országos értéknek több mint duplája (7%), de némiképp még ez is elmarad az EU-15-ök átlagától (8%). Az idősebbek foglalkoztatása a fővárosban a pénzügyi és kereskedelmi területen jelentős, és főleg a fővárosban és vonzáskörzetében valósul meg, mivel Budapest az ország legjelentősebb pénzügyi, igazgatási, logisztikai és idegenforgalmi központja. Foglalkozási főcsoportok szerint az idősebb foglalkoztatottak között a vezetői munkakörben dolgozók száma magasabb, ami logikus következménye annak, hogy a vezetői munkakörök betöltéséhez a szakmai kvalitásokon túlmenően sok tapasztalatra és vezetői gyakorlatra van szükség. A GKI Gazdaságkutató Zrt. Adler Judit kutató vezetésével vizsgálta a 45 éven felüliek foglalkoztatásával kapcsolatos munkaáltatói attitűdöket. A kutatás megállapította, hogy a munkavállalókat az életkor előrehaladtával egyre kevésbé szívesen alkalmazzák a munkaadók. Az idősödő munkavállalók hátrányos helyzete mind a felvételi eljárásoknál, mind az elbocsátásoknál megjelenik. A legtöbb vállalkozásnál kevésbé, vagy egyáltalán nem aknázzák ki az idősebb munkaerő tudásátadással kapcsolatos hasznosságát. Az idősödő munkavállalók munkavállalással, munkavégzéssel kapcsolatos esélyegyenlőtlenségét főként a romló egészségi állapotból és a képzettségbeli hiányosságokból eredő problémákra vezetik vissza a munkaadók, amely problémák költségessé teszik az idősödő munkavállalók alkalmazását. Ugyanakkor a munkaadók keveset tesznek az idősödő munkavállalók képzettségi szintjének és egészségügyi állapotának javítása érdekében. Miután idős korba lépnek a „Ratkó-évjáratok” és azok gyermekei is, ez a kettős hatás már mindenképpen a korcsoportok arányvesztését eredményezi majd. Az idősök aránya várhatóan az országban és a fővárosban folyamatosan és jelentősen emelkedik a közeljövőben is. Budapest népességének átlagéletkora várhatóan jelentősen növekszik, 2021-re elérheti a 43 évet is. A főváros népességének elöregedése szempontjából munkaerő-piaci problémát jelent, hogy 2020-ra a 65 évesnél idősebb, inkatív korúnak számító népesség aránya akár 5%-kal növekedhet (2011-ben 19% volt), a teljes népesség közel negyedét elérve.

A fővárosban az idősök jelentős része nő és egyszemélyes háztartásban él. A 65 év felettek 35%-a legalább 15 éve egyedül él. Az egyedülálló idősöket, különösen azokat, akiket nem látogatnak rendszeresen

hozzátartozóik, fokozottan veszélyezteteti az izoláció, elmagányosodás. Esetükben a természetes támogató rendszerek hiánya komoly problémát jelent (pl. egy elhúzódó betegség esetén). Az idősek számára, a fogyatékos emberekhez hasonlóan, problémát jelent az akadálymentes környezet hiánya is, hiszen az életkor növekedésével párhuzamosan az érzékszervi, mozgásszervi betegségek kockázata és penetrációja folyamatosan nő.

Öregségi nyugdíjban Budapesten 2015-ben 389.858 fő részesült. Az öregségi nyugdíj átlagos mértéke körükben 140.501 Ft volt. „Szociális szempontból a nyugdíjasok csoportja nem homogén: ahogyan az aktív háztartások esetében, úgy itt is megtalálhatóak a szegényebb és jobb helyzetben lévő háztartások, melyek térben is viszonylag elkülönülten élnek. A jó módú nyugdíjasok főleg a budai oldalon laknak, a szegényebb nyugdíjasok pedig a város terében elszórtan élnek.”⁴²

Mivel a demográfiai trendek azt mutatják, hogy a főváros népességében a következő 20 évben az idősek aránya emelkedni fog, nőni fog az idősek szükségleteire épülő szolgáltatások potenciális igénybevevőinek száma, ezért fontos, hogy az ellátórendszer bővítéséhez megfelelő koncepcióval rendelkezzenek a fővároson belüli önkormányzatok. A jelenlegi adatok egyelőre azt jelzik, hogy az intézményhálózat most sem elég széleskörű ahhoz, hogy a nyugdíjasok jelentős részét ki tudja szolgálni. „Az időskorúak nappali ellátó hálózata 2014-ben a fővárosban 6.508 főt látott el. A nappali ellátás sűrűsödési területe a Nagykörúton belüli pesti kerületekben található, kinyúlva észak felé a XIII. és az IV. kerületekbe. Kirajzolódnak a III. kerület lakótelepein is sűrűsödések, de a további budai, illetve a külső pesti kerületekben nincs koncentráció. Összevetve a 65 év felettiek laksűrűségével összhang mutatkozik az északi három kerület (III., IV., XIII.) és a pesti gócterület között. Ugyanakkor a „pesti lakógyűrű” és a belső budai területek ellátása hiányos.”⁴³ A legtöbb kerületben igen jelentős igény mutatkozik az idősek részéről a házi segítségnyújtást, valamint az átmeneti elhelyezést biztosító szolgáltatások iránt. Bár a kerületi önkormányzatok döntő többsége az utóbbi években fejlesztette, modernizálta az időseknek szóló szolgáltatásainak kapacitását, az igények még mindig túlmutatnak az elérhető szolgáltatási lehetőségeken. A tartós bentlakást biztosító intézményi formák közül a kerületi önkormányzatok által fenntartott nyugdíjsházi ellátási formák, valamint a tartós bentlakást biztosító idősek otthonai iránt is a kapacitásokat meghaladó igény mutatkozik.

2.2.5 Roma/cigány származásúak

Roma etnikumúnak a 2001. évi népszámláláskor 191 ezer személy vallotta magát Magyarországon, a 2011. évi népszámláláson már jóval többen, közel 316 ezren vallották magukat a roma/cigány származásúnak. Ennél a számnál azonban még mindig jóval nagyobbak azok a népességszám-bebecslések, melyek az országos roma kutatások kapcsán láttak napvilágot. A Kemény István és Janky Béla által publikált 2003. évi országos roma-kutatás a cigány népesség 2003-as lélekszámát 600-650 ezer főre teszi.⁴⁴ A roma lakosság lélekszámának éves növekedése a 2003-2014 időszakban évi kb. 12 és 15 ezer fő között lehetett, így Kemény István és Janky Béla bebecsléseire alapozva azt mondhatjuk, hogy jelenleg közelítőleg 780-830 ezer roma élhet Magyarországon. Mindez azt is jelenti, hogy jelenleg közelítőleg a teljes magyar lakosság 8%-a lehet roma. 2021-re a cigány népesség lélekszáma elérheti a 880-910 ezer főt. A csökkenő nem-roma népességgel szemben létszámuk nő, és a demográfiai előrejelzések szerint a következő 50 évben népességen belüli arányuk a jelenlegi 8%-ról 11-13%-ra emelkedik. A roma népesség fővárosi lélekszáma az országos lélekszám tizedére, közelítőleg 75-80 ezer főre tehető, mely lélekszám 2021-ig elérheti a 90-95 ezer főt. A 2011. évi népszámláláson 20.151 fővárosi lakos mondta magát cigánynak. A magukat romának mondó fővárosi polgárok legnagyobb számban a VIII. kerületben élnek (3.050 fő), de 1.000 főt meghaladó számban élnek a IV., VIII., IX., X., XIII., XIV., XV., XVIII., XX., XXI. kerületben is.

A roma népesség átlagos életminősége, lakhatási színvonala, egészségi állapota, foglalkoztatottsága, iskolázottsága a társadalom egészénél lényegesen rosszabb. A magyarországi cigányok negyötöde található a legalsó jövedelmi harmadban és 18-20%-uk a középső harmadban. A roma népesség születéskor várható élettartama, életkilátásai sokkal rosszabbak a magyar átlagnál, de még az alsó jövedelmi harmadba tartozó nem-roma népességnél is. A társadalmi szervezetek visszajelzései szerint az utóbbi 10 évben megnövekedett azoknak a vidéki, elszegényedett, reményvesztett családoknak a száma, akik a fővárosban keresnek utat a túléléshez. Ezek a családok az általában észak-, vagy kelet-magyarországi lakóhelyükről a fővárosba költöznek rokonokhoz, abban bízva, hogy itt jobban boldogulnak. Tekintve, hogy az iskolai végzettségük, kapcsolati tőkéjük

⁴² [2] uo., 24. oldal

⁴³ [2] uo., 28. oldal

⁴⁴ [11] alapján

igen alacsony, illetve korlátozott, ezért itt a fővárosban is csak közmunkában reménykedhetnek. A tapasztalatok szerint a fővárosba kötözött roma családok életminősége nagy átlagban nem javul, lakhatásuk megoldatlan, ezért ezek a családok alacsony komfortfokozatú, rossz minőségű, nem ritkán szegregált lakókörnyezetben élnek. A fővárosban az országos átlagnál ugyan kisebb mértékben, és más településen belüli mintákat alkotva jelenik meg a cigány népesség szegregációja, ugyanakkor a fővárosra is igaz, hogy lakóhelyüket tekintve a romák jelentős része elslumosodott lakóterületeken, rossz minőségű lakásokban, nem megfelelő higiénés viszonyok mellett, sokszor rendezetlen lakhatási jogviszony közepette él. Országos viszonylatban a cigány lakások kétharmada fekszik telepen és egyharmada nem telepen. A magas arány alól kivételt képez Budapest, ahol a cigány lakosság mindössze 30%-a él telepszerűen beépített területeken. A nem telepen élő cigányság egy részének életkörülménye semmilyen mértékben nem különbözik a nem romákétól. A romák születéskor várható élettartama a nem-romákénál nagyjából 15 évvel kevesebb, ez alól a cigány nők sem jelentenek kivételt, szemben a teljes népességben a nők-férfiak között megfigyelhető élettartambeli különbséggel. Míg a teljes népesség több mint egyötöde, a cigányoknak csak tizenhetede éli meg az általános nyugdíjhatárt. Budapesten a cigányokat érintő demográfiai viszonyok alapvetően hasonlóak, ám némely ponton, így a várható élettartam tekintetében, pozitívan térnek el az országos átlagtól.

Az aktív korú romáknak országosan több mint 70%-a legfeljebb 8 általános végzettséggel rendelkezik. A 16-64 éves roma lakosság 17%-a a 8 általánost sem fejezte be, további 53% csupán 8 osztályos végzettséggel rendelkezik, míg 26%-uk szerzett valamilyen szakképzettséget. Az érettségizettek aránya mindössze 2%, a diplomásoké pedig 1%. Az iskolázottság tekintetében a romák körében nagyok a területi egyenlőtlenségek. Az északkeleti és a keleti területek mutatói a legrosszabbak: a kevesebb, mint 8 osztályt végzettek aránya ezekben a régiókban meghaladja a 20%-ot, míg a szakképzettséggel, érettségivel, vagy diplomával rendelkezők aránya összesen 19-25% közötti. Ezzel szemben Közép-Magyarországon a legalább szakképzettséget szerettek aránya 56%, ami az átlagpopulációnak nagyjából megfelelő arány. Budapesten a romák kétharmada (62%) rendelkezik szakképzettséggel, érettségivel vagy diplomával. A budapesti romáknak csak töredéke nem fejezte be az általános iskolát, és mindössze 10% végzett csak 8 általánost, ezzel szemben 16%-uk felsőfokú végzettséggel is rendelkezik. Az iskolai mobilitás lehetőségei Budapesten látványosan jobbak a romák számára, mint bárhol az országban. Ugyanakkor a fővárosban is, minden kerületben vannak szegregált iskolák, még azokban is, ahol a romák aránya nem kiugróan magas. Szintén az országos gyakorlatnak megfelelő, hogy a fővárosban található gyógypedagógiai/speciális iskolákban felülreprezentált a roma tanulók aránya.

Magyarországon az aktív korú romák 27%-ának van munkája, beleértve az alkalmi munkát és a vállalkozói tevékenységet is, és 23% azok aránya, akiknek rendszeres munkája van. A romák foglalkoztatotti aránya a közép-magyarországi régióban a többi régió értékeihez mérten kiugróan magasnak mondható: 57% (az átlagnépességtől csak 3%-kal marad el), míg más magyar régió értékei legalább 22%-kal maradnak el ettől (legrosszabb a helyzet az észak-magyarországi (17%) és az észak-alföldi régióban (14%)). Budapesten a cigányok 64%-ának van munkája, 57%-uk pedig rendszeres munkát végez, ami országos viszonylatban kiugróan jó mutatónak tekinthető, egyedül Pest megye mutatói közelítik meg ezt az értéket. Budapesten is igaz azonban az országos jelenség, hogy a nemek szerinti foglalkoztatottság jelentősen eltér a roma népességben belül. Míg az aktív korú fővárosi roma férfiaknak több mint 75%-a (azaz az átlag populációnak nagyjából megfelelő aránya), addig a nőknek mindössze 40%-a dolgozik rendszeresen. A fővárosi roma nők foglalkoztatottsága tehát közel 11%-kal eltér a budapesti nők átlagos foglalkoztatottságától, és majdnem 20%-kal az uniós női foglalkoztatottsági adatoktól. A roma nők foglalkoztatására az átlagos népességben érzékelnél még negatívabban hat a tradicionális szereposztás szemlélete, ami az átlagosnál magasabb gyermekszámmal párosulva a szülőképes korú roma nők negyedrészt gyakorlatilag folyamatosan inaktivitásba kényszeríti. Az előszámítások szerint a roma lakosság foglalkoztatási helyzete 2021-ig javulni fog az ország egészében, a legjelentősebb javulásra azonban a jelenleg is legjobb mutatókkal rendelkező központi régióban és Budapesten lehet számítani.

A Fővárosi Esélyegyenlőség Módszertani Iroda országos felmérést végzett a munkahelyi esélyegyenlőség helyzetével és az esélyegyenlőségi tervek bevezetésével kapcsolatban. A válaszadó szervezeteknek mintegy 5%-a jelezte problémaként a romáknál az „alulképzettséget”. További nehézségként említették a válaszadók a romákkal szemben megnyilvánuló „előítéleteket”. A szervezetek töredéke jelezte, hogy az alulképzettség megszüntetésében és az egészségvédelemben segítséget nyújtanak a roma alkalmazottaknak. A romák foglalkoztatásának nehézségeként említette a szervezetek 13%-a azt, hogy nincs megfelelő képzettségük, további mintegy 3%-uk számolt be finanszírozási gondokról e munkavállalói csoport foglalkoztatásában.

A romákat a munkahelyeken sújtó előítéletek mellett Budapestre is jellemző az őket a közszolgáltatások igénybe vételekor érő diszkrimináció. Egyrészt a cigány származásúak nehezebben jutnak információhoz az elérhető közszolgáltatásokról, másrészt a szolgáltatás igénybevételekor gyakran cigányellenességgel

szembesülnek, ami vagy azt eredményezi, hogy alacsonyabb színvonalú szolgáltatást kapnak, vagy azt, hogy megtagadják tőlük a szolgáltatást.

2.2.6 Fogyatékossgal élő/tartósan egészségkárosodott emberek

A fővárosi népesség közelítőleg 3,8%-a él valamilyen fogyatékossgal. A 2011. évi népszámlálás tartós betegségeire, illetve fogyatékossgára vonatkozó kérdéseire nem volt kötelező a válaszadás, a kérdésre a megkérdezett fővárosi lakosok háromnegyede válaszolt. Közülük 66.394 fő (a népesség 3,8%-a) mondta magát valamilyen fogyatékossgal élőnek. E mellett a teljes budapesti népesség 15%-a, mintegy 255 ezer ember vallotta magát tartósan betegnek, köztük a nők aránya a budapesti népességben mértnél 4%-kal magasabb (58%). A fővárosban élő fogyatékos emberek 35%-a mozgássérült, 20%-uk értelmi fogyatékos, mentális sérült, 14%-uk vak, gyengénlátó, aliglátó, 13%-uk siket, nagyothalló, 10%-uk súlyos belszervi fogyatékos. A 15-64 éves, fővárosi tartósan beteg, illetve fogyatékos emberek között a nők aránya nem szignifikánsan magasabb (+1%) a népességbeli nőarányánál. A fogyatékos és a nem fogyatékos emberek korstruktúrája jellemzően eltér egymástól. A fogyatékossgal élők között kisebb (4,8%) a gyermekek és jóval nagyobb (57%) a 60 éves és idősebbek aránya. A nem fogyatékos emberek esetében ezek az arányok 12 és 24%.

A fogyatékos személyek speciális csoportját képezik az autizmussal élők. Számuk és összlakossághoz viszonyított arányuk a nemzetközi statisztikák mentén ma már azt mutatja, hogy minden 68-dik gyermek autista. Hazai számszerű adatok az Oktatási Hivatal adatbázisa alapján elérhetőek⁴⁵: a fővárosban 1 266 autista tanuló tanul, közülük 656-an integráltan, 610-en pedig gyógypedagógiai tanterv szerint. A 10 ezer tanulóra jutó autista tanulók száma: 2002-ről 2015-re közel kilencszeresére (3,3 főről 27,6 főre) nőtt. A diagnózissal rendelkező személyek száma tehát folyamatosan és intenzíven növekszik, a korfa adataival összevetve megbecsülhető a felnőttek száma is. Ugyanakkor az állami ellátórendszerben összesen 311 autista felnőttet látnak el országosan, tehát alig, vagy egyáltalán nem jelennek meg a szociális szolgáltatásokban.

Bár a népesség többségéhez hasonlóan az egészségkárosodott emberek körében is emelkedett az iskolai végzettség, az egészségkárosodott emberek iskolai végzettségének színvonala még így is némileg alacsonyabb azokénál, akik az egészségesek csoportjába tartoznak. A fogyatékossgal élők 29%-nak az érettségi a legmagasabb befejezett iskolai végzettsége. (Ez az arány a nem fogyatékos budapesti lakosok körében 33%.) Jelentősebb az eltérés a magasabb végzettségek esetén: egyetemi, főiskolai diplomával 19% rendelkezik, míg a nem fogyatékos emberek 27%-a.

A tartósan egészségkárosodottak és a fogyatékossgal élők elsődleges jövedelmi forrása a rokkantsági nyugdíj (68%) vagy a rokkantsági járadék (14%). 2015-ben Budapesten megváltozott munkaképességűének járó ellátásban 36.780 fő részesült. Az ellátás átlagos mértéke körükben 77.609 forint volt. A fogyatékos inaktív embereknek egy jelentős része folyamatosan ápolásra, gondozásra szorul, ami a családi körben élő fogyatékos ember esetében további családtagnak jelent állandó, a munkaerőpiactól távol tartó lekötöttséget. Az intézményekben élő fogyatékos személyek döntő része helyhez kötött, ugyanakkor helyben nincs lehetősége munkát végezni. A munkavállalásra való képesség és motiváltság szempontjából a Magyarországon élő, egészségkárosodott inaktív emberek négy csoportba sorolhatóak: tízből hat személy (60%) egyáltalán nem tartja magát alkalmasnak a munkavállalásra és nem is szeretne dolgozni, 13% képesnek tartja magát a munkára, de nem szeretne dolgozni, 15%-uk szeretne dolgozni, de jelenleg nem keres munkát, míg 12% tekinthető aktív álláskeresőnek. A Budapesten élő, egészségkárosodott inaktív emberek 61%-a egyáltalán nem tartja magát alkalmasnak a munkavállalásra és nem is szeretne dolgozni – e mutató gyakorlatilag az országos értékkel megegyezik. Ugyanakkor a fővárosi egészségkárosodottak 19%-a képesnek tartja magát a munkára, de nem szeretne dolgozni, 11%-uk szeretne dolgozni, de jelenleg nem keres munkát, míg 8% tekinthető aktív álláskeresőnek. Vagyis a fővárosi inaktív egészségkárosodott emberek munkavállalási hajlandósága még az országosan jelentkező értéket is alulmúlja.

Magyarországon a 602 ezer aktív korúnak minősülő, tartós egészségi problémával élő ember 15%-a foglalkoztatott. A fővárosban élő fogyatékos és tartósan egészségkárosodott embereknek is mindössze csak 16%-a dolgozik. A foglalkoztatottak 90%-a rendszeresen végez munkát (ideértve a csekély számú vállalkozót is) és csak 10%-uk alkalmi munkavállaló. Az állandó munkahellyel rendelkezők (12%) fele részmunkaidőben dolgozik, ez az arány lényegesen meghaladja a részmunkaidős állások teljes populációra vetített elterjedtségét a magyar munkaerőpiacon. A fővárosi egészségkárosodással élő foglalkoztatottak körében a teljes munkaidőben

⁴⁵ AOSZ adatszolgáltatása alapján, OH KIR adatbázis, 2015. június

foglalkoztatott munkavállalók aránya 60%, míg 40%-uk részmunkaidőben dolgozik, körükben a részmunkaidőben foglalkoztatottak aránya jelentős mértékben elmarad az országos értéktől.

A foglalkoztatott fogyatékos emberek lakóhelye és munkahelye közötti kapcsolat fontos mutatója – az ingázáson kívül – a munkahelyre való bejárás időtartama, módja, vagyis a közlekedési eszköz. A munkába járó fogyatékos és nem fogyatékos emberek között főleg abban van eltérés, hogy igénybe vesznek-e közlekedési eszközt vagy sem. A fővárosban élő fogyatékos emberek inkább otthon dolgoznak és – ha tehetik – olyan munkahelyet választanak, melyet gyalog is megközelíthetnek, mivel a munkahelyek elérése a közutak és a tömegközlekedés akadálymentességi hiányosságai miatt nehézkes.

A Társi 2011. évben publikált adatai alapján az egészségkárosodással élő népesség 27%-át érte már élete során a munkavállalás kapcsán hátrányos megkülönböztetés. Minden tizedik megkérdezett egészségkárosodott ember arról számolt be, hogy a munkavállalás területén gyakran vagy szinte mindig hátrányos megkülönböztetés áldozatává válik. A Fővárosi Esélyegyenlőség Módszertani Iroda országos felmérést végzett a munkahelyi esélyegyenlőség helyzetével és az esélyegyenlőségi tervek bevezetésével kapcsolatban. A válaszadó szervezeteknek mintegy 5%-a jelezte problémaként azt, hogy a „akadálymentesítés még nem történt meg” a munkahelyen. További nehézségként említették a válaszadók a „megfelelő munkakör megtalálását” és a fogyatékos munkavállalókkal szemben megnyilvánuló „előítéleteket”. A szervezetek töredéke jelezte, hogy a „megfelelő munkakör megtalálásához” és „egészségmegőrző programokban való részvételhez” segítséget nyújtanak a fogyatékosokkal élő alkalmazottaknak. A fogyatékosokkal élő foglalkoztatásban a szervezetek mintegy 11%-a nehézségként említette azt, hogy az akadálymentesítés még nem történt meg a szervezetben, további 5%-uk említette nehézségként a megfelelő munkakör megtalálását e speciális alkalmazotti csoport számára. Összegezve megállapítható, hogy az egészségkárosodottak munkavállalási esélyei az országhoz hasonlóan a fővárosban is kedvezőtlenek. A megváltozott munkaképességűek esélye az integrált foglalkoztatási lehetőségek tekintetében kedvezőtlen, azaz a fogyatékos munkavállalók foglalkoztatását a piaci szféra nem vállalja fel. A dolgozók döntő többsége nem piaci feltételek (és bérek) mellett foglalkoztatott.

A fogyatékos emberek helyzetét különösen nehezíti, hogy az akadálymentes közlekedés, a hivatalok és szolgáltató szervezetek akadálymentes megközelítése, elérése, a szolgáltató infrastruktúra akadálymentessége a jelentős erőfeszítések ellenére sem megoldott. A legtöbb közszolgáltató intézmény nem rendelkezik elég forrással ahhoz, hogy nem csak az intézmény belső terét, hanem annak közvetlen külső környezetét is akadálymentessé tegye, így a szolgáltatásokhoz való hozzáférés terén is jelentős mértékben sérülhet a fogyatékos emberek esélyegyenlősége. Az autista embereket e mellett – a csoport kis láthatósága miatt – a fogyatékos személyeknek szóló szolgáltatások igénybe vételekor is külön hátrány érheti, hiszen pl. a nappali ellátások vagy a lakhatást kínáló lehetőségek jelenleg nincsenek felkészülve az autizmussal élő személyek speciális szükségleteire.

2.2.7 Mélyszegénységben/szegregátumokban élők

A fővárosi kerületek szintjén megállapítható, hogy az átlagjövedelem szempontjából a budai belső kerületek lakossága van a legkedvezőbb helyzetben, őket a belvárosi városmag lakossága követi, majd a budai külső kerületek, illetve a pesti külső kerületek és pesti belső városmagot határoló kerületek, kerületrészek (VII., VIII., IX. kerületek nagykörúton kívül eső része) lakossága követi. A jövedelmi deprivációval érintett kerületrészek a VII. és VIII. kerület nagykörúton kívüli részén találhatóak.

A fővárosra a mélyszegénység, másképpen az abszolút szegénység, vagyis az alapvető fizikai szükségletek tartós kielégítetlenségének széles körű jelenléte nem jellemző. Az abszolút szegénységhez kapcsolódó hiányok leginkább a közterületen, illetve nem lakáscélú helységeken élő hajléktalanok körében jelennek meg. A relatív szegénység tekintetében a főváros szintén az ország legkedvezőbb helyzetű térségei közé tartozik. Ehhez hozzájárul a szociális ellátórendszerek helyi szintű fejlettsége, valamint az országosan kiemelkedő munkaerő-piaci és kereseti lehetőségek budapesti jelenléte. A szegénységi kockázatok településtípus szerinti vizsgálata megmutatja, hogy a fővárosban és a megyeszékhelyeken arányaiban jóval kisebb, ugyanakkor a községekben jóval nagyobb valószínűséggel találhatóak szegények az egyes településtípusokon élők teljes népességen belüli arányánál. Háztartástípusokat is megvizsgálva az is megállapítható, hogy településtípustól függetlenül a szegénységi kockázatok által veszélyeztetettebbek a gyermekes, különösen a többgyermekes háztartások, illetve a gyermeküket egyedül nevelők.

A relatív jövedelmi szegénységgel erős összefüggést mutat a lakáskörülmények és a lakókörnyezet megítélése. Jelentős mértékben befolyásolja az életminőséget a lakókörnyezet minősége, biztonsága és alapvető szolgáltatásokkal való ellátottsága, valamint a lakás mérete, zsúfoltsága, illetve komfortfokozata. A VII., VIII., IX.,

és XIII. kerületekben még mindig található fűrdőszoba nélküli lakások is, illetve a lakások 1,6%-ában nincs víz-öblítéses WC. Ez az arány a VIII. kerület esetében a legmagasabb (4,6%), az átlaghoz képest közel másfélszer akkora a VI., XIII., XX. és majdnem kétszer akkora a VII., IX., XXIII. kerületek esetében. A fővárosi szegények között 6-szor annyian élnek félkomfortos és közel 4-szer annyian komfort nélküli vagy egyéb lakásban. A nem szegény háztartások 22%-a, a szegény háztartások fele küzd a beázással, nedvesség előfordulásával. A belváros mellett közvetlenül elhelyezkedő kerületek középső-külső kerületrészeit korábban a slumosodás jellemezte. A városmag fejlődése, illetve a célzott városrehabilitációs programok miatt ezen kerületrészekben mind az épületek és az infrastruktúra, mind a lakosság-összetétel tekintetében jelentős változások következtek be, különösen az ezredforduló óta. A „dzsentifikáció” jelensége jellemzően központi elhelyezkedésű városrészeket érintő folyamat, melynek során az épített környezet jelentős ingatlan-beruházások nyomán gyökeresen megváltozik, ami együtt jár a terület használóinak kicserélődésével magasabb társadalmi-gazdasági státuszúakra. A dzsentifikáció (vagy „társadalmi keveredés”) szószólói szerint ezzel a folyamattal lehet egy területet „felhúzni”, szegregált jellegét megszüntetni. Pozitívuma, hogy a folyamat által érintett területen a házak, köztér megújulnak és jellemzően pezsgő kulturális élet alakul ki. Azonban ezzel párhuzamosan a szegényebb lakosság fokozatosan kiszorul az érintett városrészekből. A szegényebb lakosokból a jobb helyzetűek jellemzően olcsóbb kertvárosokba, lakótelepekre, a rosszabb helyzetűek, külső kerületek olcsóbb lakónegyedeibe, esetleg vidékre költöznek.

Budapestre nem jellemző a kiterjedt szegregátumok, illetve a szegregáció által veszélyeztetett területek jelenléte. Az alacsony státuszú fővárosi népesség jelenleg rendszerint inkább több, kisebb területű és térben össze nem függő, városszövetbe ágyazott „mikroszegregátumban” tömörül. Ezek egy része a korábbi, városmaghoz közeli kiterjedtebb slumos részek rehabilitáció által még nem érintett területein, másik jelentős része a külső kerületek kertés jellegű részein, illetve egykori kisipari, ipari kerületekben, leromlott állagú épületegyüttesek alkotta, szintén zárványszerű tömbökben található. A 2015-ben elkészült kerületi ITS-ek antiszegregációs fejezetei és akcióterületi tervei alapján kijelenthető, hogy a fővárosi kerületek majdnem kétharmada tervez szociális városrehabilitációs beavatkozást a helyi leszakadó területek és lakóik helyzetének komplex eszközökkel való javítása érdekében. Azok a kerületek, melyek nem terveznek ilyen jellegű beavatkozást, jellemzően a budai, jobb helyzetű kerületek, melyek nem vagy csak igen kis mértékben érintettek az alacsony társadalmi státuszú csoportok szegregációs folyamataiban. Fontos kiemelni, hogy az antiszegregációs beavatkozások, a szegregátum oldás kapcsán el kell kerülni a más területen kialakuló újabb szegregátum létrejöttét, de legalább ilyen fontos a beavatkozások végrehajtásánál az alacsony státuszú népesség hagyományos kapcsolati hálójának, természetes támogató rendszereinek megőrzése is.

A szegregátumok oldásában hasznos lehetőséghez juthatnak a kerületi önkormányzatok a VEKOP 6.2.1.15. pályázat a révén, amely a leromlott településrészekben élő alacsony státuszú népesség életkörülményeink javítását célozza 11,5 Mrd forintos összesített keretösszeggel.

2.2.8 Hajléktalan emberek

A hajléktalanok speciálisan urbánus jellegű célcsoportot alkotnak, jellemzően városok, de leginkább a főváros közterületein, vagy nem lakás célú helységeken élnek. A hajléktalanok becsült száma Magyarországon 20-40 ezer fő között van. A Menhely Alapítvány adatbázisára épülő adatközlése szerint, az elmúlt öt év alatt legalább 48 ezer ember volt kénytelen hosszabb-rövidebb ideig közterületen éjszakázni, vagy hajléktalanok szállását igénybe venni. Ez az adat egyben azt is jelenti, hogy hátrahagyott gyerekekkel, közvetlen családtagjaikkal együtt öt év alatt legalább 100 ezer embert érintett közvetlenül a hajléktalanság Magyarországon. Ennél is jóval nagyobb számot kapunk, ha számba vesszük a lakhatásukban közvetlenül veszélyeztetett (pl. szívességi lakáshasználó, hiteltartozás miatt kilakoltatás által fenyegetett, nem lakás célú épületben élő) embereket, családokat.

A fővárosban közelítőleg 9 ezer hajléktalan ember él. A fővárosi hajléktalanok közelítőleg harmada tölti éjszakáit közterületen, illetve nem lakás célú helységeken (2.500-3.000 fő). További 2.000 fő éjjeli menedékhelyen alszik (szezonálisan jelentős ingadozással, tavasztól-őszig jóval többen éjszakáznak közterületen, illetve nem lakás célú helységeken, mint télen). 4.400 fő, vagyis a hajléktalanok közelítőleg felének a számára áll rendelkezésre a fővárosban stabilabb lakhatási lehetőséget biztosító átmeneti szálló/családok átmeneti otthona férőhely. A 2013 és 2014-es évek folyamán a főváros legtöbb forgalmas közterületét érintően célzottan folyt a hajléktalan emberek felkutatása, és számukra a fővárosi ellátórendszerben a szabad férőhelyeken való elhelyezés biztosítása. A hajléktalanság kialakulásában több probléma játszik szerepet, ezért többirányú segítséggel, az egészségügyi, a szociális és a foglalkoztatási szolgáltatások összekapcsolásával lehet csak

eredményt elérni. A hajléktalanná válás okai közül a leggyakoribb a kapcsolati konfliktus: férfiak esetén a válás következménye, nők esetén a bántalmazó kapcsolatból való menekülés következménye lehet a hajléktalanság. Gyakori ok továbbá az intézményekből való kikerülés (nevelőotthon, kórház, szociális intézmény, börtön stb.). Ennek oka lehet az egyes intézményekből kikerülőknél az utógondozás, (re)integráció támogatásának, illetve ezt célzó intézmények kapacitásainak hiánya, illetve az, hogy a kórházi ágyak számának csökkentése nem járt együtt a pszichiátriai, valamint a szociális intézményi férőhelyek meghatározott mértékű növelésével. Ugyancsak növekedni látszik a gazdasági (jövedelmi, munkaerő-piaci) okokból bekövetkező hajléktalanság aránya.

A hajléktalanok kapcsán mérhető fővárosi véleményeket, attitűdöket vizsgáló „Hajléktalanok Budapesten” elnevezésű kutatási program fő megállapítási közé tartozott, hogy a budapesti polgárok többsége, bár zavarja őket az utcán fekvő hajléktalanok látványa, támogatja a hajléktalanok megélhetési stratégiáit. Azon megkérdezettek többsége, akik közvetlenül pénzzel is támogatják a hajléktalanokat, havonta 1-3 alkalommal teszik ezt, míg azon budapestiek harmada, akik természetbeni adománnyal (élelmiszerral, ruhával, takaróval stb.) támogatják a hajléktalanokat, félévente, negyede ritkábban teszi ezt. A természetbeni adományokkal segítő válaszadók közel harmada félévnél gyakrabban támogatja a hajléktalanokat ebben a formában, bár csupán 3%-uk vallott úgy, hogy heti rendszerességgel teszi ezt. Napjainkban többféle, hajléktalanok által árusított újság is forgalomban van (Fedél nélkül, Flaszter stb.), melyekről a fővárosiak közel fele vallott úgy, hogy szokta vásárolni valamelyiket. A fővárosi polgárok elsősorban munkát adnának a hajléktalanoknak, illetve különféle intézkedésekkel a munkavállalásukat segítenék elő, és a munkáltatókat is szívesen támogatnák abban az esetben, ha hajléktalanokat foglalkoztatnának. Az utcán élő emberek gyakran nem, vagy nem piacképes végzettséggel rendelkeznek, ezért a budapestiek hasznosnak tartanának a részükre kialakított átképzési programokat is, amellyel szintén elősegíthetik a munkába állásukat. A hajléktalanok lakhatási helyzetének megoldását is fontosnak ítélik a budapestiek: ezt a problémát elsősorban további hajléktalanszállók építésével, több férőhely kialakításával orvosolnák.

A hajléktalan emberek körében több vizsgálat is zajlott az elmúlt évek során, a különféle adatfelvételek kiemelten igyekeztek célozni a közterületen élők alcsoportját. Ezen felmérések eddig is fontos információkat nyújtottak ezen legkirekesztettebb célcsoport élethelyzetével kapcsolatban. Fontos lenne ugyanakkor egyénre szabottan is megismerni a fővárosi közterületen élőket, hogy számukra pontosabban célzott szolgáltatásokat nyújthassanak a segítő szervezetek. A kampány jellegű regisztrációba bevonható a helyi lakosság is, ami erősíti a lakosság szolidaritását, csökkenti a hajléktalan emberekkel szembeni előítéleteket.

A Fővárosi Önkormányzatnak kötelező feladata a hajléktalan személyek pénzügyi szociális ellátásával kapcsolatos, melynek ellátása érdekében önálló ügyfélszolgálati irodát működtet. A Fővárosi Önkormányzat továbbá kötelező feladatellátás keretében nyújtja a fővárosi hajléktalanok számára a lakhatást átmeneti jelleggel biztosító segítő szolgáltatásokat, jelentős részben a fenntartásában álló BMSZKI-n keresztül. Ezen felül költségvetési források átengedésével támogatja a nem fenntartásában álló, kerületi önkormányzati, civil és egyházi fővárosi hajléktalan ellátó szolgáltatásokat, melynek koordinációjában kiemelt partnere a Magyar Máltai Szeretetszolgálat és a Menhely Alapítvány. A fővárosi hajléktalanellátó rendszer napi bejárást igénylő elemei közül a nappali tartózkodók és az éjjeli menedékek a legmeghatározóbbak, kapacitás szerinti sűrűsödéseik a városszerkezet eltérő pontjain rajzolódnak ki. A nappali tartózkodók a pesti oldalon, a Nagykörúton belül, az éjjeli menedékek inkább pályaudvarok és kivezető vasútvonalak mentén sűrűsödnek. A huzamosabb tartózkodásra szolgáló átmeneti szállások elhelyezkedése függetlenebb a hajléktalanok napi mozgásterületeitől, szétszórtan, de egy-egy pontban nagyobb kapacitással jelennek meg a XIII., a VIII., a IX. és a XXIII. kerületekben. A pesti oldal belső területein a hajléktalanellátó intézményrendszer ráfed a krízisterületekre, ami arra enged következtetni, hogy az ellátást biztosító intézmények a már „leromlott” területeken könnyebben tudnak megtelepedni, az itteni lakosság pedig az alacsonyabb érdekérvényesítő-képessége miatt kevésbé tudja megakadályozni – jelentős területi presztízscsökkenéssel járó – elhelyezésüket. A hajléktalan ellátással több szervezet foglalkozik, ami jelentősen csökkenti a tevékenység hatékonyságát, tekintve, hogy ezáltal a rendelkezésre álló forrásoknak az ideálisnál jóval nagyobb része e szervezetek fenntartására kerül elköltésre a hajléktalanok közvetlen ellátása helyett.

Célvizsgálatok szerint a hajléktalanszállókon élők kisebb része rendszeres munkajövedelemért dolgozik (25-35%), hasonló arányban találhatók köztük alkalmi munkából élők. A friss adatok szerint a hajléktalanok 60%-a elmúlt 50 éves körökben az 50-59 éves korcsoport aránya: 32,7%, 60-69 éves korcsoport: 24.6%(!) 70 évesnél idősebb 3,8%.⁴⁶ A hajléktalan nők száma az elmúlt tíz évben becslések szerint megduplázódott, arányuk 25%-ra növekedett. A hajléktalanok számának valós és pontos meghatározása problematikus, ugyanis a fővárosban és

⁴⁶ Forrás: F3 adatfelvétel 2016 február, kézirat

közvetlen kömyékén sok ember él nem lakás célú helyiségekben, illetve önkényesen elfoglalt ingatlanban. Ezek az emberek nem „közterületen” élnek, lakáshelyzetük rendezetlensége és bizonytalansága miatt azonban hajléktalanoknak tekinthetők. A hajléktalan emberek túlnyomó többsége munkaerő-piaci szempontból halmozottan hátrányos helyzetben van. Koruk, egészségi és mentális állapotuk, alacsony iskolai végzettségük és a velük szemben fennálló társadalmi előítéletek együttesen teszik kiemelten nehézé a nyílt munkaerő-piaci munkavállalásukat. Ezen mutatók ráadásul romló tendenciát mutatnak az elmúlt 10 év távlatában szemlélve: a hajléktalan emberek átlagéletkora nő, iskolai végzettségük 8 általános iskola, vagy annál is alacsonyabb, egyre többen szenvednek súlyos, krónikus betegségekből, és folyamatosan nő a tíz évnél régebben hajléktalanként élők aránya. Esetükben a pénzkereset (és az alapvető létfenntartás) biztosítása a kartonozásból, a guberálásból, illetve hajléktalan újságok eladásából származó bevétel. A hajléktalan emberek egészségi állapota rendkívül rossz, nagy részüket akadályozza tartós betegség vagy fogyatékoság a nyílt munkaerő-piaci munkavállalásban. Azok a hajléktalanok, akik rendszeres szálláslehetőséghez jutnak, a munkavállalás szempontjából valamivel jobb helyzetben vannak. Bár bejelentett munkahely híján számukra is inkább a fekete- illetve szürke "munkaerőpiacon" adódik lehetőség. A regisztrált álláskeresőként nyilvántartott hajléktalanok száma nem ad pontos képet a munkanélküli hajléktalanok valós számáról, mivel csak egy részük jelenik meg a regisztrációban. Ugyanakkor megfigyelhető, hogy az utóbb 3 évben a regisztrált fővárosi álláskereső hajléktalanok száma is jelentős mértékben növekedett és 2014 végén is meghaladta a 2000 főt. A regisztrált fővárosi álláskereső hajléktalanok döntő többsége férfi, 36-55 év közötti, általános iskolát, vagy még azt sem végzett. Budapest Főváros Önkormányzatának kötelező feladata a munkaképes hajléktalan személyek közfoglalkoztatásának megszervezése. A Főváros fenntartásában álló Budapest Esély Nonprofit Kft. közszolgáltatási szerződés keretében látja el a fővárosi hajléktalan személyek közfoglalkoztatását, 2011-15 között közel 3000 személy közfoglalkoztatását biztosította. 2013 óta a Budapest Esély Nonprofit Kft. évente, komplex panel-kutatás keretében vizsgálja a fővárosi közfoglalkoztatásba bevont hajléktalan emberek életkörülményeit, a közfoglalkoztatás élethelyzetükre gyakorolt hatását. A kutatás mindkét évében megerősítésre kerültek a következő összefüggések: A közfoglalkoztatásban dolgozó hajléktalanok szociális, lakhatási, életviteli, jövedelmi lehetőségei és egészségi állapotuk szempontjából jobb helyzetben vannak, mint az a fővárosi hajléktalanokra általában jellemző. A közfoglalkoztatásban dolgozó hajléktalanok nyílt munkaerő-piaci foglalkoztatáshoz való hozzáférési esélye alacsony, ezért a közfoglalkoztatás többségük számára a rendszeres jövedelemszerző tevékenység egyedüli legálisan elérhető formája. A közfoglalkoztatásban dolgozó hajléktalanok ebből származó jövedelme bevételeik jelentős részét adja, ami más forrásokból (pl. segélyek igénybevétele, alkalmi munka) nehezen lenne pótolható. A közfoglalkoztatott hajléktalanok alapvetően pozitív várakozásokkal bírnak azzal kapcsolatban, hogy a közfoglalkoztatás milyen hatást gyakorol majd élethelyzetük alakulására

2.2.9 Migránsok (bevándorlók és menekültek)

2015-ben Magyarországon összesen 146 ezer külföldi állampolgár élt, közülük több mint százezren valamelyik európai ország állampolgárai. A Magyarországon élő külföldiek száma 2011-ben volt a legmagasabb, mintegy 206 ezer, azóta sokan magyar állampolgárságot kaptak, a magyar nemzetiségűekre vonatkozó állampolgársági szabályok könnyítése révén. Így jelentősen csökkent például az itt élő külföldiek közül a csak román útlevelel rendelkezők száma, ahogyan az eredetileg ukrán, illetve szerb állampolgároké is. Dinamikusan nőtt ugyanakkor a Magyarországon élő németek, szlovákok, osztrákok és oroszok száma, az ázsiaiaké pedig tíz év alatt több mint a duplájára emelkedett, 15 ezerről 33 ezerre, ebből 16 ezer kínai. Az észak-afrikai arab államok és a fekete-afrikai országok állampolgárainak száma több mint háromszorosára nőtt egy évtized alatt, megközelítve az ötezer főt.

Az országon belül a legnagyobb számban Budapesten élnek külföldiek. „A letelepedőkön túl közel 100 ezer fős külföldi állomány él itt tartósan. A főváros és környéke a határokat átlépő nemzetközi migráció meghatározó befogadói térsége. Budapesten évente 3.000 újszülött külföldi szülők gyermeke, az összes fővárosi adófizetőből a külföldiek aránya meghaladja a 6%-ot. Budapest kozmopolita jellege erősödik, hiszen 160 ország állampolgárai élnek itt, a migránsok számára a belső, sűrűn lakott városrészek jelentik az elsődleges célterületet. Földrajzilag minél távolabbról érkezik valaki, annál inkább a főváros válik elsődleges célpontjává.”⁴⁷

A fővárosban egyes kerületeket kifejezetten preferálnak az itt élő külföldiek. Hat olyan kerület van, amelyet a külföldi népesség magas aránya jellemez, a XI., XIII., XIV. kerület, emellett a budai oldalon a II., a pesti oldalon pedig a VIII. kerület (utóbbi fővárosi viszonylatban a második a külföldi népesség száma szerinti

⁴⁷ [2] uo., 18. oldal

rangsorban a nála jóval népesebb XI. kerület után), valamint a X. kerület. Ezeken a területeken él Budapest teljes külföldi lakosságának 45%-a. A korábbi EU-15 országaiból érkezettek egyértelműen a magas státuszú budai kerületekben, a II. és XII. kerületben laknak, e kerületek profiljához hozzátartozik az is, hogy ugyanez a két kerület az Észak-Amerikából érkezettek fő koncentrációs területe is. Kisebb mértékben megjelenik az ezen ország-csoportokból érkezettek lakóhelyeként az I., V. és a VI. kerület is. A fővárosban élő kínaiak, vietnamiak elsődleges koncentrálódási pontjai szintén jól körülhatárolhatók, ez mindenekelőtt a X. kerület és a VIII. kerület, valamint némileg kisebb mértékben a XIII. és XIV. kerület. Két kerületben (X., VIII.) él a fővárosban élő kínaiak és vietnamiak csaknem 40%-a. A X. kerületi terület karakterét egyértelműen ez határozza meg, hogy a kerületben élő külföldiek csaknem fele kínai vagy vietnami, minden más csoport aránya jóval átlag alatti. A VIII. kerület esetében szintén ők adják a külföldiek legnagyobb csoportját (csaknem harmadát), emellett átlag feletti az afrikai országokból származók aránya. Mivel Budapestre továbbra is jelentős mértékű belső és növekvő kívülről jövő migráció irányul, ezért a különböző nemzetiségekhez tartozók számának további növekedése várható.

A Budapesten élő külföldiek korstruktúrájában a fiatalabb aktív (15-44 éves) korosztályok részaránya sokkal nagyobb, mint a teljes fővárosi népesség körében. Különösen igaz ez a 25-44 éves korosztályra: a fővárosban élő minden második külföldi ehhez a korosztályhoz tartozik. A teljes népesség és a külföldiek korstruktúrájának összevetésekor különösen szembeűnő a 65 év felettiek nagyon alacsony aránya a Budapesten élő külföldi népességben. A külföldi népességben, ha kevéssel is, de a férfiak vannak többen, míg a teljes lakosságot nőbűblet jellemzi a fővárosban.

A főváros oktatási intézményeiben is az országos átlagfeletti a külföldi gyerekek részaránya, bár összességében még így is igen alacsony (1% alatti). Bár a Magyarországon élő, lakcímkártyával rendelkező külföldiek formálisan jogosultak a helyi szociális szolgáltatások igénybevételére az adott területen szinte egyáltalán nem jelennek meg ezekben az ellátó-rendszerekben, a bölcsődéket kivéve. A fővárosban élő külföldiek lakhatásukat jellemzően magánbérlet útján, esetleg saját tulajdon vásárlásával oldják meg.

Az aktív korú külföldiek munkaerő-piaci aktivitása a fővárosi teljes népesség is átlagát jelentősen meghaladja. A külföldiek jelentős része saját tulajdonú kisvállalkozást működtet. Ezen kisvállalkozások döntő részben a VIII. kerületben, illetve a belső városmagban működnek, nagy részüket ázsiai országokból, főleg Kínából és Vietnámból érkező külföldiek üzemeltetik.

Meg kell különböztetünk a migránsok egy speciális alcsoportját. A menekűltek és oltalmazottakat, akik humanitárius védelmet élveznek hazánkban. E csoport tagjai a hazájukat elsősorban nem a jobb élet reményében hagyták el, hanem azért, mert ott veszélyben lenne az életük vagy az emberi méltóságuk. Magyarországon jelenleg 3170 elismert menekűlt és oltalmazott él a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal adatai szerint, nagyrésűk Budapesten. A menekűltek és oltalmazottak számára Magyarország nemzetközi védelmet biztosít. Ennek következtében a jogszabályi környezet támogatóbb, mint más migránsok esetében, viszont ezek az emberek a speciális élethelyzetük miatt sok esetben nagyobb és különleges odafigyelést is igényelnek.

2.2.10 Szexuális és nemi kisebbségek⁴⁸

Szexuális és nemi kisebbségek alatt azon személyeket értjük, akik a többségtől eltérő szexuális irányultsággal, nemi identitással, nemi önkifejezéssel vagy nemi jellegekkel rendelkeznek. A szexuális és nemi kisebbségek nem alkotnak homogén csoportot, a kizárólag velük azonos nemű partner iránt szexuális és érzelmi vonzalmat érző lesbikus és meleg emberek tapasztalatai például jelentősen eltérhetnek a mind velük azonos, mind tőlük eltérő nemű személyek iránt vonzódo biszexuális emberektől. A születéskori neműkkel nem azonosuló transznemű embereknek más jogi és társadalmi problémákkal kell megkűzdeniük, és sajátos helyzetben vannak a női és férfi nemi jellegek atipikus kombinációjával született interszex emberek is. E sokszinűséget érékeltetendő a csoport megnevezésére gyakran az azt alkotó alcsoportok megnevezéséből képzett betűszóval LMBT(QI) szoktak hivatkozni.

A fővárosi LMBT népesség számáról hivatalos adatok nem állnak rendelkezésre, mivel Magyarországon sem a népszámlálás, sem más nagymintás, reprezentatív kutatás a szexuális irányultságra, illetve nemi identitásra vonatkozó kérdést nem tartalmaz. Ugyanakkor 2010-ben a Magyar Szexuálterápiás és Párterápiás Egyesület szakértőinek felűgyelete mellett folyt internetes kutatásban⁴⁹ (válaszadók száma: 151.335 fő) 4,8%

⁴⁸ A Magyar LMBT Szövetség összeállítása alapján

⁴⁹ [14] Bővebb információ: <http://www.parterapiia.hu/szexteszt.html>

vallotta magát melegnek, leszbikusnak vagy biszexuálisnak. Ez az arány a fővárosban magasabb volt, 6,3%. Ez alapján a budapesti LMB emberek száma 110.000 főre tehető. A transznemű emberek számára vonatkozóan magyarországi becslések nem állnak rendelkezésre.

Európai összehasonlításban a magyar társadalom inkább elutasító a szexuális és nemi kisebbségekkel kapcsolatban. Az Európai Társadalmi Elemzések (ESS) legfrissebb, 2014-es adatai⁵⁰ szerint a magyarok kevesebb mint fele, 49%-a értett egyet azzal az állítással, hogy "hagyni kell, hogy a meleg férfiak és a leszbikus nők szabadon éljék az életüket melegként és leszbikusként, úgy, ahogy akarják"; az európai átlag 79% volt. Egy 2015-ös Eurobarometer kutatás⁵¹ szerint a magyarok 49%-a ért egyet azzal, hogy a meleg, leszbikus és biszexuális embereknek a heteroszexuális emberekkel azonos jogokat kell biztosítani; az EU átlag 71% volt. Ugyanezen kutatás szerint a magyarok mindössze 34%-a támogatja, hogy a transznemű emberek nemüket hivatalosan is megváltoztathassák; az EU átlag 63%. A kutatások következetesen azt találták, hogy bár a nagyobb településeken lakók általában nyitottabbak, nem a budapestiek, hanem a megyeszékhelyeken lakók a legelfogadóbbak.

A negatív attitűdök nem ritkán diszkriminációs helyzetekké alakulnak: az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének 2012-es, az LMBT közösség körében végzett kutatása⁵² szerint (magyar válaszadók száma: 2.267 fő) a kutatást megelőző 12 hónapban a magyar válaszadók 45%-a számolt be róla, hogy szexuális irányultsága és 15%-a, hogy nemi identitása miatt hátrányos megkülönböztetés vagy zaklatás érte. A magyar válaszadók 83%-a szerint az LMBT személyek iránti gyűlölet és ellenézés nyilvános kifejezése eléggé vagy nagyon elterjedt az országban.

Az előítéletekkel és a hátrányos megkülönböztetéssel szemben az LMBT közösség tagjai leggyakrabban úgy védekeznek, hogy elrejtik környezetük elől szexuális irányultságukat és/vagy nemi identitásukat. A fent már idézett FRA kutatás adatai szerint a magyar válaszadók mindössze 13%-a vállalta nyíltan teljes mértékben szexuális irányultságát vagy nemi identitását munkahelyén; az EU átlag 22%. Az MTA Szociológiai Kutatóintézete és a Háttér Társaság LMBT emberek körében végzett 2010-es kutatása⁵³ (válaszadók száma: 2.755 fő) szerint a rejtőzködés még a közvetlen környezet felé is jelen van: a válaszadók 42%-a nem vállalja szexuális irányultságát/nemi identitását anyja, 58%-a apja felé; 85% rejtőzködik tágabb családjá, 89% szomszédai előtt. Fontos megjegyezni, hogy a fővárosban élő LMBT emberek jóval nyitottabbak szexuális irányultságuk, ill. nemi identitásuk vonatkozásában: míg a kisebb városokban pl. anyjuk előtt 54% rejtőzködik, Budapesten csak 32%. Ennek köszönhető az is, hogy míg országos átlagban a magyaroknak csak 14%-a ismer személyesen LMB embert, a fővárosban ez az arány 26%; transz emberek esetén 5, ill. 8%⁵⁴.

A szexuális irányultság és nemi identitás nagyobb arányú felvállalása a fővárosban a diszkriminációs incidensek magasabb számához vezet: míg a vidéken élők 4, 11, illetve 17%-a számolt be lakhatási, munkahelyi, illetve oktatási diszkriminációról, ez az arány a fővárosban 8, 16 és 20%. Ugyanez figyelhető meg a homofób és transzfób erőszakos támadások kapcsán: míg vidéken 11%, a fővárosban 16% vált szexuális irányultsága vagy nemi identitása miatti támadás áldozatává; a transz közösség körében ez az arány jóval magasabb: 19, illetve 34%⁵⁵.

Míg az LMB emberek foglalkoztatottsága a többségi társadalomtól nem tér el érdemben, a transz emberek körében a munkanélküliség komoly problémát jelent. A transznemű válaszadók 62%-a volt élete során több mint három hónapot meghaladó ideig munkanélküli (a nem transz válaszadók esetén az arány 39%), az LMB válaszadóknál közel kétszer nagyobb arányban voltak a kutatás felvételekor is munkanélküliek (12, illetve 5%)⁵⁶. Ha munkához is jutnak, az LMBT közösség tagjai gyakran vannak kitéve munkahelyi zaklatásnak, illetve homofób vagy transzfób munkahelyi légkörnek. 45%-uk tapasztalt negatív megjegyzéseket vagy bánásmódot munkahelyén LMBT hovatartozásával kapcsolatban⁵⁷. A munkahelyi incidensek jelentős része teljes látenciában

⁵⁰ [15] Részletes adatok: <http://www.europeansocialsurvey.org>

⁵¹ [16] <http://ec.europa.eu/COMMFrontOffice/PublicOpinion/index.cfm/ResultDoc/download/DocumentKy/68004> Részletes adatok: <http://ec.europa.eu/COMMFrontOffice/PublicOpinion/index.cfm/Survey/getSurveyDetail/instruments/SPECIAL/surveyKy/2077>.

⁵² [17] Főbb eredmények: <http://fra.europa.eu/en/publication/2014/eu-lgbt-survey-european-union-lesbian-gay-bisexual-and-transgender-survey-main> Részletes adatok: <http://fra.europa.eu/en/publications-and-resources/data-and-maps/survey-data-explorer-lgbt-survey-2012>.

⁵³ [18] 35-54.o. <http://mek.oszk.hu/10400/10446/10446.pdf> A vidék-főváros bontás közzé nem tett adat, az adatfájl elérhető a Háttér Archivumban.

⁵⁴ [16]

⁵⁵ [18]

⁵⁶ [19]: <http://www.hatter.hu/kiadvanyaink/lmbt-kutatas-2010-munka>

⁵⁷ [17]

marad: mindössze az áldozatok 15%-a tett panaszt a zaklató fellépés miatt⁵⁸. Egy HR munkatársak körében végzett friss felmérés⁵⁹ megállapította, hogy a válaszadók kevesebb mint egyharmada (30%) volt tisztában azzal, hogy a hatályos jogszabályok kötelezik a munkáltatót, hogy fellépjen az LMBTQI munkavállalókat munkatársaik részéről érő beszólások, megaláztatások ellen. Az ellenséges munkahelyi légkör és a rejtőzködés jelentősen rontja az LMBT munkavállalók munkahelyi teljesítményét, ezzel pénzben is kifejezhető károkat okozva a munkáltatóknak.

A homo- és biszexualitásnak önmagában nincsenek egészségügyi következményei, a többségtől eltérő szexuális irányultság nem betegség, nem szorul kezelésre. Az ellenséges társadalmi közeg hatására (az ún. kisebbségi stressz révén) azonban kialakulhatnak – elsősorban a mentális egészséget érintő – problémák. A fent idézett MTA-Háttér kutatás⁶⁰ szerint a kutatásban résztvevő LMBT emberek a magyar népességhez viszonyítva háromszor akkora arányban számoltak be öngyilkossági gondolatokról (12% v. 41%) és több mint négyszer akkora arányban öngyilkossági kísérlet(ek)ről (3% v. 14%). Magasabb a körükben az alkohol- (10% v. 69%) és droghasználat is (2% v. 27%). A férfiakkal szexelő férfiak (MSM) esetében a nemi úton terjedő betegségek (elsősorban, de nem kizárólag a HIV) kockázata nagyobb. A 2015-ben ismert úton megfertőződött újonnan kiszűrt HIV-fertőzöttek 84% közülük került ki. A 2.487 regisztrált HIV fertőzött 58%-a a fővárosban él⁶¹. Az MSM körben magasabb a prosztatata- és végbélrák kialakulásának kockázata; leszbikus nők esetében a kutatások a mell- és a méhnyakrák magasabb előfordulási arányát mutatták ki⁶². Komoly problémát jelent, hogy a diszkriminációtól való félelem miatt az LMBT emberek vonakodnak szűrővizsgálatokon részt venni, és csak későn jutnak megfelelő orvosi ellátáshoz. Az Alapjogi Ügynökség többek között magyar egészségügyi szolgáltatók körében végzett kutatása⁶³ megállapította, hogy a homo- és biszexualitásra betegséggént tekintő elavult nézetek még ma is jelen vannak a szektorban dolgozók körében, ugyanakkor nagyon alacsony az LMBT embereket érintő speciális egészségügyi problémákkal kapcsolatos tudatosság.

A transznemű emberek egészségügyi ellátása kiemelt figyelmet igényel, hiszen egy részük, identitásuk minél teljesebb megélése érdekében, nemi helyreállító beavatkozásokat vesz (venne) igénybe. Ezen kezelések Magyarországon jogi és szakmai vákuumban működnek, mindössze 10%-os – példátlanul alacsony – TB-támogatás mellett. Az egészségügyi személyzet nincs felkészülve a transznemű emberek orvosi ellátására: a téma hiányzik alapképzésükből, és bár az egészségügyi kormányzat a 2000-es évek eleje óta ígéri egy orvosszakmai protokoll összeállítását, ez a mai napig nem készült el. A TransVanilla Transznemű Egyesület 2014-ben végzett kutatást⁶⁴ a transznemű emberek egészségügyi ellátással kapcsolatos tapasztalatairól (válaszadók száma: 253 fő, közülük 34% budapesti). A válaszadók 58%-a nyilatkozott úgy, hogy előfordult, hogy szükséges lett volna felkeresnie háziorvosát vagy szakorvost, de erre nem került sor; 19%-uk számolt be a kezelés megtagadásáról, 21%-ukat érte zaklatás vagy megalázás egészségügyi szolgáltatónál, 31% számolt be szükségtelenül intim kíváncsiságról, a személyzet részéről, és 35% nyilatkozott úgy, hogy speciális igényeit nem vették figyelembe.

Bár az élettársi és a bejegyzett élettársi kapcsolat révén az azonos nemű párok – a gyermekvállalás kivételével – a különmemű párokhoz hasonló jogi elismerésben részesülnek, a különböző kedvezmények és juttatások igénybevételét jelentősen akadályozza az érintettek jogtudatosságának hiánya, illetve az ügyintézők vonatkozó jogi ismereteinek hiánya. Az FRA fent idézett kutatása szerint a magyar LMBT válaszadók mindössze 55%-a tudott róla, hogy a bejegyzett élettársi kapcsolat intézménye létezik. Bár a jogszabályok nem könnyítik meg, hogy az azonos nemű párok gyermeket vállaljanak (a közös örökbefogadás és a mesterséges megtermékenyítés szabályozása kifejezetten diszkriminatív), az elmúlt években jelentősen nőtt a gyermeket nevelő azonos nemű párok (szivárványcsaládok) száma. A 2011-es népszámlálási adatok szerint⁶⁵ az azonos nemű bejegyzett élettársak 12%-a, az azonos nemű élettársak 24%-a nevel gyermeket Magyarországon. A fent idézett MTA-Háttér kutatás szerint⁶⁶ ugyanakkor az LMBT válaszadók 54%-a szeretne gyermeket vállalni (a

⁵⁸ [19]

⁵⁹ [20]: <http://www.hatter.hu/kiadvanyaink/barmilehet>

⁶⁰ [21]: <http://www.hatter.hu/kiadvanyaink/egeszsegugy-2014>

⁶¹ [22]: www.oek.hu/oekfile.pl?fid=6832

⁶² [23]: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK64806/>

⁶³ [24]: http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2016-lgbt-public-officials_en.pdf

⁶⁴ [25]: http://transvanilla.hu/images/letoltesek/TransCare_online.pdf

⁶⁵ A Központi Statisztikai Hivatal KSH/ADKI/198-2/2016 sz. adatkérésre adott válasza, elérhető a Háttér Archívumban.

⁶⁶ [26]: <http://www.hatter.hu/kiadvanyaink/lmbt-kutatas-2010-partner-gyermekek>

leszbikus és biszexuális nők körében ez az arány 65%), így a jövőben a szivárványcsaládok számának jelentős növekedése várható. Az elmúlt időszakban számos olyan eset látott napvilágot, amikor gyámhivatali vagy gyermekvédelmi ügyintézők, oktatási vagy egészségügyi intézmények diszkriminatív módon léptek fel az ilyen családokkal szemben.

Az LGBT közösség különösen sérülékeny csoportját alkotják az LGBT fiatalok. Az MTA Szociológiai Kutatóintézete és a Háttér Társaság 2010-es kutatása⁶⁷ szerint az LMB fiatalok 50%-a esetében már 14 éves kora előtt, további 35%-uk esetében 14 és 18 éves kora között tudatosul szexuális irányultsága. A transznemű fiatalok esetén a születéskor nekik tulajdonított nemmel való azonosulás hiánya még korábban tudatosul: 63%-uk esetében már 14 éves koruk előtt, további 25% esetében 14 és 18 éves kor között. Az LGBT fiataloknak elsősorban támogatásra, megerősítésre, a felmerülő kérdések tényszerű megválaszolására van szükségük, különösen, ha kapcsolatuk a családjukkal nem problémamentes. Az FRA fent már idézett kutatása ugyanakkor azt találta, hogy az LGBT emberek 60%-a személyesen, 93%-a pedig társai révén negatív megjegyzésekkel vagy bánásmóddal találkozott iskolájában. Az MTA-Háttér kutatás résztvevői ugyanakkor arról számoltak be, hogy a tanárok mindössze az ilyen esetek 18%-ban szóltak rá a zaklató diákokra, 59%-uk semmit sem tett, 17% pedig kifejezetten a zaklató diák pártját fogta. A Háttér Társaság, a Romaversitas, a Társaság a Szabadságjogokért és a Tett és Védelem Alapítvány 2015-ben 331 középiskola részvételével zajlott kutatása szerint⁶⁸ csak az iskolák töredékében (15 iskolában, közülük 4 fővárosi) van kidolgozott eljárásrend a zaklatásos esetek kezelésére. A nemzetközi szakirodalom szerint⁶⁹ a homofób és transzfób iskolai zaklatás jelentősen hozzájárul az LGBT fiatalok korai iskolaelhagyásához. Az iskola mellett az LGBT fiatalok számára a család is az elutasítás színtere lehet: egy 2007 magyar kutatás szerint (válaszadók száma: 1.122 fő) a résztvevők 36%-ának volt konfliktusa szexuális irányultsága vagy nemi identitása miatt családjával (azok közül, akik előbújtak). A nemzetközi szakirodalom szerint a családi elutasítás komoly szerepet játszik abban, hogy az LGBT fiatalok jelentősen felülreprezentáltak a hajléktalanok között⁷⁰ és a gyermekvédelmi rendszerben⁷¹. A család és a kortárs csoport elutasítása, valamint a pozitív szerepmodellek hiánya miatt az LGBT fiatalok körében különösen gyakoriak a fent elemzett mentális egészséggel kapcsolatos problémák.

A szexuális és nemi kisebbségek a korábbi esélyegyenlőségi programban nevesített célcsoportként nem szerepeltek, ugyanakkor az országos átlagot meghaladó népességen belüli fővárosi arányuk, illetve a csoportot érintő, fent elemzett sajátos problémák indokolják külön szerepeltetésüket. A korábbi esélyegyenlőségi program intézkedési tervében szereplő, a csoporthoz kifejezetten kapcsolódó intézkedések (Pride Fesztivál támogatása, melegbarát szórakozóhelyek és idegenforgalmi szálláslehetőségek listája a fővárosi portálon) nem valósultak meg; ugyanakkor több LGBT civil szervezet tevékenységét is bemutatja az esélyegyenlőségi jó gyakorlatokat szemlélő *Esélyegyenlőségi almanach* c. kiadvány, illetve a csoporthoz kapcsolatos ismeretek megjelentek a Budapest Esély által önkormányzati dolgozóknak ingyenesen biztosított kommunikációs és munkahelyi esélyegyenlőségi képzésekben. A fővárosban közel egy tucat, különböző területeken (oktatás, kultúra, egészségügy, jogvédelem, sport) aktív LGBT civil szervezet működik, amelyek a tervezett beavatkozások megvalósításába partnerként bevonhatók.

2.3 Helyzetértékelés, fő esélyegyenlőségi problémapontok meghatározása célcsoportok szerinti bontásban

2.3.1 Nők

1. Foglalkoztatási hátrány, elhelyezkedés nehézségei: iskolázottságtól függetlenül, 40 év felett, illetve a gyermekek számával, az ezzel kapcsolatos nehézségek nőnek. A roma és fogyatékos nőket, illetve a

⁶⁷ [27]: <http://www.hatter.hu/kiadvanyaink/lmbt-kutatas-2010-oktatas>

⁶⁸ [28]: <http://iskolaizaklatas.hu/utmutato>

⁶⁹ [29]: <http://unesdoc.unesco.org/images/0024/002446/244652e.pdf>

⁷⁰[30]:http://www.akt.org.uk/webtop/modules/_repository/documents/AlbertKennedy_ResearchReport_FINALInteractive.pdf,[31]:https://www.acf.hhs.gov/sites/default/files/fysb/data_collection_study_final_report_street_outreach_program.pdf,[32]:<http://www.iglyo.com/resources/lgbt-social-exclusion-2006>

⁷¹ [33]: http://williamsinstitute.law.ucla.edu/wp-content/uploads/LAFYS_report_final-aug-2014.pdf

- fogyatékos gyermeket nevelőket ezek a hátrányok még erősebben érintik. (Kapcsolódó intézkedés: B4, B7, B8, D1, D2)
2. A jövedelmek egyenlőtlensége: 20-25%-os bérhátrány az azonos munkakörben dolgozó férfiakkal szemben. Ebből következően az elszegényedéssel való fokozott veszélyeztetettség, különösen a gyermeküket egyedül nevelő nők esetén, illetve társuk halála után a szenior korú nők esetén. (Kapcsolódó intézkedés: B4, B7, D2)
 3. A munkahelyi előmeneteli lehetőségek egyenlőtlensége: vezetői posztokon, a ranglétrán felfelé haladva, a nők aránya jelentősen csökken. (Kapcsolódó intézkedés: B4, B7, B8, B10, D2)
 4. A társadalmi részvétel terén jelentkező egyenlőtlenségek: politikai, társadalmi döntéshozói szerepekben a nők részvétele ötöde sincs a társadalombeli arányuknak. (Kapcsolódó intézkedés: A1, A2, B4, B6, D3, D4)
 5. A nemi alapú erőszakkal való nagyobb érintettség (munkahelyi zaklatás, családon belüli és párkapcsolati erőszak, nemi erőszak, prostitúció): e téren a jogi lehetőségek is hiányosak, illetve a meglévő lehetőségek alkalmazása sem következetes és rendszerszerű. Az esetkezelés nem áldozatbarát (áldozat hibáztatása, áldozatsegítés hiánya stb.), a szakemberek (egészségügyi, szociális szektor, rendészeti dolgozók stb.) az ilyen esetekre nincsenek felkészítve, jellemzőek az ellátórendszer kapacitáshiányai. Áldozatsegítést és megelőzést elősegítő különféle biztonságos terek (védett háztól a női parkolóig) hiányoznak. (Kapcsolódó intézkedés: B2, B3, B4, B6, D3)
 6. Bizonyos, a nőket kiemelten veszélyeztető betegségek célzott szűrése alkalomszerű, egyes hátrányos helyzetű területeken vagy csoportokban kevésbé elérhető. (Kapcsolódó intézkedés: B3, C5)

2.3.2 Gyermekek, fiatalok

A gyermekek és fiatalok közül különös törődést igényelnek a szegregátumokban/mélyszegénységben, illetve a szegénységgel veszélyeztetett (pl. egyszülős) családokban élők és a fogyatékos vagy roma származású fiatalok. Az ő egyes problémáikat a megfelelő fejezetek részletezik.

A felsorolt csoportok közül a szegregátumokban/mélyszegénységben élő, illetve az intézményekből kikerülő fiatalok gyakran közös problémáinak alapja:

1. A tanulásra, munkavállalásra motiváló, támogató közeg hiánya: az intézményből kikerülő fiatalokat, illetve a több generációra visszatekintve alacsony végzettségű/munkanélküli családból kikerülőket érinti leginkább. Az intézményből kikerülő fiatalok által elérhető utógondozói és félutas szolgáltatások kapacitásai elégtelenek az utógondozási igények lefedésére. Az intézményben nevelt gyermekek gyakran az intézmény zárt világában élnek, kevés az intézményen kívüli kortárskapcsolatuk. Sok intézeti nevelésből kikerült fiatalnak nincsenek megélt tapasztalatai a „külvilág működéséről”, a szabályrendszerekről, alapvető életviteli ismereteiket erősíteni szükséges. Az intézetekben kevés az önálló életre, pályaválasztásra, munkavégzésre való felkészítést célzó szolgáltatás, klubfoglalkozás, önszorgító csoport. Hiányos a pozitív életpálya-modell. A többgenerációs munkanélküli családokban felnövő fiatalok a tanulás, munkavállalás szempontjából hozzájuk hasonló helyzetben vannak: az oktatási és gyermekjóléti intézmények kapacitásai nem elegendőek a családból hiányzó, tanulást és munkavállalást motiváló minták pótlására, így az elkallódás veszélye az intézményből kikerülőkhöz hasonló mértékű. (Kapcsolódó intézkedés: B3, B6, B10, C1, C2)
2. A testi, egészségügyi, szexuális ismeretek hiánya, illetve a szocializáció hiányosságai: azokban az esetekben, ahol a család nem képes szocializációs mintákat, alapvető egészségügyi, szexuális ismereteket átadni, az oktatási/gyermekevédelmi intézmények csak részben képesek ezt a hiányt pótolni. Az így felnövő fiatalok társadalmi integrációja nehezebb, ugyanakkor egyes negatív jelenségeknek (pl. bűnözés), illetve egyes betegségeknek (pl. szexuális úton terjedő betegségek) jobban kitetté válnak. A szegénységgel érintett családokban jelentős probléma a pszichés és mentális leterheltség, amelyek sokszor felerősödnek pszichés problémákká, amely kihatással van a gyermekek egészséges fejlődésére, a gyermek a problémás szerhasználattal, viselkedésbeli addikciókkal kapcsolatban is veszélyeztetettebbé válik. (Kapcsolódó intézkedés: B3, C4, C5, E1, E2, E3)
3. A lakókörnyezet közelében elérhető biztonságos tér és biztonságos kortárs közösség hiánya: főként a szegregátumokban, illetve az intézményből kikerülő fiatalok esetén kevés, illetve kevésbé finanszírozott az olyan közterületi felület, ahol a fiatalok szervezett, szükség szerinti segítségnyújtási formákkal kapcsolt közösségi foglalkozásokban vehetnek részt. Emiatt nagy a galerikbe sodródás veszélye, a fiatalok kriminalizálódnak és/vagy áldozattá válnak (beleértve a prostitúciót is). Az ilyen fiatalok esetén a

kortárs közösség nyomására vagy felnőtt minták alapján nagyobb a veszélye a problémás szerhasználat kialakulásának is. (Kapcsolódó intézkedés: B3, E1, E2, E3)

4. A veszélyeztetett gyerek és fiatal korosztály támogatásának, segítségének intézményrendszere nem kellő mértékben fedi le a gyermek és fiatal korosztályokat, és az ellátás spektruma sem megfelelő. A gyerekek 14 évesen számos intézmény látóköréből kikerülnek, a nyomonkövetés lehetősége esetleges. Nincs kialakult rendszere a kortárssegítésnek, a veszélyeztetett fiatal korosztály magára hagyottabb, mint a gyermek korosztály. Nem intézményesült az ellátó és szolgáltató intézmények és szervezetek együttműködése sem. Speciális szükségletű gyerekek nem tudnak részt venni integrált módon a közoktatásban, mivel mindegyik az oktatási rendszer nincs felkészülve. (Kapcsolódó intézkedés: B2, B3, B6, E1, E2, E3)

2.3.3 Kisgyermeket nevelők

A kisgyermekeseket foglalkoztatási területen érő hátrányok elsősorban a kisgyermekes nőket érintik, ezért azokat a Nők című fejezet részletezi. A kisgyermekes szülőket nemtől függetlenül érintő problémák a következők:

1. A családi szerepek tradicionális értelmezéséből fakadó szemlélet és az ebből fakadó, nemeknél eltérő irányba mutató munka-magánéleti egyensúlytalanság mindkét nembeli családost érinti. (Kapcsolódó intézkedés: A1, A2, B4, B6, B12)
2. A gyermeket nevelők egyedi szükségleteinek megfelelő szempontok a szolgáltatási rendszerek szervezésben kevésbé jelennek meg, így a gyermekekkel való akadálymentes megközelítés lehetősége, a szolgáltatóknál, ügyfélszolgálatokon hivatalokban a gyermekbarát szemléletű ügyintézés lehetősége csak kevés helyen adott (nyitva tartás, gyermekjátsszó sarok, mindkét nem számára használható kisgyermekes mosdó stb.). (Kapcsolódó intézkedés: B1, B3, B11, F2)
3. A kisgyermekesek munkaerő-piaci esélyeinek tekintetében probléma a bölcsődei, illetve óvodai férőhelyek elégtelen száma, vagy nem megfelelő területi eloszlása. (Kapcsolódó intézkedés: C2, F1, F2, F3)
4. A gyermeküket egyedül nevelők számára nehéz a szülői és a munkahelyi feladatok összeegyeztetése, ezért az őket támogató szolgáltatások működtetése különösen fontos. (Kapcsolódó intézkedés: B7, B8, B9, B10, B12, C2, F1, F2, F3)

2.3.4 Szenior és időskorúak

1. Az aktív korú, szenior munkavállalók és álláskereső (55-64 év) elhelyezkedési esélyei a fiatalabb generációknál lényegesen rosszabbak. A munkavállalásnál egyértelmű hátrányt jelentenek az ismeretek frissítésének többletköltségei, a nagyobb betegségkockázat és a magasabb jövedelemigény. A dolgozó idősödő emberek esetében a munkaadók jelentős része nem veszi figyelembe az életkori sajátosságokból fakadó, munkakörülményeket érintő igényeiket, nem szervez számukra munkahelyi egészségügyi szűréseket, továbbképzéseket, nyugdíj-előkészítő programokat. (Kapcsolódó intézkedés: B7, B8, B12, C5, G1, G2)
2. Az egyedülálló idős embereket az izoláció veszélye fenyegeti, az izolációoldó, generációk közötti együttműködést támogató, egyes kulturális, egészségügyi szolgáltatásokat helybe vivő, vagy az izolációt az információs társadalomban való részvétel támogatásával elősegítő programok csak kevésbé elterjedtek, kapacitásuk nem elégséges. (Kapcsolódó intézkedés: C5, C8, G3, G4, G5)
3. Széles körben érzékelhető az akadálymentesítés hiánya, ami az idős embereken kívül a fogyatékos személyeket is érinti. A közterületeken, közösségi szolgáltatásokban (pl. közlekedés, egészségügy), illetve az ügyfélszolgálatokon a megközelítést és a rendeltetészerű, önálló használatot fizikai nehézségek (magas padozat, padka, gyorsan váltó közlekedési lámpa, rámpa hiánya épületnél stb.) akadályozzák. Illetve az érzékszervi, mentális funkciók csökkenéséből adódó speciális igényeket figyelmen kívül hagyó szolgáltatási elemek (pl. információnyújtás nem (jól) látható/hallható felületen, látható és hallható információ kombinálásának hiánya, nehezen értelmezhető nyomtatványok stb.) nehezítik. (Kapcsolódó intézkedés: B1, G3)
4. Az idős és/vagy fogyatékos személyek kívül rekednek az információs társadalom nyújtotta lehetőségeken, az internetes tartalmak többsége számukra nem teljes értékűen hozzáférhető, részben a megfelelő, speciális kialakítású informatikai eszközök, részben a használat segítségének hiánya, részben

- pedig az internetes tartalmak nem akadálymentesek voltak miatt. (Kapcsolódó intézkedés: B1, G5)
5. Az idősek valós igényeihez képest egyes szolgáltatási kapacitások alultervezettek, így különösen jellemző a tartós és átmeneti elhelyezést biztosító bentlakásos otthonok, illetve az izolációdó intézményes közösségi-kulturális programok, továbbá az idősekre szabott egészségügyi szolgáltatásokat (pl. életkori sajátosságoknak megfelelő szűrések) helybe vivő kapacitásainak hiánya. (Kapcsolódó intézkedés: B3, C5, G3, G5)

2.3.5 Roma/cigány származásúak

1. A roma népesség átlagos életminősége, lakhatási színvonala a többségi társadaloméhoz mérten Budapesten is rosszabbak, az országostól kisebb mértékben ugyan, de a cigány lakosság jelentős része (30%) szegregátumokban él. Egyúttal a fővárosi, szegregáció által veszélyeztetett területeken, illetve a városzövetbe ágyazott mikroszegregátumokban jellemző a roma lakosság felülreprezentáltsága. (Kapcsolódó intézkedés: B10, B12, C5, C7)
2. A roma népesség iskolázottsága, ezzel összefüggésben foglalkoztatottsága Budapesten az átlaghoz mérten valamivel, a roma nők, illetve a szegregátumokban élők esetén sokkal kedvezőlenebb. (Kapcsolódó intézkedés: B5, B7, B8, B10, C1, C2)
3. A roma fiatalok körében a többségi fiatalokhoz mérten Budapesten is jelentősen nagyobb az iskolai lemorzsolódás. Ennek oka a szociokulturális hátrányok ledolgozását segítő, célzott iskolai felzárkóztató programok és a hátrányokat kompenzáló eszközök hiánya, illetve a sikeres programok, eszközök kizárólag projekt jellegű (tehát ideiglenes) működése. (Kapcsolódó intézkedés: B2, B3, B5, B10, C1, C8)
4. A szociálisan nem hátrányos helyzetű fővárosi roma fiatalokat is érinti, hogy jelentős részük elszakadt kulturális identitásától, a roma kultúra hagyományaitól. Kevés az olyan szervezett program, amely a roma kultúra értékeivel, hagyományaival, szokásaival ismertetné meg őket. Pedig a roma kultúra identitásképző ereje és sokszínűsége jelentős érvéddő erővel bír az etnikai alapú megkülönböztetés szemben. (Kapcsolódó intézkedés: H1, H2, H3)
5. Kevés kulturális program segíti a roma és nem-roma lakosság kulturális találkozását, illetve mutatja be a roma kulturális értékeket úgy, hogy az a többségi kultúra tagjai számára is megbecsülést válthatna ki. (Kapcsolódó intézkedés: C8, H1, H3)
6. A cigánysággal szembeni előítéletek igen erősek, emiatt egyrészt gyakori a problémák etnicizálása, egy-egy szociális vagy egyéb társadalmi probléma összekapcsolása a roma identitással. Másrészt a cigánysággal szembeni diszkrimináció különböző esetei (nyílt hátrányos megkülönböztetés, szegregáció, zaklatás) rendszeresen előfordulnak a munkáltatóknál és a fővárosi szolgáltatásokban is. Az előítéletek önmagán túlmutatva a cigány és a nem-cigány emberekben is ismeret- és bizalomhiányt okoz, ami akadály a partnerségi megközelítés kialakításának, a társadalmi kohézióknak. (Kapcsolódó intézkedés: A1, A2, B4, B6, H1, H3)

2.3.6 Fogyatékossgal élő/tartósan egészségkárosodott emberek

1. Az aktív korú, megváltozott munkaképességű munkavállalók és álláskereső elhelyezkedési esélyei az egészséges álláskeresőknél lényegesen rosszabbak. A munkavállalásnál egyértelmű hátrányt jelent, hogy a munkáltatók nagy része sem fizikális adottságaival sem szemléletében nincs felkészülve megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatására. (Kapcsolódó intézkedés: B1, B2, B7, B8, B9, B10, B11, B12, C1, C2, I1)
2. Az iskolarendszerben nem érvényesül a fogyatékos emberek szabad iskolaválasztáshoz és integrált oktatáshoz kapcsolódó joga, hiszen az iskolák jelentős része nem akadálymentes, tantervében, szemléletében nem érvényesíti a fogyatékos tanulók szempontjait, továbbá a súlyosan és halmozottan fogyatékos gyerekek nagy része nem jut hozzá a megfelelő közoktatáshoz. (Kapcsolódó intézkedés: B1, B2, B3, B5)
3. Széles körben érzékelhető az akadálymentesítés hiánya, ami a fogyatékos személyeken kívül az időseket is érinti. A közterületeken, közösségi szolgáltatásokban (pl. közlekedés, egészségügy, kultúra, oktatás), ügyfélszolgálatokon a megközelítést és rendeltetészerű, önálló használatot fizikai nehézségek (magas padozat, padka, gyorsan váltó közlekedési lámpa, rámpa hiánya épületnél stb.) akadályozzák. Illetve az érzékszervi, mentális funkciók csökkenéséből adódó speciális igényeket

figyelman kívül hagyó szolgáltatási elemek (pl. információnyújtás nem (jól) látható/hallható felületen, látható és hallható információ kombinálásának hiánya, nehezen értelmezhető nyomtatványok stb.) nehezítik. (Kapcsolódó intézkedés: A1, A2, B1, B2, B3)

4. A fogyatékos és/vagy idős személyek kívül rekednek az információs társadalom nyújtotta lehetőségeken, az internetes tartalmak többsége számukra nem teljes értékűen hozzáférhető, részben a megfelelő, speciális kialakítású informatikai eszközök, részben a használat segítésének hiánya, részben pedig az internetes tartalmak nem akadálymentes volta miatt. (Kapcsolódó intézkedés: B1)
5. **A szolgáltatást nyújtó szervezetek és a lakosság is kevés ismerettel rendelkezik a fogyatékos személyek helyzetéről, speciális szükségleteiről, az adekvát segítés módjáról, mértékéről.** (Kapcsolódó intézkedés: B2, B3, B4, C4, I2)
6. A fogyatékos személyek valós igényeihez képest egyes szolgáltatási kapacitások alultervezettek, így különösen jellemző a baleset vagy betegség következtében fogyatékosná váló emberek megváltozott élethelyzethez való alkalmazkodását segítő szolgáltatások, illetve az izolációoldó intézményes közösségi-kulturális programok kapacitásainak hiánya. (Kapcsolódó intézkedés: B1, B2, B3, C8, I2)
7. Az autizmussal élő személyek a fogyatékos emberek között is speciális célcsoportot alkotnak. Esetükben a sajátos nevelési igényekhez igazodó közoktatási feltételek, a szolgáltatások autizmus-szemponthoz igazított akadálymentesítése, illetve önálló életvitelt támogató speciális szolgáltatások (pl. lakhatás, elhelyezkedés támogatása stb.) területén mutatkoznak a legjelentősebb hiányosságok. (Kapcsolódó intézkedés: B1, B2, B3, B7, B8, B9, B10, B11, B12, C1, C2, C4, I1, I2)

2.3.7 Mélyszegénységben/szegregátumokban élők

1. A fővárosban, kis mértékben, de találhatóak mikroszegregátumok, illetve a szegregáció által veszélyeztetett lakóterületek. A kisméretű, városzövetbe ágyazott szegregátumok azonosítása nehéz, illetve esetükben problematikus a célzott szegregátum-oldás. A szegregátumok oldásakor sérülhet az ott élő lakóközösségek szociális kapcsolatrendszere, az őket körülvevő természetes támogató rendszer. (Kapcsolódó intézkedés: B3, C7, J1, J2)
2. A fővárosi szegregátumokban különösen magas a komfort nélküli lakások, illetve ilyen önkormányzati bérlakások aránya, a lakosság iskolázottsága, foglalkoztatottsága tartósan (gyakran több generációra visszamenőleg) alacsony, a társadalmi integrációt emiatt súlyos szociokulturális problémák nehezítik. (Kapcsolódó intézkedés: C1, C2, C7)
3. A kerületi önkormányzatok által elfogadott Anti-szegregációs Programok és kerületi szociális szolgáltatástervezési koncepciók, illetve gyakorlatok a legtöbb esetben nincsenek összehangolva, kevés a kerületközi együttműködésre építő anti-szegregációs beavatkozás és szociális gyakorlat. Emiatt a kerületi gyakorlatok, különösen a mélyszegénységben élőket támogató pénzügyi szociális ellátások hatásossága nem mindig megfelelő. (Kapcsolódó intézkedés: B3, C7, J1, J2)

2.3.8 Hajléktalan emberek

A fővárosi szolgáltatási rendszer széttagolt, erőforrásainak jelentős részét az egyes szolgáltatások látókörébe kerülő hajléktalan emberek alapvető fizikai szükségleteinek kielégítése köti le, míg más területeken súlyos kapacitáshiány mutatkozik, így:

1. Nincs a hajléktalanság prevencióját szolgáló egységes szemléletű fővárosi program. (Kapcsolódó intézkedés: A1, A2, B3, B6, C1, C7, K5)
2. A hajléktalan emberekkel való széleskörű, célzott szolgáltatói kapcsolatfelvétel időszakos és kampányszerű (pl. hajléktalanszámláláskor), így a hajléktalan személyek szolgáltatásokkal, ellátásokkal, információkkal való elérése kevésbé hatásos (ad hoc/véletlenszerű). (Kapcsolódó intézkedés: K2)
3. A komplex, lakhatási, szociális és munkaerő-piaci integrációt egyszerre elősegítő fővárosi szolgáltatások kis kapacitásúak. Pedig a hajléktalanok döntő része a nyílt, legális munkaerő-piacról gyakorlatilag kívül rekedt, e mellett a legtöbb esetben egészségügyi, mentális problémákkal is küzdenek, így a reintegrációt a mindezeket egyszerre, egyénre szabottan kezelni képes programok segítenék hatékonyan. (Kapcsolódó intézkedés: B7, B8, B12, C1, C2, K1, K3)

4. A szolgáltatások szervezésekor sokszor nem veszik figyelembe a sajátos élethelyzetből fakadó szükségleteket, ez gyakran a szolgáltatások megkettőzéséhez, ezen keresztül szegregációhoz vezet (pl. egészségügyben). (Kapcsolódó intézkedés: A1, A2, B3, C4, C5)
5. A szolgáltatási környezet nem veszi figyelembe az egyéni szükségleteket, vagy nem tudja biztosítani ezek kielégítését (személyes biztonság igénye, személyes tér igénye, társ/társállat jelenléte stb.), ezért a hajléktalan személyek egy része tartózkodik a számára más értelemben szükséges szolgáltatások igénybe vételétől. (Kapcsolódó intézkedés: B3, C4, C7)

2.3.9 Migránsok (bevándorlók és menekültek)

1. A migránsok korlátozottan férnek hozzá a szociális, egészségügyi és jogi ellátásokhoz, nem áll rendelkezésükre megfelelően strukturált és jól elérhető információ, illetve a szolgáltatások és szakemberek nincsenek felkészülve a migránsok speciális szükségleteire (nyelvi nehézségek mindkét oldalon, szakemberek információ hiánya, előítéletek stb.). (Kapcsolódó intézkedés: A1, A2, B1, B2, B3)
2. Kevés olyan fővárosi szolgáltatás van, amely célzottan, komplex szemlélettel a (munkavállalás, lakhatás, nyelvi nehézségek, egészségi állapot, helyi kulturális ismeretek terén jelentkező problémák egyidejű kezelésével) segítené a bevándorlók és menekültek társadalmi integrációját, illetve reagálni tudna a migránsok speciális élethelyzetéből fakadó szükségleteire (pl. traumatizált menekültek, családgyejesítés alatti lakhatási kérdések stb.). (Kapcsolódó intézkedés: C1, C2, C4, C5, L1)
3. A migráns nők foglalkoztatási aránya lényegesen alacsonyabb, mint a férfiaké, pedig a munkaerő-piaci integráció sikeressége vagy kudarca kihat a társadalmi beilleszkedésre, a kulturális adaptációra, az otthonosságérzet és az identitás alakulására is. (Kapcsolódó intézkedés: B7, B8, B9, B12)
4. A letelepedő migránsok lakóhelyei egyes fővárosi területeken koncentrálnak, ami erősíti a közösségen belüli összetartást, megóvja a szociális védőhálót, segíti a kultúra megőrzését, ugyanakkor problémát jelenthet számukra a kulturális izoláció miatt, hiszen elszigetel a többségi társadalomtól, ezzel késlelteti az integrációt (munkavállalás, nyelvtanulás stb.). Kevés az olyan szolgáltatás, amely ezekre a területekre célzottan vinné el a kulturális izolációt oldó, társadalmi integrációt segítő szolgáltatásokat. (Kapcsolódó intézkedés: C8, L1, L4)
5. Az előítéletek fokozottan sújtják a migránsokat, a média a legális és illegális bevándorlás, a bevándorlás és terrorizmus összemosásával felerősíti az előítéleteket. A lakosság jelentős része nincs tisztában a migránsok kulturális hátterével, sok esetben a bevándorlók sem ismerik a magyar kulturális szokásokat, az előítéletek pedig nehezítik a közeledést, ismeretcsere, így az integrációt. Mindezek hatására a lakosság körében erősödő előítéletek, xenofóbia, iszlamofóbia figyelhető meg, ami gyakran utcai gyűlöletbeszédben nyilvánul meg (pl. gyűlöletkeltő graffitik). (Kapcsolódó intézkedés: B4, B6, L4)
6. A menekültek integrációs támogatása hamarosan megszűnik, a szociális, egészségügyi rendszer leterheltsége nőni fog, ez a jelenleg is elégtelen kapacitásokat túlterheléssel fenyegeti. (Kapcsolódó intézkedés: C3, C6)

2.3.10 Szexuális és nemi kisebbségek

1. A széles körben elterjedt előítéletek és negatív viszonyulás az LMBT emberek irányában gyakran diszkriminatív fellépéshez, zaklatáshoz vezet az iskolákban, munkahelyeken és a szolgáltatásokhoz való hozzáférés során. A homofób és transzfób légkör negatívan hat az LMBT diákok és munkatársak iskolai, illetve munkahelyi teljesítményére. (Kapcsolódó intézkedés: B2, B3, B4, B6, B7, B8, B12)
2. A jogszabályi rendelkezések ismeretének hiánya az LMBT emberekkel kapcsolatba kerülő szakemberek, ügyintézők körében akadályozza az LMBT emberek számára biztosított jogosultságok és védelmi intézkedések megfelelő érvényesülését. (Kapcsolódó intézkedés: B2, B3)
3. A jogi szabályozás (gyermeket nevelő azonos nemű párok, nem jogi elismerése) és szervezeti normák hiánya kiszolgáltatottá teszi az érintetteket, és teret enged az önkényes, diszkriminatív fellépésnek. (Kapcsolódó intézkedés: B2, B3)
4. Az alacsony jogtudatosság és a szexuális irányultság / nemi identitás nyilvánosságra kerülésétől való félelem miatt az LMBT embereket érő jogsértések nem kapnak nyilvánosságot és jótétel nélkül maradnak. (Kapcsolódó intézkedés: B4, B6)

5. A társadalmi elutasítás és diszkriminatív incidensek hatására kialakuló kisebbségi stressz negatívan hat az LMBT emberek mentális egészségére; az egészségügyi ellátórendszer nincs felkészülve az LMBT emberekkel sajátos szükségleteire. (Kapcsolódó intézkedés: B2, B3, C4, C5)

3. STRATÉGIA

3.1 A középtávú célok (2020-ig) és azok összefüggései

A FHEP készítésével a Főváros célkitűzése, hogy Budapest rendelkezzen a vonatkozó, hatályos jogszabályoknak megfelelő aktuális, átfogó, a hosszú távú beavatkozási irányok meghatározását, továbbá a középtávú beavatkozási akciótervet tartalmazó, a kiemelt esélyegyenlőségi célcsoportokra fókuszáló esélyegyenlőségi programmal, amely reflektál:

- a fővárosi hátrányos helyzetű és védett tulajdonságú társadalmi csoportok helyzetére, szolgáltatásokhoz való hozzáférési esélyeikre,
- az egyes önkormányzati szakmai ágazatok fejlesztési terveire,
- a horizontális esélyegyenlőségi elvek érvényre juttatására a fővárosi döntéshozatalban,
- a hatályos ITS Antiszegregációs tervében meghatározott javaslatokra és feladat-kijelölésre, illetve
- azokra a konkrét szempontokra és előírásokra, amelyeket az Európai Unió pályázatok hatályos Esélyegyenlőségi Útmutatói tartalmaznak.

A FHEP középtávú céljai igazodnak a korábbi városfejlesztési anyagok társadalommal foglalkozó fejezeteiben megfogalmazott célokhoz, így a *Budapest 2030 – hosszú távú városfejlesztési koncepció* társadalmi területű konkrét céljaihoz, amelyek:

1. A kulturális sokszínűség megőrzése és fejlesztése,
2. A humán szolgáltatások optimalizálása,
3. Az igényekhez igazodó, rugalmas lakásstruktúra megteremtése,
4. Befogadó, támogató és aktív társadalom megteremtése.

A városfejlesztési koncepcióból következően megfogalmazott középtávú stratégiai célok⁷² kapcsolódó tematikus és horizontális céljain túl az esélyegyenlőség vonatkozásában megfogalmazott céljai az egyéni és közösségi öngondoskodás, társadalmi felelősségvállalás, nyitottság, szolidaritás, aktív állampolgárság irányába kívánnak hatni. A stratégiai cél három alcélon (prioritáson) keresztül valósul meg:

1. *A szociális célú infrastruktúrák megújítása, bővítése* – amely a szociális, egészségügyi intézményhálózat kapacitásainak bővítésén, fejlesztésén, illetve a szolgáltatások és szolgáltatók akadálymentesítésén keresztül a Budapest 2030 2. társadalmi céljából indul ki.

A cél reflektál jelen FHEP helyzetfelmérésében az egyes hátrányos helyzetű vagy különleges gondoskodást igénylő csoportok szolgáltatásokkal kapcsolatos problémáira (a 2.3 fejezet problémalistájában zöld színnel jelölt). A célok elérését a stratégiai fejezetben megfogalmazott válaszok közül a szociális, egészségügyi és oktatási ágazat egyes beavatkozásai, illetve az akadálymentesítéssel kapcsolatos beavatkozások segítik.

2. *Esélyegyenlőségi program készítése* – jelen program elkészítése, amely alcél kiemelt területei, illetve a 2014-ben kidolgozott Szociális Városrehabilitáció Tematikus Fejlesztési Program kapcsolódó céljai a közszolgáltatási rendszerek megújításán túl a következő területekre összpontosítanak:

Helyi gazdaságfejlesztés – foglalkoztatás bővítése – foglalkoztatási esélyek javítása; a hajléktalanság komplex kezelése – fővárosi lakáspolitikai rendszer kialakítása, illetve ezzel összefüggésben a közösségek erősítése – bűnmegelőzés és drogvédelem. Az épített környezet fizikai megújítása részben a fenti két célhoz, részben az akadálymentesítési célhoz is kapcsolódik, e mellett horizontális célként jelenik meg a tolerancia, elfogadás erősítése, diszkrimináció csökkentése.

A cél a Budapest 2030 2., 3., 4. társadalmi céljaiból indul ki, reflektál jelen FHEP helyzetfelmérésében az egyes hátrányos helyzetű vagy különleges gondoskodást igénylő csoportok lakhatással, munkaerőpiaccal és diszkriminációval kapcsolatos problémáira (a 2.3 fejezet problémalistájában kék színnel jelölt). A célok elérését a stratégiai fejezetben megfogalmazott válaszok közül a szociális, egészségügyi és oktatási ágazat egyes beavatkozásai, a munkaerő-piacot célzó, illetve az általános és az akadálymentesítéssel kapcsolatos beavatkozások segítik.

3. *Befogadás, népességmegtartás és társadalmi aktivitás támogatása* – amely magában foglalja a pozitív, befelé irányuló migrációs folyamatok erősítését, ugyanakkor a kifelé történő migráció csökkentését, a kulturális

⁷² [2] uo., 11-12.p.

sokszínűség megőrzését, ápolását, ezeket támogató, a társadalmi aktivitásra építő platformok létrehozását, a népességszám stabilizálása érdekében.

A cél a Budapest 2030 1., 4. társadalmi céljaiból indul ki, reflektál jelen FHEP helyzetfelmérésében az egyes hátrányos helyzetű vagy különleges gondoskodást igénylő csoportok lakhatással, munkaerőpiacra és diszkriminációval kapcsolatos problémáira (a 2.3 fejezet problémalistájában piros színnel jelölt). A célok elérését a stratégiai fejezetben megfogalmazott válaszok közül a szociális, egészségügyi és oktatási ágazat egyes beavatkozásai, a munkaerő-piacot célzó, illetve az általános és az akadálymentesítéssel kapcsolatos beavatkozások segítik.

(A 2.3 fejezetben felvetett problémák több célhoz is kapcsolódhatnak, a színek a legmarkánsabb kapcsolat jelölésére, tájékoztató céllal használjuk. A jelölés az adott probléma prioritásában nem játszik szerepet.)

3.2 A megvalósítást szolgáló középtávú beavatkozások

3.2.1 Mainstreaming beavatkozási irányok

(A1) Az esélyegyenlőségi mainstreaming szerepe, hogy az esélyegyenlőségi szempontokat megjelenítse az Önkormányzat stratégiai tervezési- és döntéshozatali rendszerében, az átfogó koncepciókban, illetve az szakmai ágazatok egyes tervezési dokumentumaiban. Az esélyegyenlőségi mainstreaming alapvető célja, hogy minden önkormányzati ágazati stratégiai vagy cselekvési program esetében, azok elfogadása előtt, az alábbi szempontok kerüljenek megvizsgálásra az előterjesztendő dokumentum kapcsán:

- Melyek azok a hiányosságok, amelyek az érintett ágazatban rontják az esélyegyenlőségi célcsoportok esélyeit a számukra adekvát szolgáltatásokhoz való hozzáférésben?
- Mennyire töltik be funkciójukat a meglévő esélymegerősítő (kompenzációs) szolgáltatások? (Mennyiségi és minőségi mutatók keresése.)
- Van-e olyan intézkedési tervem az ágazat hatályos stratégiai-szakmai programjában, amely rontja egyes célcsoportok esélyegyenlőségének érvényesülését?
- Milyen feladatok jelölhetők ki az ágazatban az esélyegyenlőségi célcsoportoknak nyújtott kompenzációs szolgáltatások fejlesztése kapcsán?
- Mi várható az új kompenzációs intézkedések beépítésétől?
(Érintett célcsoportok: összes célcsoport).

(A2) A város egészségének, valamely vagy több ágazatának működtetését, fejlesztését célzó tervezéskor, illetve a döntések előkészítésekor valósuljon meg az érintett célcsoportok képviselőinek bevonása a konzultációs és döntés-előkészítési folyamatba.

E ponthoz tartozik a nők, hátrányos helyzetű gyermekek, kisgyermekesek, idősek, roma/cigány származású, fogyatékosokkal élő, tartósan egészségkárosodott, mélyszegénységben élő, hajléktalan, migráns, illetve szexuális és nemi kisebbségekhez tartozó emberek képviseletének biztosítása széleskörű társadalmi egyeztetéssel, illetve stakeholder fórumokon keresztül.

3.2.2 A beavatkozási irányok keretrendszere célcsoportok és szakmai ágazatok szerinti bontásban

A beavatkozási irányok keretrendszere a 3. fejezetben részletezett, feltárt problémákra reagál, meghatározva azon beavatkozási irányokat, amelyek kapcsán a Fővárosi Önkormányzat az esélyegyenlőség érvényesülését segítő, esélymegerősítő aktivitásokat kíván végrehajtani a 2020-ig terjedő időszakban. A beavatkozási irányok keretrendszerének meghatározásánál a célcsoportok szerinti bontás kapott prioritást, az egyes célcsoportokon belül pedig szakmai ágazatok szerinti bontást alkalmaztunk. A több célcsoportot egyaránt érintő, szakmai ágazatokon átívelő, illetve egyes ágazati intézkedéseket a keretrendszeren belül önálló, kiemelt szerkezeti részben szerepeltetjük.

B) Ágazatok feletti intézkedések

Fővárosi szolgáltatásokra vonatkozó:

(B1) Készüljön és kerüljön megvalósításra középtávú komplex akadálymentesítési intézkedési terv a Fővárosi Önkormányzat fenntartásában, tulajdonában álló intézmények mindegyikének vonatkozásában, amelynek hatására:

- Csökkennek a fizikai és infokommunikációs (ideértve az idegen nyelv/jelnyelv/pontírás használatából eredő akadályok) akadályok az önkormányzati intézmények közvetlen környezetében és belső tereiben, a közterületeken és közlekedési eszközökön.
- Növekszik az önkormányzati intézményeknél az érzékszervi károsodásokat kompenzáló, illetve a könnyen érhető nyelvet alkalmazó információs és tájékoztató felületek száma
- Növekszik az önkormányzati intézményeknek az érzékszervi károsodásokat kompenzáló segédeszközökkel való ellátottsága.
- Növekszik az önkormányzati intézményeknél a védett tulajdonságú csoportokba tartozó embereket az egészségügyi, szociális, kulturális, sport, idegenforgalmi ellátások és szolgáltatások igénybevételeiben-helyben segítő speciális szolgáltatások száma.
- A hivatalos önkormányzati nyomtatványok és dokumentumok könnyen érthető nyelvezet alkalmazásával kerülnek kialakításra.
- Kezelhetőbbé válnak az önkormányzati intézményei által működtetett információs szolgáltatások.
- Az önkormányzati intézmények számára kötelezővé válik a szolgáltatásaikkal, tevékenységükkel kapcsolatos, interneten elhelyezett oldalai W3C szabványnak megfelelő, illetve könnyen érthető nyelven való elkészítése.
- Bővülnek az érzékszervi fogyatékosokkal bíró emberek számára készített speciális informatikai eszközök (hardverek és szoftverek) beszerzéshez kapcsolódó, fővárosi civil szervezetnek szóló önkormányzati támogatások.
- Kialakításra kerülnek új, a fizikailag és infokommunikációs szempontból akadálymentesített informatikai eszközökkel a világháló elérését ingyenesen biztosító közösségi szolgáltató centrumok (pl. akadálymentes teleházak).
- Megvalósul az Önkormányzat fenntartásában álló közterületek felülvizsgálata a mozgásukban vagy érzékelésükben funkcióvesztéssel vagy nehezítettséggel bíró emberek szempontjai alapján (pl. kevés pad van adott helyen, vagy túl rövid a zöld lámpajelzés a gyalogátkelőnél).
- Növekszik az önkormányzati ügyfélszolgálati felületeken, valamint a közterületi közlekedési csomópontokon a vizuális és egyidejű akusztikus információk minősége és mennyisége.

Érintett célcsoportok: mind, különösen: fogyatékosok, idősek, kisgyermekesek

(B2) Növekedjen a munkájuk során esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó emberekkel foglalkozó, fővárosi, illetve kerületi önkormányzati (vagy fenntartott szervezeteiknél dolgozó) szakembereknek a száma, akik olyan speciális képzéseken és továbbképzéseken vesznek részt, amelyek az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó emberek speciális és összetett szükségleteivel, problémáival kapcsolatos ismereteket adnak.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

(B3) Valósuljon meg az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozók speciális szolgáltatási szükségleteinek monitorozása, az eredmények érvényre juttatása a fővárosi szolgáltatási rendszerek kialakításánál, szervezésénél. A Fővárosi Önkormányzat koordinációval, módszertani segítséggel, tanácsadással támogassa a kerületi önkormányzatokat, hogy szolgáltatásaik szervezése kapcsán a lehető legnagyobb mértékben meg tudják ismerni és érvényre tudják juttatni az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó személyek speciális igénybevevői szempontjait, igényeit.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

Fővárosi lakosságra vonatkozó:

(B4) Szemléletformáló programok és kampányok indítása révén növekedjen a fővárosi lakosság érzékenysége az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozók problémái, speciális szükségletei iránt. Ismerjék meg élethelyzetüket, a teljes élethez és integrációhoz kapcsolódó szükségleteiket. Ismerjék meg a kulturális

különbözőségben, sokszínűségben rejlő együttműködési lehetőségeket.
(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

(B5) Bővüljön az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó emberek felnőttképzésben való részvételét ösztönző fővárosi támogatási lehetőségek köre.
(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

(B6) Bővüljön a jogvédő és antidiszkriminációs tevékenységet ellátó fővárosi civil szervezetek támogatása.
(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

Fővárosi munkáltatókra vonatkozó:

(B7) Szakszerű módszertani segítség, esélyegyenlőségi képzések, tanácsadás, ismeretterjesztő anyagok támogassák a befogadó és családbarát fővárosi munkahelyi gyakorlatok kialakítását, az esélyegyenlőségi célcsoportba tartozó munkavállalókkal kapcsolatos előítéletek oldását. Pozitív minősítések, elismerések, támogatások ösztönözzék a forprofit munkaadókat az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó személyek foglalkoztatására, esélyegyenlőségi tervek elkészítésére, jó gyakorlatok bevezetésére, működtetésére. Ezáltal növekedjen a munkahelyi esélyegyenlőség megerősítését célzó intézkedéseket bevezető forprofit szervezetek száma.
(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

(B8) A fővárosi munkaadók közvetlen elérésére építő szemléletformáló programokat, kampányokat szükséges indítani annak érdekében, hogy a munkaadók az alkalmazásnál a hangsúlyt a meglévő, ép készségekre, az adott munkakörhöz szükséges kompetenciák meglétére helyezték.
(Érintett célcsoportok: mind, különösen: nők, idősek, fogyatékos személyek, romák, migránsok)

(B9) Kedvezmények, támogatások ösztönözzék a rugalmas, atipikus foglalkoztatási formák, valamint a családbarát munkahelyi modellek kialakítását és terjedését a fővárosi munkaadók körében.
(Érintett célcsoportok: mind, különösen: kisgyermekesek, fogyatékosok, idősek)

(B10) Bővüljön a fővárosi munkaadókat ösztönző, esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó munkavállalók beiskolázására, továbbképzésére irányuló fővárosi támogatások köre.
(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

(B11) Bővüljön a fővárosi munkaadókat az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó munkavállalóknak szóló kulturális sport- és szabadidős programok szervezésére ösztönző eszközök, támogatások köre.
(Érintett célcsoportok: összes célcsoport).

(B12) A Főpolgármesteri Hivatal, mint munkaadó, fejlessze és bővítse a korszerű családbarát és befogadó munkahelyi gyakorlatait, rendelkezzen évente felülvizsgált és kétévente frissített munkahelyi esélyegyenlőségi tervvel. Saját fenntartású intézményrendszere vonatkozásban határozza meg a korszerű, munka és magánélet összeegyeztetését támogató és befogadó munkahelyi gyakorlatok bevezetésének, valamint az kétévente frissített munkahelyi esélyegyenlőségi tervek elfogadásának kötelezettségét, módszertani támogatással segítse intézményeit a kötelezettségeknek való megfelelésben.
(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

C) Ágazatokra vonatkozó intézkedések

Szociális Ágazat:

(C1) Valósuljon meg a fővárosi szociális ellátórendszerben működő, szociokulturális hiányosságok pótlását is segítő, felzárkóztató modulokat is tartalmazó munkaerő-piaci programok fejlesztése.
(Érintett célcsoportok: fogyatékosok, hátrányos helyzetű fiatalok, mélyszegénységben élők, romák, hajléktalanok, migránsok)

(C2) Széleskörű szakmai együttműködés kerüljön megvalósításra a fővárosi munkaerő-piaci és szociális szolgáltató szervezetek között, valamint a szervezetek és fenntartói között, annak érdekében, hogy a szolgáltatások az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó emberek szükségleteinek leginkább megfelelő módon működjenek.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

(C3) A Főváros vizsgálja meg a szociális szolgáltatások mennyiségi kapacitásainak elégtelenségéből fakadó hiányosságok kezelésének módját, lehetőségeit, az A2 intézkedésben felsorolt civil fórumok segítségével.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

Egészségügyi Ágazat:

(C4) Erősödjön a fővárosi egészségügyi intézmények befogadó jellege, az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó emberek tájékozódását, adekvát ellátáshoz való hozzáférését segítő speciális támogató szolgáltatások kialakítása révén. Kerüljön kidolgozásra az alacsony ingerküszöbű emberek hatékony ellátását, terápia-képességének megőrzését célzó általános fővárosi egészségügyi protokoll.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

(C5) Növekedjen a fővárosban az egyes betegcsoportok által kiemelten veszélyeztetett, esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó emberekhez helybe vitt (pl. munkahelyi), illetve mobil szűrési programok száma.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

(C6) A Főváros vizsgálja meg az egészségügyi szolgáltatások mennyiségi kapacitásainak elégtelenségéből fakadó hiányosságok kezelésének módját, lehetőségeit, az A2 intézkedésben felsorolt civil fórumok segítségével.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

Városfejlesztési, Városüzemeltetési Ágazatok:

(C7) Valósuljon meg az Önkormányzat hatályos Integrált Városfejlesztési Stratégiájának Anti szegregációs Tervében javasolt feladatok végrehajtása, ezen belül kiemelten a Szociális Városrehabilitációs kézikönyv kiadása, antiszegregációs munkacsoport/kerekasztal létrehozása és működtetése, kerületi antiszegregációs beavatkozások szakmai-módszertani támogatása a fővárosi önkormányzat kijelölt szakmai szervezetein keresztül.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

Kultúra (sport) Ágazat:

(C8) Növekedjen az esélyegyenlőségi célcsoportokba tartozó emberek kulturális és sporttevékenységekbe való bevonását célzó és ösztönző fővárosi programok száma. A fővárosi kulturális intézmények is segítsék elő a hátrányos helyzetű és speciális élethelyzetben lévő emberek programjaikon való részvételét, rugalmas programszervezéssel, a részvételt segítő speciális szolgáltatások kialakításával.

(Érintett célcsoportok: összes célcsoport)

Célcsoportokra vonatkozó specifikus intézkedések

D) Nőkre vonatkozó specifikus intézkedések

Szociális Ágazat:

(D1) A munka-magánélet összehangolását támogató gondolkodásmód erősítése érdekében valósuljon meg a nemek közötti családi feladatmegosztást, a háztartáson belüli munkamegosztás egyensúlyba hozását ösztönző szemléletformáló fővárosi kampányok szervezése, támogatása.

(D2) Támogatások, elismerések, figyelemfelhívó kampányok ösztönözzék a fővárosi forprofit munkaadókat az azonos munkahelyi pozíciókban, a nők hátrányára jelentkező bérkülönbségek csökkentésére, szakmai előmeneteli esélyeik javítására.

Városfejlesztési, Városüzemeltetési Ágazatok:

(D3) Az intézmények és városi terek kialakításakor az Önkormányzat vegye figyelembe a nők térhasználati szokásait, szükségleteit (pl. jól megvilágított, biztonságos női parkoló, magassarkú-barát térburkolat, női mosdók megfelelő száma intézményekben stb.).

(D4) Az Önkormányzat tegyen lépéseket annak érdekében, hogy a város tervezésével, fejlesztésével és működtetésével kapcsolatos döntések meghozatalában a nők lakosságbeli arányuknak megfelelő arányban képviselve legyenek.

Kultúra (sport) Ágazat:

(D5) Az Önkormányzat tegyen lépéseket a fővárosi nők közéleti, tudományos, művészeti teljesítményének, eredményeinek láthatóvá tételére.

E) Hátrányos helyzetű gyermekekre, fiatalokra vonatkozó specifikus intézkedések

Szociális Ágazat:

(E1) A szegregáció által veszélyeztetett területen növekedjen a veszélyeztetett fiatalokat saját környezetükben elérő prevenció utcai szolgáltatások, segítségnyújtások kapacitása. Az utcai szolgáltatások terjedjenek ki az alapvető testi, egészségügyi, szexuális ismerethiányok pótlására, a szenvedélybetegségekkel kapcsolatos prevencióra és a kriminalizálódás megelőzésére. Bővíljenek és fejlődjenek a fiatalok számára célzottan biztosított felvilágosító utcai és közösségi fővárosi programok.

(E2) Fejlődjenek, bővíljenek a fővárosi fiatalok drogfogyasztóvá válását megelőző programok.

(E3) Fejlődjenek, bővíljenek a közterületi közösségi tevékenységekhez kapcsolható prevenció és segítségnyújtó fővárosi szolgáltatások.

F) Kisgyermeket nevelőkre vonatkozó specifikus intézkedések

Szociális Ágazat:

(F1) A gyermeknevelés miatt a munkavégzésből hosszabb időre kieső alkalmazottak és a munkáltatók érdemi kapcsolattartását, a munkahelyre való visszatérést támogató munkahelyi programok szervezését a fővárosi munkaadók körében kedvezmények, támogatások ösztönözzék.

(F2) Valósuljon meg gyermek-játszóterek, gyermekmegőrző, pelenkázó- és szoptatóhelyiség kialakítása az Önkormányzat ügyfélszolgálati területein, valamint azon önkormányzati fenntartású intézményekben, ahol erre lehetőség van.

(F3) Valósuljon meg a gyermeküket egyedül nevelőket, fogyatékos gyermeket nevelőket, illetve több gyermeket nevelőket segítő, tehermentesítő fővárosi szolgáltatások fejlesztése, bővítése.

G) Idősekre vonatkozó specifikus intézkedések

Szociális Ágazat:

(G1) Induljanak szemléletformáló programok, kampányok annak érdekében, hogy a fővárosi munkaadók az alkalmazásnál a hangsúlyt az idős emberek hasznosítható tapasztalatira, az adott munkakörhöz szükséges kompetenciáik meglétére helyezték.

(G2) Kerüljön támogatásra az idősödő munkavállalókat befogadó fővárosi munkahelyi gyakorlatok kialakítása, minősítő elismerések ösztönözzék a fővárosi forprofit munkaadókat az életkori szükségleteknek és kockázatoknak megfelelő munkakörülmények és szűrési programok kialakítására, az idősödő munkavállalók korszerű ismeretekhez való hozzáférését célzó továbbképzések szervezésére, valamint a nyugdíjba való átmenetet segítő munkahelyi programok működtetésére.

(G3) Valósuljon meg az idősök esélyeit rontó fővárosi szolgáltatási hiányosságok csökkentése, az ellátásukhoz szükséges szolgáltatási kapacitások tényleges igényeiknek megfelelő, hosszú távú meghatározása.

Kultúra (sport) Ágazat:

(G4) Bővüljön azon támogatások, kedvezmények köre, amelyek az izoláció által fokozottan veszélyeztetett idős emberek csoportos közösségi programokban és szolgáltatásokban való részvételét, csoportos színház- és múzeumlátogatásokba való bekapcsolódását ösztönzik.

(G5) Valósuljanak meg, illetve bővüljenek a generációk együttműködésére építő fővárosi közösségi programok.

H) Roma/cigány származásúakra vonatkozó specifikus intézkedések

Kultúra (sport) Ágazat:

(H1) Bővüljön a roma és a közös történelem és kultúra jelentős személyiségeinek megörökítését célzó fővárosi közterületi elnevezések, emlékhelyek köre.

(H2) Bővüljön az olyan, cigány gyermekeknek biztosított művelődési, ismeretadó táborozási lehetőségek köre, amelyek a pihenési, üdülési élmény mellett pótolják az oktatásából hiányzó népiismereti elemeket.

(H3) Növekedjen a romák szokásait, kulturális értékeit bemutató, elfogadásukat, megbecsülésüket ösztönző fővárosi rendezvények és kulturális programok száma.

I) Fogytékossággal élő, tartósan egészségkárosodott emberekre vonatkozó specifikus intézkedések

Szociális Ágazat:

(I1) Valósuljon meg a fogyatékos emberek nyílt munkaerőpiacra való visszatérését elősegítő, segítő kísérésre épülő, az önálló munkavégzési és életviteli készségek fejlesztését, a szocializációs hiányosságok pótlását egyaránt célzó foglalkoztatási szolgáltatások fejlesztése a fővárosban.

(I2) Valósuljon meg az fogyatékosok esélyeit rontó fővárosi szolgáltatási hiányosságok csökkentése, az ellátásukhoz szükséges szolgáltatási kapacitások tényleges igényeiknek megfelelő, hosszú távú meghatározása.

J) Mélyszegénységben/szegregátumokban élőkre vonatkozó specifikus intézkedések

Szociális Ágazat:

(J1) A Fővárosi Önkormányzat koordinációval, módszertani segítséggel, tanácsadással támogassa a kerületi önkormányzatokat, hogy a szociális szolgáltatási rendszereik szervezése kapcsán a lehető legnagyobb mértékben meg tudják ismerni és érvényre tudják juttatni a mélyszegénységben élő emberek speciális igénybevevői szempontjait, igényeit.

Városfejlesztési, Városüzemeltetési Ágazatok:

(J2) A fővárosi szegregáció mérséklése, megszüntetése és a szegregátumok kialakulásának megakadályozása érdekében a Fővárosi Önkormányzat vállaljon kezdeményező, koordináló és szakmai-módszertani szerepet a kerületi akcióterületi projektek sikeres megvalósításában.

K) Hajléktalanokra vonatkozó specifikus intézkedések

Szociális Ágazat:

(K1) Valósuljon meg az hajléktalanok társadalmi visszailleszkedési esélyeit rontó fővárosi szolgáltatási hiányosságok csökkentése, az ellátásukhoz szükséges szolgáltatási kapacitások tényleges igényeiknek megfelelő, hosszú távú meghatározása.

(K2) Valósuljanak meg, illetve bővüljenek az információk, fővárosi szolgáltatási lehetőségek, programok szóló hírek hajléktalanokhoz való közvetlen eljuttatását célzó, őket saját közegükben elérni képes fővárosi programok, szolgáltatások. Ennek érdekében bővüljön az utcán közvetlenül elérhető, ingyenes tájékoztató felületek száma a fővárosban.

(K3) Valósuljanak meg, illetve bővüljenek a hajléktalanok lakhatási, szociális és munkaerő-piaci integrációját együttesen elősegítő fővárosi programok, szolgáltatások, melyek lakhatási kiutakat is képesek felmutatni.

(K4) Induljon olyan a kampány, amelynek célja a közterületen élő hajléktalan emberek és egyéni igényeik megismerése, a város lakosságának érzékenyítése és a hajléktalansággal foglalkozó szervezetek együttműködésének segítése annak érdekében, hogy a közterületen élők számára adekvát szolgáltatások és lakhatási megoldások tervezése és működtetése valósuljon meg (Registry week).

Városfejlesztési, Városüzemeltetési Ágazatok:

(K5) A Fővárosi Önkormányzat szakmai koordinációval, tanácsadással segítse a lakásmobilitást ösztönző kerületi önkormányzati aktivitásokat, az üresen álló kerületi önkormányzati lakások hatékony hasznosítását.

L) Migránsokra vonatkozó specifikus intézkedések

Szociális Ágazat

(L1) Növekedjen a menekült személyek lakhatását és jövedelemszerzését segítő komplex szolgáltatások száma.

(L2) Növekedjen a Fővárosi Önkormányzat koordinációjában dolgozó szakemberek migráns-specifikus szakismerete.

(L3) Kerüljön kiépítésre egy tolmácsokat és migránsokkal dolgozó civil szervezeteket tartalmazó adatbázis, amelynek segítségével indokolt esetben a Fővárosi koordinációjú szervezetek könnyen hozzáférhetnek a megfelelő segítséghez.

Kultúra (sport) Ágazat:

(L4) Növekedjen a kulturális sokszínűséget népszerűsítő, az egyes migráns csoportok vallási, kulturális értékeit bemutató, megértésüket és elfogadásukat ösztönző fővárosi rendezvények és kulturális programok száma.

(L5) Jelenjen meg a Főváros arculatában, hogy nagy számban élnek itt integráltan bevándorlók és menekültek.

3.3 Összefoglaló áttekintés – beavatkozási irányok mátrixa

Beavatkozási irányok	Érintett esélyegyenlőségi célcsoportok									
	Nők	Fiatalok	Szülők	Idősek	Romák	Fogyatékosok	Mélyszegénységben élők	Hajléktalanok	Migránsok	LMBT
Mainstreaming										
A1	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
A2	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Ágazatok feletti intézkedések										
B1	x	x	x	X	x	X	x	x	x	x
B2	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B3	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B4	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B5	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B6	X	x	x	X	X	X	x	x	X	x
B7	x	x	X	X	x	X	x	x	x	x
B8	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B9	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B10	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B11	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B12	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Szociális Ágazat										
C1		X			X	X	X	X	X	
C2	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
C3	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X

Beavatkozási irányok	Érintett esélyegyenlőségi célcsoportok									
	Nők	Fiatalok	Szülők	Idősek	Romák	Fogyatékosok	Mélyszegénységben élők	Hajléktalanok	Migránsok	LMBT
D1	X	x	x	x						
D2	X									
E1		X								
E2		X								
E3		X								
F1			X							
F2			X							
F3			X			X				
G1				X						
G2				X						
G3				X						
I1						X				
I2						X				
J1							X			
K1								X		
K2	x	x	x	x	x	x	x	X	x	x
K3								X		
K4								X		
L1									X	
L2									X	
L3									X	

Beavatkozási irányok	Érintett esélyegyenlőségi célcsoportok									
	Nők	Fiatalok	Szülők	Idősek	Romák	Fogyatékosok	Mélyszegénységben élők	Hajléktalanok	Migránsok	LMBT
Egészségügyi Ágazat										
C4	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
C5	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
C6	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Városfejlesztési, Városüzemeltetési Ágazatok										
C7	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
D3	X									
D4	X									
J2							X			
K5								X		
Kultúra (sport) Ágazat										
C8	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
D5	X									
G4				X						
G5				X						
H1					X					
H2					X					
H3					X					
L4									X	
L5									X	

3.4 A stratégia megvalósíthatóságának főbb kockázatai

Finanszírozási kockázat

Budapest működésének, a szolgáltatások fenntartásának finanszírozása évről évre komoly kihívást jelent, ezért az egyes szakfeladatok végrehajtásában szükség lehet a kijelölt prioritások átstrukturálására. Egyes Európai Uniói források (pl. Strukturális Alap) bevonása Budapest GDP-ben megjelenő teljesítménye alapján már nem lehetséges, így addicionális források bevonása problematikus lehet.

Hatásköri korlátokból fakadó kockázat

Egyes aktivitások tervezésénél, végrehajtásánál nagy jelentősége lehet, hogy – esélyegyenlőségi szempontból bármennyire indokolt is lenne – a Fővárosi Önkormányzat telepített hatáskör hiányában, közvetlenül nem hajthatja végre azokat. Sok esetben a szükséges beavatkozások végrehajtására vonatkozó telepített hatáskörrel a kerületi önkormányzatok, kormányhivatalok, vagy más államigazgatási szervek rendelkeznek. Ezekben az esetekben a Fővárosnak alapvetően javaslattételi lehetősége van, illetve a kerületek vonatkozásában koordinációs és szakmai támogató eszközökkel segítheti az esélyegyenlőségi aktivitások végrehajtását.

Hatásköri változásokból fakadó kockázat

Az elmúlt években jelentősen átalakult a közigazgatás hatásköri struktúrája. Egyes szakfeladatok központosításra, illetve átalakításra kerültek (pl. az oktatásügy területén). Újabb, jövőbeli hatásköri változások esetén, egyes, a FHEP-ben jelenleg kijelölésre kerülő aktivitások, illetve az aktivitások által érintett szakterületek kikerülhetnek a Fővárosi Önkormányzat hatásköréből, esetleg újabb hatáskörök telepítésével, újabb, a FHEP-ben jelenleg még nem szabályozott aktivitások bevezetésére lehet szükség.

Magasabb szintű jogszabályok változásából fakadó kockázat

Mind az esélyegyenlőségi tervezés kereteit, mind az egyes szakmai területek működését rendszerszinten magasabb szintű jogszabályok határozzák meg. A magasabb szintű jogszabályok változása következtében szükség lehet a FHEP egyes részeinek módosítására, melyeket alapesetben az éves felülvizsgálatok kapcsán maradéktalanul szükséges elvégezni, azonban indokolt esetben szükség lehet a FHEP soron kívüli módosítására is.

Társadalmi kockázat

A FHEP végrehajtása kapcsán nem lehet eltekinteni attól, hogy egyes esélyegyenlőségi célcsoportok társadalom általi elfogadásának szükségessége időlegesen, vagy tartósan értékterhelt társadalmi, politikai viták keresztüzébe kerülhet. Ez esetekben a tisztán szakmai, társadalomtudományi alapú érvelés tere leszűkülhet, a FHEP, vagy egyes intézkedései végrehajtásának társadalmi, politikai támogatása meggyengülhet.

MELLÉKLETEK

1. SZ. MELLÉKLET JAVASLAT AZ ESÉLYEGYENLŐSÉGI PROGRAM BEAVATKOZÁSI AKCIÓTERV KIJELÖLT FELADATAINAK 2017-20. ÉVI INTÉZKEDÉSI RENDJÉRE
2. SZ. MELLÉKLET 2017-20-AS BEAVATKOZÁSI AKCIÓTERV 2017. ÉVI MEGVALÓSÍTÁSÁRA VONATKOZÓ JAVASLAT, FORRÁSOLDALI CÍMZÉSEL